DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

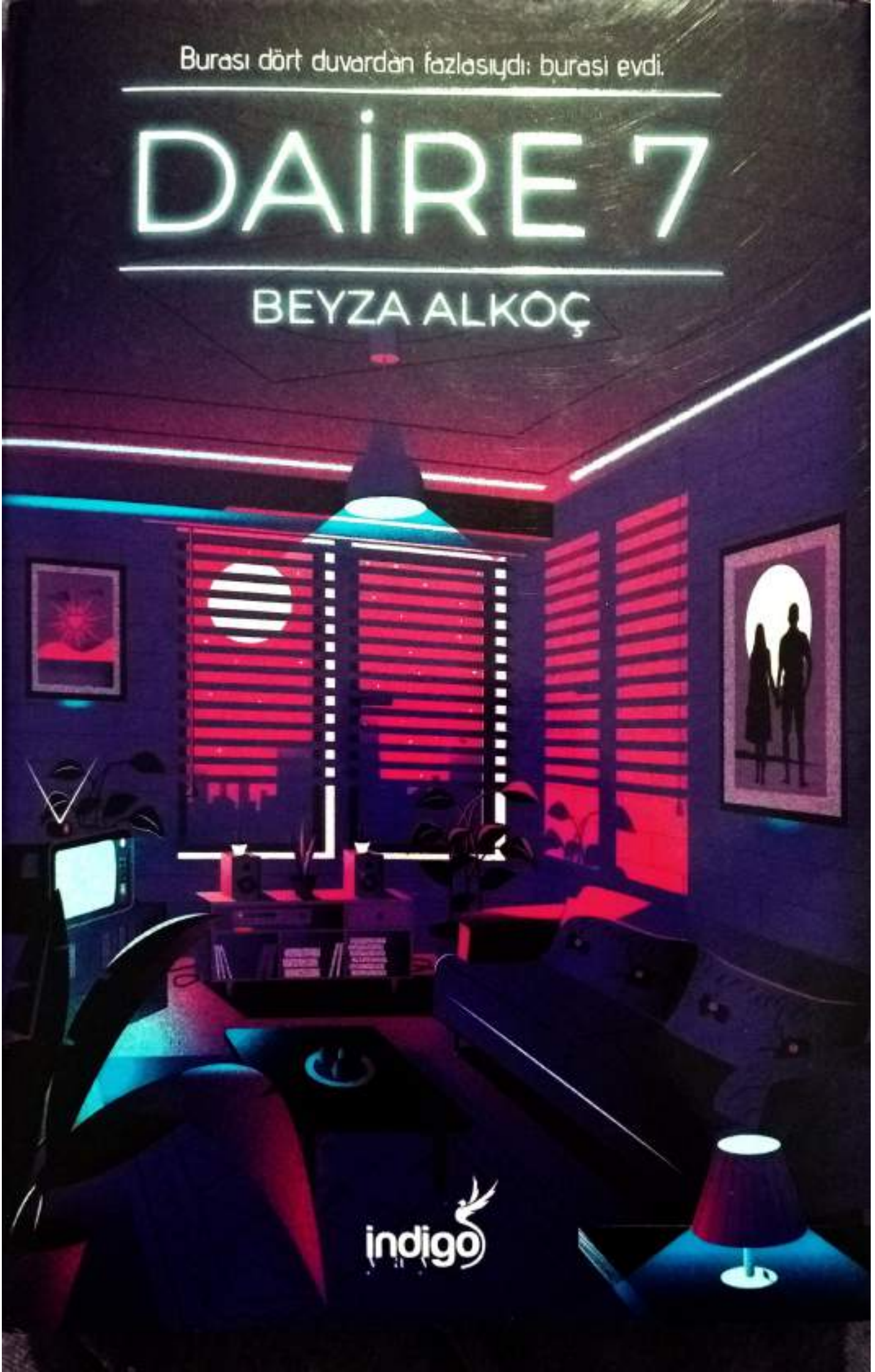
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Burası dört duvardan fazlasıydı: burası evdi.

DAİRE 7

BEYZA ALKOÇ

indigo

Renklerle çok geç

tanışmıştım ama

şimdi hayatımın her yeri

rengârenkti.

Mine ve Efe'nin No.26'yla başlayan hikâyeleri Daire 7'yle devam ediyor. Kardelen Sokak, No. 26, Daire 7 hikâyelerinin başladığı adresti. Mine'nin acıları ve umutları Daire 7'nin dört duvarı arasında dolaşırken, birlikte yazacakları yeni hikâye onların miladı mı olacak yoksa bu dört duvarın arasındaki her bir hatıra yollarına engel mi çıkaracak?

Daire 7'ye hoş geldiniz. Burada misafir değil, ev sahibisiniz...

ÖNSÖZ

Merhaba sevgili okurum,

Daire 7 benim on beşinci romanım ve aynı zamanda *No. 26*'nın devam kitabı. Öncelikle birkaç teşekkür etmek istiyorum. İlk olarak bu yolculuğun her anında, her satırında benimle olduğun ve olacağın için sana çok teşekkür ederim. Bir yazarın satırları, onu okuyup hisseden ruhlar olmadıkça boşluğa söylenen ve kendisine dönen yankılardan başka bir şey değildir. İyi ki varsın, iyi ki burada ve satırlarımlasın...

Canım aileme ve ruh eşime, hayat arkadaşıma her anımda yanımda oldukları için sonsuz teşekkür ederim. Canım İndigo Kitap aileme, bu süreçte yanımda olan, beni destekleyen, bana motivasyon ve ilham olan herkese çok teşekkür ederim.

Daire 7'nin yazımı boyunca hayatımda yine pek çok şey değişti. Tüm hayatımı geçirdiğim İstanbul'dan İzmir'e taşındım. Kitaplarımdan biri, canım *3391 Kilometre*'m, çok güzel bir yerden dizi/film teklifi aldı ve yapım sürecine başlandı. *Karantina* serisinin çizgi romanı için hazırlıklara başladık ve henüz açıklayamadığım bir sürü güzel gelişme yaşandı. Bunların her biri siz okurlarım sayesinde oldu. Sizleri her zaman

birer kardeş, arkadaş, abla/abi olarak gördüm çünkü kariyerim boyunca hep yanımda oldunuz. Ne başardıysak birlikte başardık, attığımız her adımı birlikte attık ve size ne kadar teşekkür etsem az, belki bininci kez söylüyorum ama iyi ki varsınız, iyi ki satırlarımın başındasınız.

Efe ve Mine'nin hikâyesi benim için hayatım boyunca yazdığım en etkileyici hikâyelerden biri; hep de öyle olacak. Mine'nin çocukluğu kalbimde hep bir yara olarak kalacak ve Efe'nin notaları o yarayı iyileştirmek için hep benimle olacak. Dünyada o kadar çok çocuk sevgi nedir bilmeden büyüyor ki bana kalırsa bu, dünyanın en yaralı ve en hasta noktası. Umarım satırlarımla, bir yerlerde kendilerini yalnız, mutsuz ve dışlanmış hisseden birilerine iyi gelebilirim. Umarım bir gün, dünyanın bu yaralı ve hasta noktası iyileşir ve kazanan sevgi olur.

Sevgili okurum, umarım Efe ve Mine'nin hikâyesinin devamını sever ve onları sonsuza kadar kalbinde yaşatırsın. Unutma, bu hiçbir zaman benim kurgum değil, bizim kurgumuz.

Daire 7'ye hoş geldiniz, iyi okumalar dilerim.

Beyza Alkoç

Geçmişini bir sırt çantası gibi yanında taşıyanlara...

Kendini her gece ruhunun solmuş çiçekler mezarlığında bulanlara...

Rengârenk hayalleri kül rengine boyananlara...

Renklerini elinden alan kül yığınlarını her şeye rağmen sevenlere...

Kendini, kendi esaretinden kurtarmak
isteyen herkese...

Sevgili okurum. Bunlar benim Daire 7'yi yazarken en çok dinlediğim ve dinlerken Efe ve Mine'yi en çok hissettiğim müzikler. Umarım sen de dinlerken onları hisseder, dinledikçe onları hatırlarsın.

DAİRE 7

MÜZİK LİSTESİ

1 - Perdenin Ardındakiler – Hatıralarım

2 - Vugar Hüseynov – Beni Neden Sevmedin?

3 - Joji – Glimpse Of Us

4 - Beyza Doğuç – Öptüğü Piyano

5 - Çağan Şengül – Sen Gülünce

6 - KÖFN – Taş Kalbinin Çöllerinde

7 - Şenceylik – Çok Eski Şarkı

8 - Can Koç – Sen

9 - Pera – Sensiz Ben

10 - Yasir Miy – Son Bir Defa

Bizim olan bizi bulur.

1. Bölüm

Dört Duvar

Bizim olan bizi bulur.

(AYLAR SONRA)
(İstanbul)
(Kardelen Sokak, No. 26, Daire 7)

Baş ağrısı... Soğuk su... Üşüme hissi, yorgunluk, halsizlik ve anlamaya çalışma dürtüsü... Eğilen başımın gördüğü çocuk elleri, benim ellerim... Soğuktan kızarmış, kurumuş, küçük ellerim... Sızlanmak isteyen ruhum ama sızlansa da ısınamayacağını bilen bilincim, benim küçük kalbim...

"Anne, anne, anne..."

Sesim onu sayıklarken bedenimi kendi kollarımla sardım. Hava soğuk ve yağmurluydu, ben ise birbirine dönük iki sandalyenin üzerinde tek başıma uyuyordum. Islanıyor, üşüyor ama ağlamıyordum. Beni içeride misafirleri olduğu için burada uyumaya zorlayan babama inat ağlamıyordum.

Yalnızca sayıklıyordum... Onu sayıklıyordum.

"Anne, anne, anne..."

Sonra bir çift sıcak kol tarafından sarmalandım; sanki bedenim büyüdü ve kurudu; her yanım ısındı ve saçlarım öpüldü. Gözlerimi her zamanki koyu yeşil duvarımıza, birlikte çekildiğimiz

fotoğraflarla dolu tablolara açtım. Efe beni her zaman yaptığı gibi çocukluğumun acı anlarından çekip aldı.

"Mine, sevgilim... Yine kâbus mu görüyordun?" Sesi beni sakinleştirmeye çalışırken kıpırdanıp ona doğru döndüm. Hâlâ kollarının arasındaydım ama bu sefer yüzüm yüzüne dönüktü.

"Evet," diye mırıldandım yorgun bir sesle. "Çocukluğum bu aralar peşimi bırakmıyor."

Uzanıp dudaklarını alnıma değdirdi. Sonra beni kollarının arasına bastırıp sıkıca sardı. Başım göğsünde dinlenirken gözlerimi kapattım. Burası güvenli yerimdi, güvendeydim. Belli ki çocukluğum onu asla unutmamamı, yaşadığımız her acıyı hatırlamamı istiyordu ama kalbimi ilk günkü kadar yoran acıları unutmaya çalışmaktan başka çarem yoktu. Tüm bu hatıraları aşmışken aylar sonra dönmeye çalışmalarının sebebi neydi?

"Saat kaç olmuş?" diye sordum, başım kollarının arasına gömülü olduğu için sesim zar zor duyuluyordu.

"Sekizi yeni geçti... Artık kalkmalıyız Mine Duran."

Soyadımı bastırarak söyledi; bunu söylemek hoşuna gidiyordu. Evlenmemizin üzerinden geçen üç ay bunu aşmasına yetmemişti. Efe'yi bu dünyada neredeyse en mutlu eden şey ismimin yanında kendi soyadını görmekti.

"Kalkmalıyız," diye tekrar ettim onu, bu sabah kalkmak için fazla isteksizdim.

"Neyin var senin?" diye sordu Efe. "Seni zorla erken kaldırmamı isteyen sendin güzelim. Yoksa hasta mısın?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım doğrulmaya çalışırken. Bir süredir hayatımı düzene sokmaya ve erken uyanmaya çalışıyordum, o yüzden Efe'den, sabahları prodüksiyon şirketine gitmek için kalktığında beni de uyandırmasını istemiştim.

"Aslında iyi gidiyordum," diye devam ettim konuşmaya. "Birkaç gecedir gördüğüm kâbuslar yüzünden yorgun uyanıyorum."

"O zaman bugün kalkmıyorsun," dedi Efe. "Bütün gün bu yataktan çıkmıyorsun."

Efe yataktan kalkıp yanıma geldi. Üzerimizde dağınık duran yorganı boynuma kadar çektiğinde zaten uykuyla zor bir mücadele içindeydim ve yorganın sıcaklığı mücadelemi daha da zorlaştırmıştı. Gözlerim uykuya yenik düşmek üzere açılıp kapanırken gördüğüm son görüntü Efe'nin üzerindeki pijama üstünü çıkarıp dolaba doğru ilerlerken görünen çekici sırtıydı...

"Sevgilim..." Efe'nin sesi beni ikinci kez uyandırdığı an burnum tanıdık bir kokuyla doldu. Gözlerimi Efe'nin elindeki tepsiye açtım.

"Ah, hayır," dedim uykulu sesimle sızlanarak. "Hem işe gidiyorsun hem bana kahvaltı mı hazırladın? Bana kendimi kötü hissettirmek için her şeyi yapıyorsun."

"Bugün senin dinlenme günün," dedi, ben doğrulurken kucağıma hazırladığı tepsiyi bırakarak. "Akşam için hiçbir şey yapma, geldiğimde yemeğe gideriz. Tamam mı?" Eğilip saçlarımı öptükten sonra doğruldu.

"Bugün neden bu kadar yakışıklı oldun?" diye sordum.

"Bugün birkaç kişiyle albüm görüşmesi yapacağız."

Üzerine giydiği takım elbiseyi kravatla tamamlamaması ona çok daha hoş bir hava katıyordu. Saçlarının hafif dalgası, gözlerine uykusuzluğun bile yakışıyor olması ona has özelliklerdi.

Ve sen de bunu kıskanıyorsun...

Günaydın İçses, erkencisin.

"Kimlerle görüşeceksin? Biliyorsun, magazinden biraz anlarım," diye mırıldanarak gülümsemeye çalıştım.

"Öyle mi Yeşil Küpeli Kız?" dedi Efe. Ona güldüğüm sırada konuşmaya devam etti. "Yeni bir uygulama var ya hani... Adını

unuttum. Orada şarkılarıyla tanınan birkaç kişiye albüm yapmak istiyoruz. Onlarla görüşeceğiz."

"Tamam ama isimleri ne?"

"Bunlar kıskançlık soruları mı?"

"Tabii ki hayır."

Tabii ki yalan söylüyorsun Mine.

Sen buna karışma, İçses.

"Yoksa haber yapmak için mi istiyorsun YKK?" dedi efe gülerek.

"Ben haberlerimi kendi kaynaklarımdan alırım Efe Duran, kocamdan değil."

Efe'nin yüzündeki gülümseme büyüdü, bu kelimeyi kullanmamı seviyordu.

"Peki öyleyse, özür dilerim. Dur bakayım, isimleri neymiş, Bora yazmıştı..." Telefonunun ekranına bir süre baktıktan sonra üç isim okudu. "Boğaç Solgun, Enis Taran ve Naz Özgür."

"Hiçbirini tanımıyorum," dedim.

"Henüz ünlü olmadıkları içindir..." dedi Efe gülerek.

"Araştırmam lazım, yakında ünlü olacaklarsa bunu herkesten önce bilmem iyi oldu."

Hâlâ uykum vardı; bir yandan konuşarak bir yandan Efe'nin benim için hazırladığı kahvaltı tabağındaki tostumu yiyerek uykumu açmaya çalışıyordum.

"Ben artık çıkıyorum sevgilim, haberleşiriz." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Bugün kalkmak yok." dedi yatağı işaret ederek.

"Tamam, kahvaltı için teşekkür ederim. Bugün için bol şans!"

Efe odadan ve ardından evden çıktıktan sonra bir yandan kahvaltı yapmaya devam ederken bir yandan da telefonumdan gönderi paylaşmaya çalışıyordum.

"Yeşil Küpeli Kız'dan her birinize günaydın Türkiye! Günün bombalarına hazır mısınız?"

Her sabah olduğu gibi yine gönderimi yayınlar yayınlamaz mesaj yağmuruna tutuldum. İnsanlar beni seviyor, bana güveniyordu. Üstelik artık beni tanıyorlardı. Efe'yi, beni, hayat hikâyemizi, Efe'nin müziği ne için bıraktığını, yaşadığım kayıpları... her şeyi biliyorlardı. Bunca kirli haberin döndüğü bir dünyada, yalnızca doğruları yazmak için var olmaya devam etmek verebileceğim en doğru karardı.

Yeşil Küpeli Kız milyonlarca takipçisi olan bir markaydı. Benim markamdı. Bu benim kaderimdi ve ondan vazgeçemezdim...

Efe'nin kaderi ise müzikti. Ne kadar müziği bıraktığını söylese de aslında bırakamıyordu. Belki insanlara müzik yapmayı bırakmıştı ama şimdi de başkalarının bestelerini insanlarla buluşturuyordu. Üstelik bana hâlâ o küçük konserlerinden vermeye devam ediyordu. Salonumuzdaki piyanosuyla, gitarıyla, bazen yalnızca sesiyle, diş fırçalarken mırıldandığı küçük şarkılarıyla... Müzik Efe'yi bırakmıyordu.

Bazen böyle olur. Siz bir şeyden ne kadar vazgeçerseniz vazgeçin, o sizi bir şekilde yeniden kazanırdı. Sizin olması gereken sizi bulurdu. Evrende bize ait bazı gerçekler var. Kimimiz yanı başımızda duran ve bize ait olan o gerçeği henüz göremiyoruz belki fakat yalnızca "henüz" göremiyoruz. Herkes günün birinde gerçeğine, hayatının ona getirmek istediğine kavuşur. Hayatlarımız bizi bir yola götürmek için var, o yol bizim ve biz ne kadar diretirsek diretelim kendimizi bir gün orada, o yolda bulacağız. Çünkü dediğim gibi, bizim olan bizi bulur.

Benim Efe'yi, Efe'nin beni bulduğu gibi. Yeşil Küpeli Kız'ın beni, müziğin Efe'yi bırakmadığı gibi. Hayatın beni bir şekilde buraya, tam bu adrese getirdiği gibi.

"Kardelen Sokak, No. 26, Daire 7."

Burası dört duvardan fazlasıydı; burası evdi.

2. Bölüm

Geçmişin Örtüsü

Burası dört duvardan fazlasıydı; burası evdi.

Geçmişimin üzerine örttüğüm örtü artık kıpırdanıyordu; altındakiler çıkmak istiyordu çünkü onlar da benim gerçeğime dahildi. İşte o yüzden onları asla yok edemezdim ama artık üzerlerindeki örtüyü kaldırıp geçmişi çıplak gözle görür gibi her ayrıntısıyla hatırlamak istemiyordum. Bu en büyük hakkım olmalıydı. Yaşamak zorunda kaldığım şeyleri en azından her ayrıntısıyla hatırlamamalıydım...

Kahvaltımı yaptıktan sonra yataktan kalktım. Tuvalete girdikten sonra ise yataktan kalkmamın çok da doğru bir seçim olmadığına karar verdim. Bugün pek de iyi sayılmazdım. Üşütmüş müydüm yoksa sadece yorgun muydum bilmiyordum ama dinlenmem gerektiğini biliyordum. Üzerimi değiştirmeden yatağa döndüm. Soluma yatıp geniş yatağın ortasında tek başıma uzandım ve telefon ekranıma bakmaya başladım. Yeşil Küpeli Kız'a gelen mesajları, insanların benden bekledikleri haberleri, sordukları soruları okudum. Aslında soruların çoğu Efe ve benimle ilgiliydi. İnsanlar bizi merak ediyordu; bizi görmek ve bizden haber almak istiyorlardı. Biz ise herkesin bizi gördüğü bir dünyada yaşamayı pek de seviyor sayılmazdık.

Uzanarak dün akşam taslak olarak kaydettiğim birkaç haberi sırayla yayınlamaya başladım. O sırada telefonuma bir mesaj geldi. Efe'dendi.

"Sen uyuduğuna göre Yeşil Küpeli Kız sayfası 'hacklenmiş' olmalı."

Gülümseyerek ekrana baktım ve hemen cevap yazdım.

"Galiba öyle. Yine de sayfayı ele geçiren kişiler gayet iyi kullanıyor gibi. Boş ver, onlarda kalsın. Ben uyuyorum, görüşürüz!"

Mesajlardan çıkıp taslak haberlerimi paylaşmaya devam ettiğim sırada Efe'den bir mesaj daha geldi.

"Mine? Neden uyumuyorsun güzelim? Sabah iyi görünmüyordun, doğru düzgün yemek de yemiyorsun. Akşam yemek yerine doktora gitmek zorunda kalacağız."

"Tamam, uyandım ama yataktan kalkmıyorum. Söz. Bugün dinleneceğim. Sen işe odaklan, beni düşünme."

"Söz verdin, yataktan kalkmak yok."

"Söz!"

Efe'yle mesajlaşmalarımızın sonu geldiğinde telefonu bir kenara bıraktım ve onun yastığına sarılıp gözlerimi kapattım. Bu sefer ise bir anda başlayan, migreni andıran yoğun bir baş ağrısıyla uykuya daldım. Biraz uyusam iyi olurdu, gündüzleri kâbus görmüyordum...

Gözlerimi karanlığa açtığımda ise biraz uyumadığımı anladım. Fazlasıyla uyumuştum.

Çok değil ya, biraz içimiz geçmiş Mine...

Hava kararacak kadar akşam olmuştu. Yastığımın yanında duran telefonumu elime aldım ve ışık hassasiyetiyle kamaşan gözlerimi kısarak saate baktım.

19.26

Dört cevapsız çağrı ve onlarca mesaj bildirimi... Efe'den, haber kaynaklarımdan, belediyeden ve telefon operatörümden... Boğazımı temizleyip sesimi açmaya çalışarak Efe'yi aradım. Telefonu hoparlöre aldım ve yatakta doğruldum.

"Sonunda," dedi. "Uyuyor muydun?" Sesi rahatlamış gibiydi.

"Uyumuşum. Hem de çok fazla. Kahvaltıda getirdiğin çayın içine uyku ilacı katıp katmadığını sorguluyorum şu an."

Efe sessizce güldü.

"Bunu hiçbir zaman bilemeyeceksin," dedi.

"Neredesin? Ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

"Şimdi çıktım, biraz geç çıkmak zorunda kaldım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve geliyorum sevgilim. Baya trafik var, haritaya göre elli dakikaya oradayım. Hazırlanman için yeterli bir süre. Sonra çıkıp yemek yemeye gideriz."

"Peki iş görüşmeleri nasıl geçti. Anlaştınız mı?"

"Evet, üçüyle de sözleşme imzaladık. Hatta Bora onları kutlama için şirketin alt katındaki restorana götürdü."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi? Sen neden gitmedin?"

"Karımla yiyeceğim," dedi.

Kendi kendime tebessüm ettim. Cümlesi ne kadar güzel olsa da bu onun işiydi, bir anlaşma yapıldıysa kutlama yemeğinde o da olmalıydı.

Aslında bunu istemeyeceğini biliyorsun Mine, değil mi?

Biliyorum İçses!

"Aslına bakarsan ben de biraz daha uyuyabilmek için ölüyorum resmen... Üstelik bu senin işin, kutlama yemeğinde sen de olmalısın. Çok değil, bir saat katılır gelirsin. Ben de biraz daha

uyumuş olurum, hem belki gelirken bana da biraz yemek getirirsin," dedim gülmeye ve onu cesaretlendirmeye çalışarak.

Doğru olan buydu, işine engel olmam değil.

Buna kendin inanıyor musun Mine?

"Sensiz huzursuz olacağımı biliyorsun Mine."

"Ama bu senin işin!" dedim. "Üstelik şu an oradasın. Bir saat boyunca trafikte kalmaktansa zaten olman gereken yere gitmelisin."

"Olmam gereken tek yer o bir saat trafiğin ötesinde," dedi.

Derin bir nefes aldım.

"Lütfen Efe," dedim. "Bazı insanlar müziği benim yüzümden bıraktığını düşünüyor... Bari bunu mahvetmeyelim. Oraya git ve işin için yaptığın anlaşmayı onlarla kutla."

"Bazı insanlar siktirip gidebilir. Onları hâlâ umursuyor musun?" Öfkelenmişti, benden cevap gelmeyince birkaç nefeslik aradan sonra konuşmaya devam etti. "Tamam, arabamı park edip onlara katılacağım. Bir saat oturur sonra çıkar gelirim. Geldiğimde uzun uzun konuşuruz. İyi uykular..."

"İyi eğlenceler Efe..."

Telefonlarımızı karşılıklı kapattığımızda ise İçses'in haklı çıktığını görmek üzücü oldu. İçimi saçma sapan bir huzursuzluk kapladığında ne istediğimi bilmeyen ruh hallerim geri gelmişti. Yalnızca her şeyi doğru yapmak istiyordum. Onun kariyerine, hayallerine zarar vermeden yanında olmak istiyordum. Oysa buna katlanmak o kadar zordu ki huzursuzluk her yanımı kaplıyordu.

Sana söylemiştim Mine. O ok zehirli işte, atma şu oku.

Bacaklarımı kendime çekip yatak başlığına yaslandım. Bir süreliğine duvardaki gölgeme dalıp gittim. Sonra kendimi devirip

tekrar uzandım. Uyumalıydım. Bugün kötü bir gündü. Bugün halsiz, huysuz, dengesizdim ve yalnızca uyumalıydım.

Oysa başaramadım. Bir saate yakın bir süre zarfında bir oraya bir oraya dönüp durdum. Düşünmeye, içimdeki huzursuzluğun nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Sonra içeriden gelen anahtar sesiyle doğruldum. İçerideki hareketliliği duymamla yataktan kalktım. Dağınık saçlarım, uykulu gözlerimle yatak odasının kapalı kapısını açıp koridora baktım. Efe, takım elbisesi ve elinde tuttuğu yemek siparişiyle tam karşımda duruyordu.

"Yemeğe gitmedin mi?" diye sordum.

"Karımla yiyeceğim demiştim," dedi.

Saçma bir duygusallıkla dolan gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarımı gizlemeye çalışarak ona doğru yürüdüm. Kollarının arasına girip kollarımı beline sardım.

"Hoş geldin," dedim.

Şanslısın Mine, yemeğe gitseydi sabaha kadar krizlerdeydik...

"Sen bana verdiğin sözü tuttun Mine Duran, bütün gün yataktaydın. Ben de sana yemeği birlikte yiyeceğimizi söylemiştim ve öyle de yapacağız."

Burası, Daire 7, bana hayatım boyunca bilmediğim birçok şeyi öğretmişti. Aşkı, acıyı, kardeşliği, hayatı... Buraya taşındığım o gün hayatımın miladıydı; buradan ayrılıp tekrar döndüğümüz gün ise hayatımın ikinci miladı. Burası öyle büyüleyici bir dört duvardı ki bunu kalbimin en derininden gelen o sesle söylüyorum, aslında dört duvardan fazlasıydı...

Burası dört duvardan fazlasıydı.

Burası evdi...

Burası benim evimdi.

Hayat seni çamura buluyor,
temizliyor, yoruyor ve dinlendiriyordu.

3. Bölüm

Kırgın Şehir

Hayat seni çamura buluyor, temizliyor, yoruyor ve dinlendiriyordu.

Efe'yle yemek yedikten sonra rasgele bir film açıp izlemeye başladık. Son zamanlarda çok çalışıyordu, ne izlersek izleyelim yarısını geçtikten sonra uyuyakalıyordu. Haki rengi koltuğumuzun üzerinde uzanmış az önce kapattığım televizyonun karanlık ekranından kendi yansımama bakıyordum. Yansımamıza...

Ben koltuğun kol kısmına yaslanmış yana dönük otururken Efe'nin başı bacaklarımın üzerindeydi. Tek eliyle dizimi tutuyordu. "Gitme," der gibiydi. Ellerim saçlarında geziniyordu. Ona doğru eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Efe..." diye mırıldandım sessizce.

"Karıcığım..." Sesi uykuluydu. Gözlerini zar zor açtı ve bana baktı. Uykulu gözlerini görünce gülümsedim.

"Yatağa gidelim mi?" diye sordum.

"Yine mi uyudum ya?" diye söylenerek kalktı.

Kalkıp üzerimize örttüğümüz battaniyeyi yere silkeleyip katlamaya başladım.

"Bu aralar kendini çok yoruyorsun," dedim, "Çok çalışıyorsun. Kendini neden bu kadar zorladığını biliyorum ama sen de buna gerek olmadığını biliyorsun."

Efe çok uzun zamandır No. 26'yı geri almaya çalışıyordu; yalnızca dairenin sahibi olmak ona yetmiyordu, bu binada babasının koca bir emeği vardı ve kendisini suçlu hissediyordu.

"Yapmak istediğim şeyi yapmadan huzurlu olmayacağımı biliyorsun," dedi. "Ama merak etme. Yakında ufak bir tatil yapacağız. Çok yakında."

"Ne tatili?" dedim merakla. "Benim neden haberim yok?"

"Çünkü sürpriz."

"Peki ne zaman?"

"O da sürpriz."

"Ama bilmezsem nasıl valiz hazırlayacağız?"

"Merak etme, kocan her şeyi düşündü." Efe bana göz kırpıp beni kollarının arasında sıkıca sardıktan sonra başıyla koridoru işaret etti.

"Artık uyumalıyız," dedi. "Gözlerimi daha fazla açık tutamayacağım."

Başımı salladım. "Sen geç, ben bir şeyler atıştırıp geleceğim," diyerek yanağına bir öpücük kondurdum.

"Tamam sevgilim, yatakta görüşürüz. Muhtemelen geldiğinde uyumuş olurum..."

"İyi geceler," dedim gülümseyerek.

"İyi geceler."

Efe'nin koridorda ilerleyişini izlerken kendimi hâlâ tam olarak açamadığımı, hatta kelimenin tam anlamıyla kendimi nasıl da "aşamadığımı" düşünüyordum. Efe bana bildiği her türlü sevgi sözcüğüyle hitap ederken ben bunları kullanmakta çok zorlanıyor,

tutulup kalıyordum. Bunun sebebini geçmişime, sevgi dolu bir evde ve birbirini seven bir anne ve babayla büyümemiş olmama bağlıyordum. Bazı şeyler benim için dışarıdan göründüğünden daha zordu. Aştığımı düşündüğüm her şey zaman zaman gün yüzüne çıkıyordu.

Geçmiş asla yok olmuyordu.

Koridorun led ışıklarını kapattıktan sonra mutfağa geçtim. Kendime bir bardak süt alıp balkona geçtim. Efe'den ses çıkmadığına göre uyumuş olmalıydı. Sütümle balkon camının tam önünde durdum ve dışarıyı izleyerek bir yudum aldım.

Bazen burada yaşamanın iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin olamıyordum. Bu evin her yerinde hatıralarımız oturuyordu. İsmini anmaktan bile korktuğum hatıralar... Aslına bakarsanız benim için balkonun soğuğu bile bir hatıraydı. Üşüme hissi bile öyleydi... Hayatım soğuğun da sıcağın da kötüyü hatırlattığı bir hatıralar bütünüydü.

Derin bir nefes alıp sütümden içmeye devam ederken önümdeki şehre baktım; sanki şehir bile bazı şeylere kırgındı. İçinde yaşananlarla, sokaklarında ölenlerle, denizlerinde boğulanlarla, dört duvar arasında acı çekenlerle şehir çok kırgındı. En az benim kadar.

Boşalan bardağımı balkon masasına bıraktım ve koltuklardan birine geçtim. Bilgisayarım her zaman olduğu gibi balkondaydı. Koltuğa iyice yerleşip bilgisayarımı açtım ve dizlerimin üstüne yerleştirdim. İçimden gelen dürtüyle Efe'nin yapım şirketinin albüm yapmak için sözleştiği üç ismi araştırmaya başladım.

Boğaç Solgun. Yirmi altı yaşında. Konservatuvar mezunu. Daha önce adını ilk kez duyduğum bir müzik grubu kurma denemesi olmuş ama birkaç ay içinde pes edip dağılmışlar. Daha sonra Efe'nin bahsettiği sosyal medya uygulamasından tanınmış

ve orada üç milyon küsur takipçisi varmış. Bu çok büyük bir sayıydı. İsmini ilk kez duymama rağmen bu kadar kişi tarafından tanınması ilginçti.

Yoksa magazine uzak mı kaldın Yeşil Küpeli Kız?

İnternet başka bir dünya İçses. Bunu sen de biliyorsun.

Enis Taran. Yirmi yaşında. Konservatuvar öğrencisi. Ailesiyle Tarabya'da yaşıyor. İki yaşından on yaşına kadar Londra'da yaşadıktan sonra babasının işi sebebiyle Türkiye'ye dönmüşler. Enis'in ise dört milyondan fazla takipçisi varmış. İşler giderek ilginçleşiyordu.

Naz Özgür. Uzun kıvırcık sarı saçları, mavi gözleri var. Boyu bir yetmiş beşmiş...

Diğerlerinin hayatlarını inceleyip Naz'ın fotoğraflarına bakmanın sebebi kıskançlık olabilir mi Mine? Sadece soruyorum.

Yalnızca merak İçses.

Kız güzeldi. Hem de çok güzeldi... Aynı uygulamada tam dört milyon yedi yüz elli bin takipçisi varmış. Yirmi dört yaşında ve konservatuvar mezunuymuş. Üç yaşından beri şan ve bale dersleri alıyormuş. Ailesi çok uzun zamandır Hollanda'da yaşıyormuş fakat kendisi burada, arkadaşlarıyla bir evi paylaşıyormuş.

Bilgisayarın ekranını öfkeyle kapatıp masaya bıraktım. Kızın hayatı o kadar mükemmeldi ki sinirlerim bozulmuştu. Neye öfkelendiğimi bile anlamamıştım. İmrenmiş miydim? Efe'yi mi kıskanmıştım? Bu öfkenin sebebi de neydi böyle?

Tüm bunları kafamdan atmak için ayağa kalktım ve masadaki süt bardağımı alıp mutfağa ilerledim. Bardağı bulaşık makinesine koymak yerine elimde yıkadım. Sonra dolapta duran temiz tabaklardan birkaçını alıp onları da yıkamaya başladım. Yarım saatlik bulaşık yıkama terapimin sonunda aklım biraz olsun

dağıldığında ise hızlı bir duşa girip çıktım ve üzerime Efe'nin bol tişörtlerinden birini geçirip yorganın altına girdim. Uyuyor olmasına rağmen Efe geldiğimi fark edip arkadan bana sarıldı ve birkaç kısa dakika içinde uykusuna katıldım...

*

Gözlerimi sabahın gri tonuna açtım. Efe yanımda yoktu. Merakla komodinin üzerinde duran telefonuma baktım. Saat dokuzu geçiyordu. Beni uyandırmadan işe gitmezdi ama işe gitmek için kalkması gereken saati çoktan geçmiştik. İçeride duyduğum gürültüyle yataktan fırladım.

"Efe," diyerek içeri seslendim.

"Günaydın!"

Koridorda göründüğünde işe gitmediğini ve hatta gitmeyeceğini anladım. Üzerinde siyah kot pantolonu, beyaz tişörtü ve siyah yağmurluğu vardı.

"İşe gitmedin mi?" diye sordum merakla gülümseyerek.

"Tatile gideceğimizi söylemiştim Sayın Mine Duran?"

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Ama bu sabah gideceğimizi söylememiştiniz Sayın Efe Duran?"

"Çok yakında gideceğimizi söylemiştim," dedi.

"Ama valizler?"

"Hazır."

"Şaka yapıyor olmalısın Efe. Nereye gideceğiz? Nasıl gideceğiz?"

Ben şok içinde sorularımı sorarken Efe keyifle gülümsüyordu.

"Roma," dedi. "İki günlüğüne."

Şaşkınlık içinde Efe'ye baktım. Evlendikten sonra balayımızı Roma'da geçirmeyi planlamıştık ama ben o zamanlar kendimi herhangi bir şeyi kutlamak için hazır hissetmiyordum. Acım çok

tazeydi. Pasaportlarımız, vizelerimiz hazırdı fakat ben hazır değildim. Aylar sonra ise Efe karşımda durmuş, Roma'ya gideceğimizi söylüyordu. Kafamın içinde onu hak etmek için ne yapmış olduğumu sorguluyordum. Belki de Efe hayatın benden "özür dileme" şekliydi.

Yalnızca birkaç saat sonra Roma'ya giden bir uçağın içindeydik. Uçağın kalkmasını beklerken Efe, Bora'yla son iş konuşmalarını yapıyordu; ben de birkaç haber gönderisi paylaşmakla meşguldüm.

"Pardon, pardon..."

Yanımdan gelen sesle başımı kaldırdım. On dört ya da on beş yaşlarında bir genç kız yanı başımızda durmuş, bize bakıyordu.

"Siz..." dedi heyecanla, "Efe Duran ve Yeşil Küpeli Kız'sınız, değil mi? Ben sizin büyük hayranınızım! Bir fotoğraf çekilebilir miyiz? Lütfen!"

Gülümseyerek başımı salladım. O sırada Efe ve Bora telefonda albüm anlaşması yaptıkları üç kişiden bahsediyorlardı.

"Tabii ki," dedim ve Efe'nin koluna dokundum. Efe gülümseyerek başını salladı ama hâlâ telefondaydı. Kız telefonunu çıkarıp ön kamerasını açıp fotoğrafı çekti.

"Çok teşekkür ederim!"

"Rica ederiz," dediğim sırada Efe telefonunu kapatıp bize döndü. "Rica ederiz," dedi o da keyifle.

"Efe Bey, size bir şey sorabilir miyim?" dedi kız heyecanla. Gülümseyerek onları izliyordum. "Şey, Bora Bey sizin ortağınız, değil mi? Eskiden menajerinizdi."

Bu kız bu kadar çok şeyi nereden biliyordu?

Herkes magazinci olmuş Mine, bizim bir olayımız kalmadı galiba.

Son derece haklısın İçses.

"Evet, öyle," dedi Efe kaşlarını çatarak. Ardından gelecek soruyu merakla bekliyordu. Ben de öyle.

"Dün akşam Bora Bey bir restorandaymış ve Boğaç, Enis ve Naz'la görüntülenmiş. Şey ben Naz'ın hayranıyım da... Naz Özgür'ün yani. Hani şu fenomen olan! İnternette herkes bunu konuşuyor, acaba albümleri mi çıkacak? Gerçekten çok merak ediyoruz! Yeşil Küpeli Kız bu konuda bir haber yapmadığı için bilgi alamadık!" dedi kız bana gülerek.

Gülümsemeye çalıştım ama bu konuşmanın gittiği yönün beni rahatsız ettiğini biliyordum. Artık böyle mi olacaktı yani? Her dışarı çıktığımızda bizi tanıyan birileri kocama Naz Özgür hakkında sorular mı soracaktı? Ben de kenarda durup gülümseyen figüran mı olacaktım? Tamam, sakin olmalıydım.

Kıskançlık iyi bir duygu değildi.

Kıskançlık iyi bir duygu değildi.

Kıskançlık iyi bir duygu değildi...

"Tahmin edersin ki bu konu hakkında hiçbir şey söyleyemem," dedi Efe gülümseyerek. O sırada bize doğru yaklaşan bir hostesin sesi duyuldu.

"Küçük Hanım yerimize geçebilir miyiz, lütfen? Kalkmak üzereyiz."

Kız, "Tabii!" deyip bize döndü. "Yine de teşekkür ederim, çok tatlı bir çiftsiniz! İyi yolculuklar!"

"İyi yolculuklar, teşekkür ederiz," diye yanıtladım.

"Teşekkür ederiz," dedi Efe gülümseyerek.

Kısa bir sessizlik oldu. Hostes acil durumlarda ne yapılması gerektiğini anlatıyordu ve son hazırlıklar yapılıyordu. Ben ise içimdeki aptal kıskançlık duygusunun derinine inmeye çalışıyordum.

"Bahsettiği kız önceden benim hayranımmış, biliyor musun?" dedi Efe. "Naz," diye de açıkladı.

"Öyle mi?"

"Evet. Hatta sırf ben internet üzerinden tanındıktan sonra albüm yapıp konserler vermeye başladım diye kendisine bir sosyal medya hesabı açmış. Benim hikâyemden cesaret almış."

"Ne güzel," diye mırıldanıp boğazımı temizledim. "Çok güzel."

Sakin ol Mine, biliyorum kötü hissediyorsun ama tatile gidiyorsunuz. Bunları unutmaya çalışmak zorundayız!

Haklısın İçses, kıskançlık iyi bir duygu değil, kıskançlık iyi bir duygu değil, kıskançlık iyi bir duygu değil...

"Uçaktan korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu Efe.

"Kıskançlık iyi bir duyg..." Bir anlığına şok içinde durdum.

Onu içimizden söylüyorduk Mine, dışımızdan değil!

"Efendim?" dedi Efe. "İyi misin hayatım?"

Onu dışımdan mı söylemiştim?

"İyiyim, iyiyim. Sanırım uçakta olduğumuz için biraz geridim. Sen de onu soruyordun zaten, değil mi?"

"Merak etme, yanındayım." Efe uzanıp elimi tuttu. Benim aklım ise hâlâ bambaşka yerlerdeydi.

"Peki diğerleri nasıl?" diye sordum bir anda. "Mesela Boğaç."

Efe anlam vermeye çalışarak kaşlarını çattı. Gözleri ise karşısında duran tablet ekranındaydı.

"Neden soruyorsun?" dedi. Sesi bozulmuş gibiydi. Şimdi de o mu kıskanıyordu?

Harika, saçma bir döngünün içine girmiştik.

"Merak ettim, yani onun hikâyesi nasıl? O da mı senden esinlenmiş yoksa?"

"Hayır," dedi Efe. Başka bir şey söylemedi. Belli ki kıskançlık sırası ondaydı.

Konuşmamız uçağın kalkışa geçmek için hızlanmasıyla bölündü. İkimiz de düşünceli görünüyorduk. Uzun zamandır yalnızca ikimiz vardık. Efe'nin bana hakkında bir şeyler anlattığı tek kişi ortağı Bora'ydı. Bu düzene alışık değildik. İşleri büyümeye başladığı an hayatımıza giren yeni isimler olacağını elbette biliyordum ama belli ki buna hazır değildim.

Hayat tekdüze değildi. Sadece bir eylemi sürdürerek yaşasan bile bir şeyler kontrolsüzce değişiyordu. Hayatının en başından en sonuna kadar sadece bir yolda başka hiçbir şey yapmadan yalnızca yürüyeceğim desen bile en azından manzaran değişiyordu; yol bir noktada bitiyor ve seni başka yollara teslim ediyordu; sen yürüdükçe hava değişiyordu; güneş batıyor ve doğuyordu. Bazen yol çalışmalarına denk geliyordun, yolun uzuyordu, yolunu değiştiriyordun, üstün başın kirleniyordu... Evet, bir şekilde gidiyordun. Bir şekilde gidiyordun ama hiçbir zaman sabit bir hızla, aynı aydınlıkta, aynı düzlemde, aynı düzende değil. Hayat değişiyordu ve değiştiriyordu. Hayat yoruyordu, üşütüyordu ve terletiyordu. Hayat seni çamura buluyor, temizliyor, yoruyor ve dinlendiriyordu.

Bizi biz yapan her şey yürüdüğümüz yoldan geçiyordu.

Ben çok düzen değişikliğine, çok yol sapmalarına alışmıştım, bu hiçbir şeydi. Efe benim evimdi; ben Efe'nin eviydim. Başka isimler ise yalnızca misafirdi. ***Ve biliyorsunuz, misafirler gelip giderdi...***

Ben artık dumanlarla yaşamak değil,
o dumanları dağıtmak istiyordum...

"Arayan bulur derler, ben kayboldum yine."
(Ahmet Ali Arslan – *Çıplaktı Dere*)

4. Bölüm

Dumanları Dağıtmak

Ben artık dumanlarla yaşamak değil, o dumanları dağıtmak istiyordum...

Roma tam bir âşıklar şehriydi. Bagajına valizlerimizi yüklediğimiz taksinin arka koltuğunda el eleydik. Taksinin camlarından dışarıyı izliyor ve şehrin güzelliğinin gerçekliğini sorguluyorduk.

"Film seti gibi," dedi Efe. "Gerçek olduğuna inanmak zor."

Başımı salladım. "Yanımda sen olunca daha güzel," diye mırıldandım. Gülümsedi, parmakları elimi daha sıkı sardı.

Bir yandan şehri izliyor bir yandan kafamın içindeki saçma sapan düşüncelerden kurtulmaya çalışıyordum. Ortada hiçbir sebep olmamasına rağmen Naz denen bu kızın varlığı beni fazlasıyla irite ediyordu.

Direkt kıskançlık da diyebilirdin Mine.

Tanımadığım birini kıskandığıma inanmak bile istemiyorum İçses. Bu ben değilim, olmamalıyım.

O an kendi kendime bir karar aldım. Efe buradaydı, her şeyiyle buradaydı. Yalnızca fiziki olarak değil, ruhen de buradaydı.

Ben ise yanında oturmuş kilometrelerce ötede yaşayan ve henüz tanışmadığım birini düşünüp duruyordum. Bu Efe'ye büyük haksızlıktı. Kafamdaki güçsüz düşüncelerden ve korkulardan kurtulmalı ve her şeyimle burada olmalıydım. Anı yaşamalıydım. Geçmişi, geleceği veya hiç var olmayan bir zaman dilimini değil, şimdiyi yaşamalıydım...

Saatler sonra şehrin birçok ünlü noktasını yürüyerek gezmiş ve bir pizza restoranına girmiştik. Bugün daha önce hiç çekilmediğimiz kadar fotoğraf çekilmiştik. Karşılıklı oturduğumuz sandalyelerde pizzalarımızın gelmesini beklerken fotoğraflarımıza bakıyorduk.

"Burada çok güzel çıkmışsın," dedi Efe, sonra fotoğrafı kaydırdı ve diğer fotoğrafa geçti. "Burada da çok güzel çıkmışsın. Burada da, burada da, burada da." Fotoğrafları kaydırıyor ve her çıkan fotoğrafta aynı cümleyi kuruyordu.

"Burada da."

Ufak bir kahkaha attım.

"Burada da güzel çıkmış mıyım?" diye sordum dalga geçerek.

"En güzel burada çıkmışsın."

"Bu kadar yalan yeter. Şimdi ne kadar yalancı olduğunu göreceğiz..." dedim gülerek. Fotoğraflardan birini, bana göre en kötü çıktığımı seçip yüzüme yakınlaştırdım.

"Nasıl çıkmışım?" diye sordum gülümseyerek.

"Çok güzel çıkmışsın," dedi Efe. Başka bir şey söylemeyeceğini biliyordum.

"Ağzım burnum yamulmuş, saçlarım uçuşuyor, yere düşmek üzere olan çantamı tutmaya çalışıyorum, gözlerimin nereye baktığı belli değil, dehşet içinde çıkmışım. Hâlâ, 'Çok güzel çıkmışsın,' diyorsun!"

"Ben beğendim," dedi Efe ısrarcı bir sesle. "Hatta benim favorim bu."

O sırada bana çevirdiği telefonuna yukarıdan bir bildirim geldi. Gözlerim yalnızca iki saniyeliğine gördüğü bildirimi anında okudu. Gelen mesaj "Naz Özgür"dendi. Efe telefonunu kendisine çevirip kaşları çatılı bir şekilde mesajı okudu ve gülümsedi.

Ben ise gülümsemiyordum. Gülümsemem yüzümden hızla silinmiş ve yerini endişeli bir ifadeye bırakmıştı.

"Kim yazmış?" diye sordum.

Sanki görmedin Mine.

"Naz," dedi Efe, "Sözleşme imzaladığımız kız. Müzisyen."

Gerçekten kızın kim olduğunu unutacağımızı mı düşünüyor?

Muhtemelen kızın bize ne ifade ettiğini anlamıyor İçses.

Başımı salladım ve merakla yüzüne baktım. Baş başa tatilimizin orta yerinde Efe'ye ne yazmış da onu gülümsetmiş olabilirdi? Ona bunu sormalı mıydım? Fazla mı güvensiz görünürdüm?

"Ne yazmış?" dedim ve ekledim, "Komik bir şey mi? Güldün de."

Efe başını salladı ama gözleri telefon ekranındaydı.

"Bir video göndermiş," dedi. Telefon ekranını bana çevirdi. "Bir takipçisi hazırlamış. Naz'ın sosyal medyada ünlenmesini sağlayan şarkı benim şarkımmış. Benim şarkımı seslendirdiği bir videoyla tanınmış. Takipçisi de aynı şarkıyı söylerken videolarımızı üst üste koymuş."

Efe bana videoyu gösterirken kalbimin atışını avuçiçlerimde bile hissediyordum. Videoda ikisinin görüntüleri birleştirilmiş, sesleri ise tek cümleyi biri tek cümleyi diğeri söylüyor gibi montajlanmıştı. Düet yapıyor gibilerdi. Videoyu sakin kalmaya çalışarak izledikten sonra Efe'ye baktım.

"Komik mi?" diye sordum.

Efe anlamayarak bana döndü.

"Yani, sen gülmüştün ya..." diye açıkladım. "Buna mı güldün? Seni güldüren şey bu muydu?" diye toparlamaya çalıştım.

Efe benim için müzik kariyerini bırakmıştı, müzikle olan ilişkisini bambaşka bir yöne çekmiş ve bir prodüksiyon şirketi kurmuştu. Şimdi abartılı kıskançlıklar yapıp onu bu alandan da uzaklaştırmak, hayatına bu kadar karışmak istemiyordum. Kendimi tutmak zorundaydım ama içimde dolaşan kıskançlık duygusu tüm vücudumu sarmıştı ve kalbimin derinlerinde bir yerde bir ses bana bu olanların yalnızca bir kıskançlık duygusundan ibaret olmadığını söylüyordu. Bir şeyler seziyordum. Yemin ederim, bambaşka şeyler seziyordum...

Efe telefonunu kapatıp masaya bıraktı.

"Özür dilerim," dedi. "Kıskanacağını düşünemedim." Elini uzatıp elimi tuttu. "Beni gülümseten şey kendi eski videomu görmekti aslında, yalnızca ne günlerden geçtiğimi hatırladım."

"Cevap yazmayacak mısın?" diye sordum.

"Tatildeyim. O benim arkadaşım değil, yalnızca çalıştığım biri. Mesai saatleri içinde gönderseydi cevap yazardım," dedi ve gülümsedi.

O an içimde saçma bir pişmanlık hissettim. Hissettiğim kıskançlık duygusundan utandım. Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Nasıl istersen," diye mırıldandım. O sırada masaya gelen pizzalarımız konunun dağılmasına yardımcı olsa da benim aklım hâlâ aynı konudaydı.

Anda kal Mine, yediğin pizzaya odaklan, anda kal!

"Mozarella peynirinin tadı müthiş," dedim, tamamen konuyu unutmaya çalışıyordum.

"Peki ya hava durumu hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Efe başıyla dışarıyı göstererek.

Mekânın büyük penceresi arkamda kalıyordu. Başımı çevirip dışarıya baktığım an felaket bir yağmurun başladığını gördüm. Halbuki biz buraya girerken her yer günlük güneşlikti.

"Harika," dedim. "Günün kalanını burada geçirmek zorunda kalacağız gibi görünüyor."

Dışarıda neredeyse yürünmeyecek şiddette bir yağış vardı; insanlar korunmak için kapalı mekânlara yönelmişti. İçerisi tıklım tıklımdı, tek boş sandalye bile kalmamıştı.

Bir yandan pizzalarımızı yiyor, bir yandan etrafımızı saran insan kalabalığına bakıyorduk. Ağlayan bebekler, kahkahalarla sohbet eden arkadaşlar, siparişlere yetişmeye çalışan garsonlar... Bu kalabalık bana kafamın içini anımsatıyordu. Yan masamıza yerleşen bebekli aile, bebek arabalarını iki masanın arasına bıraktı. Arabasından etrafı izleyen bebek bir anda bize döndü.

"Bir problemimiz var," dedi Efe. "Burada karıma bakan bir erkek bebek var, sıkıntı çıkarmak zorundayım."

Gülmeye başladım. Bebek gerçekten hayranlık dolu gözlerle doğrudan bana bakıyordu. Elimi kaldırıp ona doğru salladım. Gülümsedi ve heyecanlanarak kucağındaki oyuncak ayısına sarıldı. Annesi ve babası da gülerek bizi izliyor, yemeklerini bekliyorlardı.

"Seni bizim bebeğimizle ilgilenirken görmek benim için dünyada cenneti yaşamak olacak," dedi Efe. Gülümseyerek ona döndüm.

"Yakın zamanda değil," dedim, "Belki çok, çok uzak bir zamanda..."

"Ben her zaman hazırım," dedi Efe. "Bunu bil." Gülümsemesi büyüdü, sesi imalıydı.

Bir anlığına gözlerim bana bakan bebeğin gözlerine kaydı. Açık mavi gözleri bana öyle derin bakıyordu ki kendimi bir bebekle hayal etmekten alıkoyamadım. Hayalimde Efe ve ben bir bebeği kucaklamış, sarılıyorduk. Efe ve benim bir bebeğimizin olması, bir bebeğin bana anne, Efe'ye babası demesi hem çok heyecan verici hem çok korkutucu bir hayaldi. Aylar önce yaşadığım acı beni çocuklara karşı hassaslaştırmıştı. Ne zaman bir kız çocuğu görsem gözlerim dolarak yaşadığım acıyı anımsıyordum.

"Gözlerin doldu," dedi Efe. "Aklın başka yerlere gitti, değil mi?" diye sordu hüzünlü bir ses tonuyla.

"Çocuklar..." dedim. "İster istemez... bana... onu..."

"Onu hatırlatıyor," diye tamamladı Efe. "Biliyorum. Ama geçiyor, geçecek... Bir gün onu gülümseyerek yalnızca güzel anılarımızla hatırlayacağız."

İsmini bile kullanamıyorduk. Bu acı yalnızca beni değil, Efe'yi de en derin yerinden sarsmıştı. Toparlanmak ne kadar güçse toparlanmamak da bir o kadar yorucuydu.

"Belki de seni bir çocuk iyileştirir," dedi Efe. "Kim bilir..."

"Dünyaya beni iyileştirmesi için bir çocuk getiremem," dedim, "Bu bencillik olur. Önce iyileşmeliyim."

Efe bana hayranlıkla baktı ve gülümsedi.

"İşte bu yüzden ben dünyanın en şanslı bebeğinin babası olacağım. Çünkü annesi sensin..."

Hüzünle gülümsedim. Efe son zamanlarda ara ara bebeklerden bahsediyordu ama bugün ilk defa gerçekten bir bebek istediğini anlamıştım. Her ne kadar bizim için erken olduğunu bilsem de kafamın içinde meydana gelen hayali görüntü beni bile heyecanlandırıyordu. Elim istemsizce karnıma gitti. Karnımı şefkatle okşadım ve derin bir nefes aldım.

Bugün, Efe'nin kalbime bir bebek sahibi olmaya dair gerçek heyecan tohumlarını bıraktığı ilk gündü. Korkunçtu, uzaktı ama heyecan vericiydi.

"Kahve içer misin?" dedi Efe, "Benim güzel karım, tatlı yemek ister mi?"

Bazen benimle öyle güzel konuşuyordu ki rüyada gibi hissediyordum.

"Tiramisu," dedim. "Buraya geldiğimden beri aklımda olan tek şey tiramisu!"

Efe kahvelerimizin ve tatlılarımızın siparişini verirken başımı çevirip dışarıya baktım. Yağış, şiddetini hiç düşürmeden devam ediyordu. Gök gürültüleri ise hemen yanımızda arabasında sakince yatan bebeği korkutup ağlatmıştı. Babası bebeği kucağına alıp pencerenin hemen önüne geçti. Ona dışarıyı ve yağmuru anlatıyor olmalıydı; bebek ilgiyle dışarıyı izlemeye başladı. Korkusu geçmiş gibi görünüyordu. Bu tabloya Efe'yi ve bizim bebeğimizi koyduğumda her şey o kadar güzel yerine oturuyordu ki neredeyse korkularım uçup gitmek üzereydi.

Sakin ol Mine, bir anda anne olmak istemeyiz, sakin ol!

"Maçları var," dedi Efe. "Milano ve Napoli. İki İtalyan takımı."

Başını çevirmiş duvardaki televizyondan yeni başlayan maça bakıyordu. Neredeyse ortamdaki herkesin gözleri oraya çevrilmişti. Bebek ve babası bile pencere kenarından televizyonu izliyorlardı. Efe'nin gözleri televizyondayken kahvelerimiz ve tatlılarımız geldi. O an ortamın huzuru içimi kapladı. Yağmur dinene kadar yemeklerini yemek için mekânı doldurmuş aileler, çiftler, arkadaşlar... Bir yandan televizyondaki maçı izleyenler, bir yandan yemeklerini yiyip sohbet edenler, karşımda Efe... Sanki acılarımdan saatlerce uzaktaydım.

Telefonumdan gelen bildirimle elimdeki kahve fincanını masaya bırakıp telefonumu aldım.

"Kim yazmış?" diye sordu Efe merakla, gözleri hâlâ televizyondaydı.

"Kaynaklarımdan biri birkaç haber göndermiş, önemli bir şey yok..." diye mırıldanarak gelen mesajları incelemeye başladım.

Art arda gelen haberler her gün görmeye alışık olduğum kişilerle ilgili, görmeye alışık olduğum türden haberlerdi. Yalnızca bir tanesi onlardan bir noktada ayrılıyordu.

"YKK, biliyorum, biraz garip olacak ama sonuçta işimiz bu. Ben sana haber getiriyorum, sen bana ödeme yapıyorsun ve yayınlıyorsun. Gönderip göndermemekle ilgili çok tereddüt ettim ama dediğim gibi, işimiz bu... Hem ben göndermesem de sen bir şekilde göreceksin zaten. Gizli bir haber değil. Neyse, habere geçiyorum.

Naz Özgür, Efe Duran'ın ortağı Bora'yla görüntülendiğinden beri herkes gelecek bir albüm olduğunu tahmin ediyor. Sosyal medya bununla sallanıyor. (Sen bunu neden haber yapmadın ki?) Bugün ise Naz'ın yaptığı canlı yayında bir takipçisi ona, 'Sizi Efe Duran'la çok yakıştırıyoruz!' demiş, Naz da bu cümleye yalnızca gülmüş. Daha sonra sosyal medyanın derinlerine indiğimde Naz'ın kendi takipçilerinin hazırladığı Efe ve Naz yakıştırmalarına birer "beğeni" bıraktığını gördüm. Henüz bu "beğeni bırakma" meselesini fark eden ve haber yapan yok. Bunu haber yapmak ister misin bilmem, yine de iletmek istedim. Belki kızı komple piyasadan silmek de isteyebilirsin. Her neyse, ben her türlü arkandayım YKK! Unutma, güç sende. Yine de dikkatli ol."

Okuduğum cümleleri anlamam ve sindirmem uzun zamanımı aldı. Mekânın yarısı gol sevinciyle inlerken diğer yarısı kendi

takımı gol yediği için hayıflanıyordu. Efe'nin karşımda oturmuş bana atılan golle ilgili yorumlar yaptığının farkındaydım ama dediği hiçbir şeyi duyamıyordum.

Şimdi ne yapacağız Mine? Bu kız da neyin nesi? Ne istiyor bu şırfıntı bizden?!

Bilmiyorum İçses, tek bildiğim hislerimin doğru olduğu. Yalnızca bu...

"İyi misin hayatım?" diye sordu Efe.

"Ne? Ha, ben mi? İyiyim... Dalmışım. Bir şey düşünüyordum da..."

Ona söylemeli miydim? Bunu haber yapmalı mıydım? Ona söylemem nelere yol açardı? Kızla olan sözleşmelerini fesheder miydi? Sözleşmelerini feshetmek istemesi Efe'nin kaç milyon lira ceza ödemesine mal olurdu?

Nasıl bir tavır takınmam gerektiğini, hangi yoldan gitmem gerektiğini bilmiyordum. Bu kıza karşı nasıl davranmalıydım? Onu görmezden mi gelmeliydim? Belki de asıl istediği şey benim bu konularla ilgili haber yapmamdı. Ne de olsa Türkiye'deki en büyük magazin sayfasının sahibiydim ve onunla uğraşmam onu daha ünlü yapabilirdi. Tek istediği bu olabilir miydi?

Sakin olmalıydım. İçimde hissettiğim öfkeyle bir karar vermemeli ve bir adım atmamalıydım. Biraz düşünmeli, biraz gözlemlemeliydim. Ben haber yapsam da yapmasam da birileri bunu keşfedecek ve haber yapacaktı. Elbette ki bu konu Efe'nin önüne gelecekti. Bunu ona anlatan ben olmak istemiyordum çünkü ben anlatırsam öfkeme hâkim olamayıp ona yapmaması gereken şeyler yaptırabilir ve bir kez daha kariyerine yön vermek istemesine sebep olabilirdim.

"Otele geçelim mi?" dedi Efe. "Yağmur azaldı. Dışarıda tam bir sarılıp uyuma havası var."

Başımı salladım. Boğazım düğüm düğümdü. Sanki içimde sahip olduğu tek oyuncağı elinden alınmaya çalışılan bir çocuk vardı. Ben kötü insanlara karşı mücadele edebilmiş bir çocuk değildim; yalnızca hayatta kalmıştım. Bu zamana kadar elimden her şey alınmıştı ve ben yalnızca kendimi koruyabilmiştim. Karşı karşıya olduğum şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum. Birileri gerçekten de Efe'yle benim aramdaki bu güçlü bağı zayıflatmaya, onu benden almaya çalışıyor olabilir miydi? Daha da önemlisi, birileri bunu başarabilir miydi?

"Güzel bir film açalım. Sen benim kollarımın arasına uzan, ben sana sarılayım... Nasıl plan?" diye sordu Efe.

"Güzel plan," dedim sessizce. "Sonra sen beni hiç bırakma... Nasıl plan?" diye sordum korka korka.

Efe gülümsedi. Sesimdeki korkuyu anlamamıştı, korkmam için bir sebep olduğunu bilmiyordu.

"Asla," dedi. "Bu bir plan değil sevgilim. Bu bir kural."

O günün kalan her saniyesini korku içinde geçirdim. Otele kadar yürüdüğümüz yol, otel odasında birbirimize sarılıp uzandığımız saatler ve izlediğimiz film boyunca aklım yalnızca Efe ve Naz'ı birbirlerine yakıştıran insanların sosyal medyadaki paylaşımlarıyla doluydu. Efe'nin uykuya daldığını görür görmez elime aldığım telefonum benim için yasaklı madde gibiydi. İçinde olan, hakkımızda ve haklarında yazılmış her şeyi görmek, beni zehirleyeceğini bildiğim bir ilacı bile isteye yutmak gibiydi. Haber yayılmıştı, herkes Naz'ın Efe ile ilgili yakıştırmalar hakkındaki yaklaşımını biliyordu. Okuduğum, gördüğüm her bir cümle şok ediciydi.

"Yeşil Küpeli Kız'la Efe Duran asla yakışmıyordu! Bence Efe kesinlikle Naz'la olmalı!"

"Efe, YKK ile tanışmadan önce bir müzisyendi, YKK onun kariyerini mahvetti. Efe kendisi gibi bir müzisyenle olmalı ve

müziğe dönmeli. Naz Özgür, Efe'nin kadın hali gibi; çok yakışırlar."

"Efe'nin Yeşil Küpeli Kız'dan ayrılması ve Naz ile olması için her gece dua edeceğim, yemin ederim!"

"YKK yalnızca bir magazin yazarı, Naz ve Efe ise birer müzisyen. Herkes layık olduğu ile olmalı. Naz ve Efe diyorum, başka bir şey demiyorum..."

"Efe ve Mine ayrılmış mı? Bu haberler de ne böyle?"

"Yeşil Küpeli Kız ünlü olmak için Efe'yi kullanıyor. Bence ayrılmalılar."

"Naz'ın ve Efe'nin en büyük hayranlarından biriyim. Efe'yi kimseyle bu kadar yakıştırmamıştım. Bence Efe ve Mine'nin ayrılma vakti yakındır, bana güvenin. :)"

İnsanların cümleleri zehirdi. Aptal dünya seni önce göğe çıkarır ve sonra yere indirirdi. Kimsenin kendi hayat sınırları içinde ne yaşadığını ve ne hissettiğini bilmeyen insanlar onların hayatlarına bir dizi izliyor gibi bakar ve onlara emirler yağdırırlardı. Bunlara ise masumca "sosyal medya yorumları" diyorlardı.

"Sen bununla ol, tamam ondan ayrıl şimdi, şununla ol. Sen oyunculuğu bırak, zaten beceremiyorsun. Sen çirkinsin, nasıl ünlü olursun? Bu kadın kilolu, nasıl oyuncu olur? Bence diziden çıkarılmalı. Çok yakışırsınız, birlikte olun. Artık hiç yakışmıyorsunuz, ayrılın."

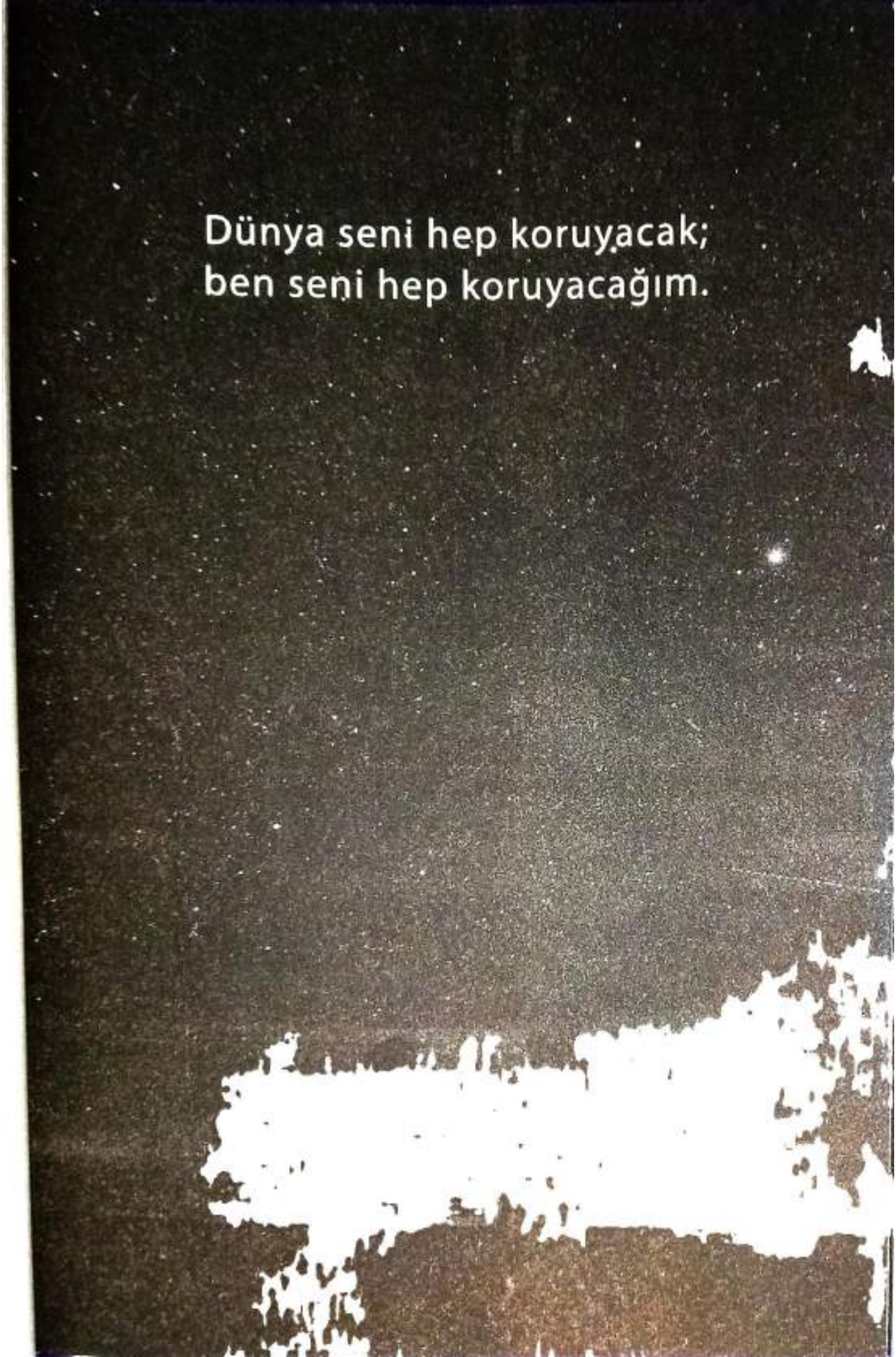
İnsanlar zehirdi. Dünya şimdi, tam şu an benim için bir fiyaskoya dönmüştü işte. Hayatım insanların ellerinde bir dizi gibi yorumlanırken burada sevdiğim adamın kollarında uzanmış hakkımızda verilecek kararı bekliyor gibiydim. Pek sevgili halkımız hakkımızda ne isteyecekti, bizi neye yönlendirecek ve bin bir türlü düşünceleriyle hangi yola sürükleyecekti?

Onlarla savaşabilir miydik? Bizi yıpratmalarına karşı koyabilir miydik? Kendimi bitkin ve yorgun hissediyordum. Telefonumu yanıma bırakıp gözlerimi hüzünle kapattığımda boğazımdaki düğümün ve etrafımdaki görünmez dumanların hâlâ orada olduğunu biliyordum.

O an Efe'nin bana çok uzun zaman önce kurduğu bir cümleyi anımsadım.

"Belki de bu dumanlarla yaşamayı öğrenmeliyiz..." demişti bana.

Tüm ömrüm boyunca beni saran dumanların varlığını kabullenmeye çalışmış, onlarla yaşamak için çabalamıştım. Ben artık dumanlarla yaşamak değil, o dumanları dağıtmak istiyordum...

Dünya seni hep koruyacak;
ben seni hep koruyacağım.

5. Bölüm

İki Cümle, Bir Ev

Dünya seni hep koruyacak; ben seni hep koruyacağım.

"Üzülme abla. Ben hep yanındayım. İnsanların kötü kalpleri için çok iyisin. Dünya seni hep koruyacak; ben seni hep koruyacağım."

"Ece! Gitme!"

"Hayır, dur! Gitme!"

"Ece!"

Ece'nin vücudumun her yanını dolduran konuşmasının ardından yanımdan silinerek gidişini izlerken sıçrayarak uyandım ve o an rüya gördüğümü anladım. Bu, aylar sonra onun ismini kendi dudaklarımdan ilk duyuşumdu. Ben hüzün ve korku karışımı bir duygu yüküyle etrafıma bakınırken Efe gözlerini açtı ve telaşla doğruldu.

"Mine," dedi. "İyi misin hayatım? Kâbus mu gördün?"

Başımı salladım. Beni hayatımın en hazırlıksız anında bulan, sonra en hazırlıksız anında bırakıp giden küçük kız kardeşimin yüzünü rüyalarımda görmek benim için hem ceza hem ödüldü. Onu görmeyi çok özlüyordum ve onu gördükçe acı çekiyordum.

"Onu mu gördün?" diye sordu. "Adını duydum..."

Bir kez daha başımı salladım. Konuşamıyordum, gözlerim dolu dolu karşı duvara bakıyordum. Efe'nin kollarının beni arkamdan sardığını hissettim, kendine doğru çekti ve sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı. Dudakları saçlarıma değdi, önce saçlarımın kokusunu içine çekti sonra eğilip omzumu öptü.

"Hadi, uyumaya çalış güzel bebeğim. Çok yoruldun. Ben buradayım. Sen kollarımın arasındasın... Güzelce uyu."

Başımı arkamda kalan Efe'nin yanağına yasladım; sırtım göğsündeydi, elleri beni karnımdan sarıyordu. Ece'nin rüyama gelip bana söylediği cümleler hâlâ kulaklarımdaydı.

"Dünya seni hep koruyacak; ben seni hep koruyacağım..."

Efe'nin kollarında uyuyakalmam yalnızca birkaç saniyemi aldı. Zaten hiç uyanmamış gibiydim, gördüğüm rüyanın etkisinden çıkmaya çalışarak geçirdiğim birkaç dakikanın sonunda uykumdan sıyrılamamış ve Efe'nin kollarında uykuma dönmüştüm.

Gözlerim tekrar açıldığında odanın içi aydınlıktı. Ben yorganın altında, yastığım üzerinde olmak yerine iki yastığın arasında yatıyordum. Efe ise yanımda değildi. Gözlerimi kırpıştırarak doğruldum, yatağın hemen karşısında duran televizyonun kapalı ekranında kendi yansımamı gördüm ve ne kadar dağıldığımı fark ettim. Zor bir gece geçirmiştim ve bu her halimden belliydi.

"Efe?"

Banyoya doğru seslendim ama yanıt sol taraftan, odanın terasına çıkan kapıdan geldi. Önce kapı açıldı, sonra perde açıldı ve Efe içeri girdi.

"Günaydın güzelim," dedi. "Hava alıyordum."

Oysa garip bir hali vardı, sanki bir şeylere canı sıkılmış, morali bozulmuş gibiydi. Yatağa doğru yürüdü. Yatağın solunda,

pencerenin önünde kalan kahverengi koltuğa oturdu. Gözlerime bakmadı.

"Günaydın," dedim kaşlarımı çatarak, "İyi misin? Canın sıkkın gibi."

İsteksizce başını salladı.

"Canım sıkkın," dedi. "Doğru."

"Bir şey mi oldu?"

Ay Mine, hafızanı mı kaybettin? Dün akşam gördüklerini hatırlamıyor musun? Gördüğün her şey çoktan birer habere dönüşüp Efe'nin önüne gelmiştir, anlasana!

Efe bir süre boyunca stres içinde altdudağını dişledikten sonra gözleri nihayet bana döndü.

"Hadi ama Yeşil Küpeli Kız," dedi. "Sen her şeyi herkesten önce görürsün, benim şimdi gördüklerimi sen zaten biliyorsun, değil mi?"

Ses tonunda hem öfke hem mahcubiyet vardı. Efe'yi uzun zamandır hiç bu kadar canı sıkkın görmemiştim.

"Hangi haberden bahsettiğine bağlı, birçok haberi herkesten önce görüyorum, evet..."

"Hangi haberden bahsettiğimi biliyorsun."

Omuz silktim.

"Belki de bilmiyorumdur."

"Ama biliyorsun. Bu yüzden dün akşam canın sıkkındı, uyumaya çalışırken ne zaman gözümü açsam telefonundaydın, bu yüzden böyle huzursuz uyudun."

Adam zeki Mine, bildiğini söyle gitsin. O şırfıntı yüzünden gecemizin mahvolduğunu anlat!

Saçmalama İçses.

Şırfıntı demene gerek yok, tamam. Daha kibar anlatabilirsin!

Derin bir nefes aldım. Biraz daha doğrulup yatak başlığına yaslandım. Ellerimi saçlarıma götürüp kabaran saçlarımı biraz olsun düzelttim ve ona döndüm.

"Naz Özgür..." dedim. "Onunla ilgili haberleri gördüm, evet. Sizi yakıştırmalarını, bizim hakkımızda yapılan yorumları ve elbette, onun bu yakıştırmalara verdiği tepkiyi... Hepsini gördüm. Hepsinden haberdarım."

"Bana neden söylemedin?" diye sordu Efe. "Neden anlatmadın?"

"Zaten öğrenecektin."

"Daha erken öğrenmeliydim. Bu haberler tüm televizyon programlarına, tüm sosyal medyaya yayılmadan önce!"

"Tek derdin bu mu Efe?" diye sordum. "Bunların bu kadar yayılması mı?"

"Hayır, tabii ki!" dedi öfkeyle. "Anlasana işte, bu haberler seni daha fazla incitecek kadar yayılmadan öğrenmeliydim Mine!"

Öfkeden gözlerimin dolduğunu hissettim, dişlerimi sıkıyordum. Efe de benden farklı değildi.

"Şimdi bütün o aptal televizyon programlarındaki insanların benim ve karım hakkında yaptığı o saçma yorumları durdurmaya çalışıyorum ama bir gece bile o kadar uzun bir süre ki Allah'ın cezası basın haberi her yere yaymış."

"İstediklerini yapsınlar..." dedim halsizce. "Umurumda değil. Üstüme istedikleri kadar gelsinler, sorun değil."

Efe çaresizce ayağa kalktı, gelip yatağa hemen önüme oturdu. Uzanıp ellerimi tuttu.

"Birkaç günlüğüne sosyal medyaya girmeni istemiyorum." dedi. "Ben her şeyi düzeltene kadar..."

"Benim işim sosyal medya," dedim, içimde biriken öfke patlamak istiyordu. Ben ise onu bastırmak konusunda kararlıydım.

"Beni dinle Mine," dedi Efe. "Birkaç günlüğüne sosyal medyaya girmeni istemiyorum. Karımın insanların aptal yorumlarını okuyup üzülmesini istemiyorum. Eğer sen üzülürsen ben çok öfkelenirim ve öfkelenirsem çok insanı üzerim. Bunu en iyi sen biliyorsun."

"Ne yapacaksın ki?" dedim. "Ne yapabilirsin? İnsanların konuşmalarını nasıl engelleyebilirsin? Kızın milyonlarca hayranı var ve neredeyse hepsi onu seninle yakıştırıyor. Evli olduğunu bilmelerine rağmen! Çünkü onlara göre herkes birer dizi karakteri. Seni ve beni birbirimize ne kadar yakıştırdıklarını hatırlıyor musun? Bize yaptıklarını şimdi sana ve başkasına yapmaya çalışıyorlar. Basını her zaman susturabilirsin Efe, her türlü haberi sildirebilirsin, her türlü yayını durdurabilirsin ama insanları durduramazsın. Üstelik, ismi geçen üç kişi var ve biri bu haberlerden şikâyetçi gibi görünmüyor."

Efe mahcup bir yüz ifadesiyle başını eğdi.

"Onunla konuştuk..." dedi. "Naz'la. Konuştuk derken, ben konuşmadım. Bora'dan rica ettim, o konuştu. Sosyal medya hesaplarını menajeri kullanıyormuş. Kendisinin olan bitenden haberi bile yokmuş. Canlı yayın açtığında gelen 'yakıştırma' yorumlarına gülümseyerek karşılık vermesi meselesi ise internetle ilgili bir sorunmuş. O yorumları görmemiş bile."

Başımı salladım.

"Anladım," dedim.

Hadi Mine, konuş artık. "Bunlara inandığına göre salak olmalısın," de ona! Susma!

"İnanmadın, değil mi?" diye sordu Efe.

Omzumu silktim. "Bir önemi yok," dedim.

"Bak," dedi Efe bana biraz daha yaklaşarak, elleri ellerimi daha sıkı tuttu. "Eğer istersen bedeli ne olursa olsun sözleşmesini

fesheder ve onunla çalışmayı bırakırım. Sen benim karımsın, her şeyimsin. Senin için yapmayacağım şey yok."

"Efe, lütfen... Böyle bir şeyi istemeyeceğimi biliyorsun."

"Sadece söyle," dedi ısrarla. "Ne yapmamı söylersen yapacağım."

Aramızda oluşan kısa sessizliğin sonunda dudaklarımı araladım.

"Kimseyle çalışmayı bırakma," dedim tekdüze bir sesle. "İnsanları biliyorsun... Bir süre konuşur, sonra susarlar. Ben de birkaç günlüğüne internet yokmuş gibi yaşarım, olur biter."

Efe başını salladı. Gözleri yüzümdeydi; elini uzatıp yanağıma dokundu. Yüzümü eliyle kaldırıp gözlerimi gözlerine çevirdi. Ben ona nasıl bakıyorsam, o da bana aynen öyle bakıyordu: özlem dolu. Birbirimize bakışlarımız hep böyleydi, hep özlem doluydu... Efe'nin yüzü yüzüme yaklaşırken gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Sonra dudakları dudaklarımı buldu ve gözlerim kapandı. Dudakları yanaklarımı, boynumu, omzumu öperken elleri vücudumun her yanındaydı...

(Saatler Sonra)

Bugün kısa tatilimizin son günüydü, hava dün akşamın bol yağmurlu havasına göre fazlasıyla sıcaktı. Efe'yle otelden çıkıp hızlı bir kahvaltı yapmış, listesini yaptığımız müzeleri sırayla gezmeye başlamıştık. Roma'nın girmediğimiz hiçbir sokağı kalmayıncaya kadar yürümüş, gezmiş ve bir an olsun birbirimizin ellerini bırakmamıştık. En sonunda güzel bir öğle yemeği yemek için geldiğimiz pizza restoranının açık hava masalarından birinde karşılıklı oturuyorduk. Efe telefonuyla uğraşırken, ben etrafı izliyordum. Telefon bugün bana yasaktı. Gözlerim Aşk Çeşmesi denen Fontana Di Trevi'nin önünde koşturan küçük çocuğu izliyordu. Bu aralar gözlerim hep küçük çocukları seçiyordu. Bu,

yaşadığım kayıpla mı ilgiliydi yoksa Efe'nin baba olma isteğinin etkisinde mi kalıyordum bilmiyordum ama gittiğim her yerde gözlerim hemen bebekleri ve küçük çocukları seçiveriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum başını telefonundan kaldırmayan Efe'ye.

"Takipçilerimle bir fotoğraf paylaşıyorum," dedi başını kaldırıp bana bakarak. "Bizim fotoğrafımız."

"Bizim fotoğrafımız mı?" diye sordum. "Ne bu? Misilleme fotoğrafı mı?"

"Kim nasıl anlamak isterse..." dedi Efe.

"Ah, birazdan gelecek haberlerin başlıklarını tahmin edebiliyorum," dedim gülümseyerek.

"O başlıkları ilk atan hep sen oluyorsun Yeşil Küpeli Kız, biliyorsun, değil mi?" dedi Efe gülümseyerek. "Neymiş o başlıklar?"

"Benim attığım başlıklar öyle olmuyor. Ben hep en vizyonlu ve kaliteli başlıkları atıyorum. Onlar ise şöyle yazacaktır: 'ÜNLÜ ÇİFT AYRILIK İDDİALARINA FOTOĞRAFLARIYLA TOKAT GİBİ BİR YANIT VERDİ!' Birazdan görürsün."

Efe ufak bir kahkaha attı.

"Gözümde canlandırabiliyorum, internet yasağın olsa da o başlıkları sana göstereceğim, söz."

Pizzalarımız tatlı bir kadın garson tarafından servis edilirken Efe hâlâ telefonuyla ilgileniyordu; fotoğrafını paylaştıktan hemen sonra ise telefonunu masaya bıraktı. Garsona teşekkür ettikten hemen sonra pizzalarımızı denedik. Bu ülkenin pizzaları ile ünlü olması, fazlasıyla hak edilmiş bir başarıydı.

"Müthiş," dedim. "Nedense biraz midemi bulandırdı ama müthiş."

"Mideni bulandırdı ve müthiş, öyle mi?" dedi Efe gülerek.

Başımı salladım. Yaşadığım bu dengesizliğe ben de anlam verememiştim. Umursamayarak yemeğimi yemeye devam ettim.

"Bir sonraki tatilimizde nereye gidelim? Ne istersin?" diye sordu Efe.

"Bilmem. Bize daha yakın bir yere gidebiliriz, belki Abant? Sapanca? Biraz daha uzak olacak ama Kapadokya da olabilir."

"Hepsini aklıma not alıyorum. Hiç beklemediğin bir anda üçünden birine gitmeye hazır ol."

Gülümsedim.

"Ben hiçbir zaman planlı bir tatil yapamayacak mıyım?" diye sordum.

Efe'nin yeni planlar yaparak aklımı meşgul etmeye çalıştığını biliyordum. Beni içinde bulunduğumuz gündemden alıp götürmeye çalışıyordu, ben de o akıntıya kapılmış gidiyordum. Bazen en iyisi, boğulmamak için ellerinle tutunduğun o kayayı bırakıp akıntıyla uzaklaşıp gitmekti. Çünkü bazen sabit kalmak, boğulmak; uzaklaşmak, kurtulmaktı...

"Maalesef," dedi Efe. "Sürprizlere sevindiğinde yüzünde çok tatlı bir ifade oluyor. O ifadeyi görmek için her şeyi yaparım."

Gülümseyerek önüme döndüm ve pizzamı yemeye devam ettim. Havadan sudan sohbet ediyor, birlikte izlediğimiz diziler hakkında teorilerimizi konuşuyorduk. Etrafımızı saran karanlık hava şimdilik dağılmış gibi görünüyordu. Bizi ne bekliyordu bilmiyordum ama en azından bir arada kalmak için elimizden gelen her şeyi yapıyorduk.

Yemeklerimizi yedikten sonra Efe hesabı ödemek için içeri girdiğinde masada duran telefonum yeni bir mesaj bildirimiyle titredi. Elime alıp bakmak gibi bir niyetim yoktu ama bildirimle ekran açılmıştı ve telefon masada durduğu için görmek zorunda

kaldım. Yazan numara bende kayıtlı değildi ama mesajın giriş cümlesinden numaranın sahibinin kim olduğunu anlayabiliyordum.

"Merhaba Mine, ben Naz. Naz Özgür :)"

Mesajın giriş cümlesi aynen buydu. Telefonu tereddüt bile etmeden elime aldım ve mesajı açtım. Göz ucuyla içeri baktığımda Efe'nin hâlâ kasa sırasında olduğunu gördüm ve başımı eğip mesajın devamını okudum.

"Telefon numaranı Bora'dan almak zorunda kaldım. Çok özür dilerim, aslında böyle bir şey yapmak istemezdim ama mecbur kaldım. Bora telefon numaranı verirken senin bunu sorun etmeyeceğini söyledi ama ben yine de özür dilerim. Sana yazma sebebim bugün basında yer alan haberler. Neler hissettiğini tahmin edebiliyorum ve gerçekten çok üzgünüm. Bora'ya da açıkladım, sana da açıklamak istedim. Sosyal medya hesaplarımı menajerim kullanıyor, o da bahsi geçen gönderileri farkında olmadan beğenmiş. Canlı yayındaki gülümsemem ise tamamen internetimin yavaşlığından kaynaklı, ben başka bir şeye gülüyorken yazılanlara gülüyor gibi çıkmışım! İzleyince ben de inanamadım. Böyle saçmalıkların sizin ilişkinize zarar vermeyeceğini biliyorum ama yine de içim rahat etmedi ve açıklamak istedim. Umarım bu aptal yorumların tamamı bir an önce sona erer. Hayranlarım adına senden çok özür dilerim."

Mesajı iki kez baştan sona okudum. Sonra yanıt yazmadan telefonumun ekranını kapatıp masadaki yerine bıraktım. Aslında Naz'ın yazdıklarını böyle okuyunca hiçbir şey mantıksız gelmiyordu ama içimde bir yerlerde beni huzursuz eden bir şeyler vardı işte. Bu hisler tamamen korkularımdan mı kaynaklanıyordu bilmiyordum ama korkularımın ötesinde, altıncı hissimin bana söylemeye çalıştığı bir şeyler olduğuna emin gibiydim.

"Çıkabiliriz sevgilim. Hesabı ödedim."

Efe hesabı ödeyip yanıma geldiğinde gözlerim masadaki tuzluğa dalmıştı. Efe'nin sesiyle uykumdan uyanır gibi oldum.

"Ha? Ah, tamam. Çıkalım."

"Dalmış mıydın?" diye sordu bana gülümseyerek elini uzatırken.

"Dalmışım," dedim sessizce. Elini tutup ayağa kalktım.

"Tuzluğa mı?"

"Tuzluğa," dedim gülerek.

Çantamı ve telefonumu elime alıp adımlarımın Efe'nin adımlarına eşlik etmesine izin verdim. El ele bir kez daha kalabalığa ve hiç bilmediğimiz sokaklara karıştığımız sırada beni rahatlatması gereken bu mesajdan neden bu kadar rahatsız olduğumu bilmiyordum. İçimdeki huzursuzluk hissi giderek büyüyordu. Bu hisle biraz olsun mücadele edebilmek için Ece'nin cümlelerini tekrar tekrar aklıma getirdim.

"Dünya seni hep koruyacak."

"Ben seni hep koruyacağım."

Kendimi bu cümlelere emanet ettim. Bedenimi bu cümlelerin kollarına bıraktım. Bu cümlelerden kendime bir çatı yaptım, birkaç duvar yaptım, ev yaptım. İçimdeki huzursuzluktan kaçtım, kendimi bu cümlelerden yaptığım o evin içine sakladım...

"Dünya seni hep koruyacak."

"Ben seni hep koruyacağım."

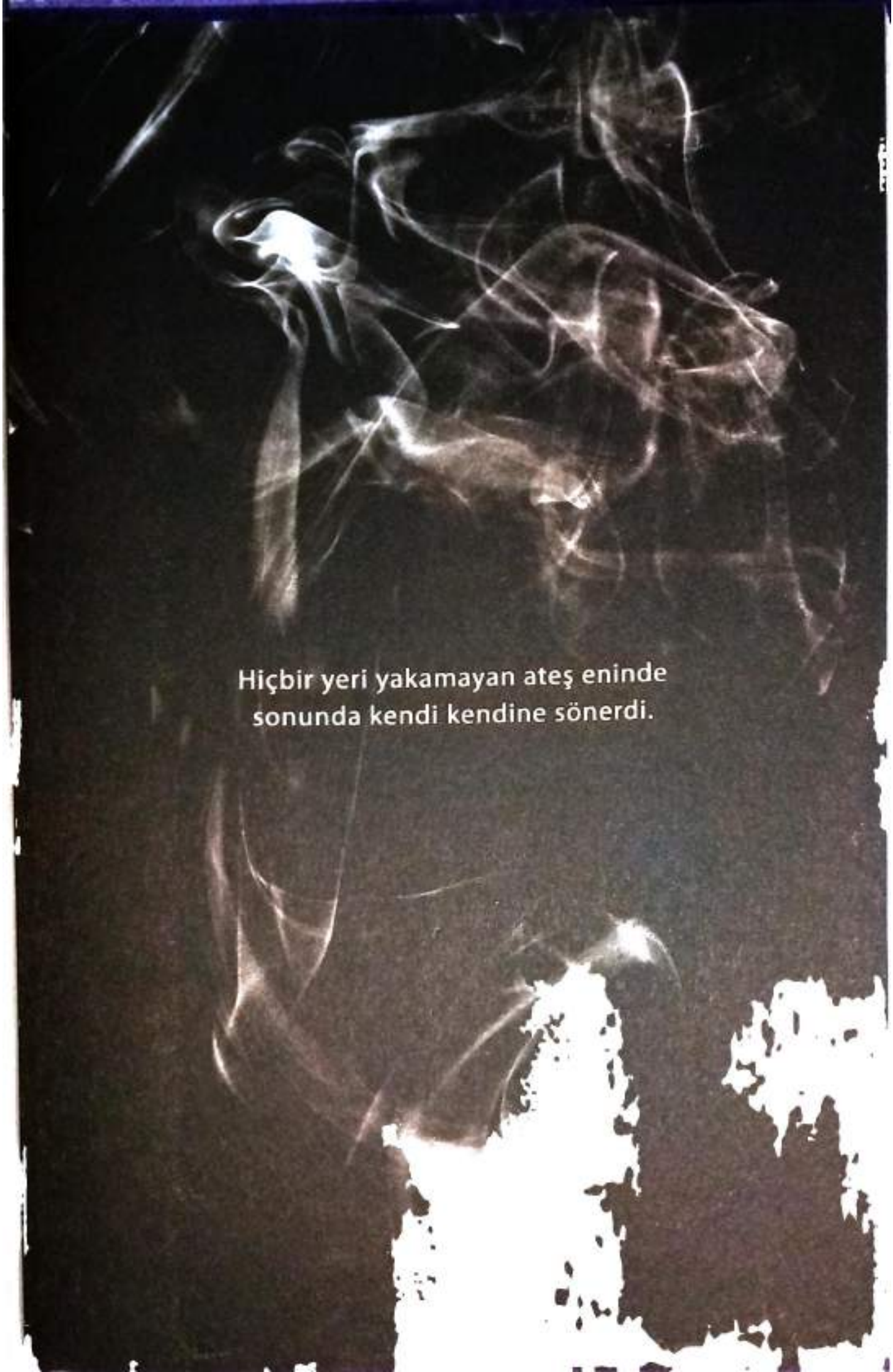
Hani bazen bazı cümleler duyarız ya, o cümleler bize her şeyden iyi hissettirir... İnsan bazen sığınacak kimsesi yokken sadece bir cümleye sığınabilir. O cümleyi kendine dört duvar ve bir çatı yapıp, kendine o cümleden bir ev inşa edip içine saklanabilir. O cümle belki çocukluğumuzdan kalma, belki de hiç var olmayan

ama var olmasını hayal ettiğimiz bir cümle. Birinin size söylemesini hayal ettiğiniz bir cümleden bile kendinize görünmez bir ev yapabilir, orayı sığınağınız haline getirebilirsiniz. O cümleye sığınabilir, o cümlenin içinde saklanabilirsiniz.

O gün bu iki cümle benim sığınağım oldu. Bu cümleler evrende hiç var olmadı ya da bana gerçek dünyada hiç söylenmedi. Oysa küçük kız kardeşim bir gece rüyama geldi, bana iki cümle söyledi ve o iki cümle benim evim oldu.

"Dünya seni hep koruyacak."

"Ben seni hep koruyacağım."

Hiçbir yeri yakamayan ateş eninde
sonunda kendi kendine sönerdi.

6. Bölüm

Dört Duvar Arasında

Hiçbir yeri yakamayan ateş eninde sonunda kendi kendine sönerdi.

(Günler Sonra)

Bugün dengesiz bir gün. Havanın renginin sık sık değiştiği, yağmurun bir yağıp bir dindiği, soğuk mu sıcak mı karar veremediğim dengesiz bir gün...

Her şeye rağmen içimde ilginç bir heyecan yaşadığım bir gün...

Kapalı balkonumuzda oturmuş kahvemi yudumluyor ve günün magazin haberlerini paylaşıyordum. İtalya'dan döneli beş gün oldu. Beş gün içinde bazı insanların ilişkimizle ilgili hadsiz yorumları dışında canımı sıkan hiçbir şey olmadı. Televizyondaki programlar sustu; Naz'ın mesajı biraz olsun içimi rahatlattı. Efe'nin her daim yanımda olması zaten en büyük ilacımdı. Üstelik içimde öylesine özel bir his vardı ki hiçbir şeyin canımı sıkmasına çok da izin veremezdim zaten.

Bugün ise o gündü: Efe ve Bora'nın sözleşme imzaladıkları üçlü ile stüdyoya girip kayıt almaya başlayacakları büyük gün... Bir yandan elime gelen haberleri paylaşırken bir yandan Efe'den gelebilecek herhangi bir mesajı dört gözle bekliyordum. Bora ve tüm ekiple, Şişli taraflarında bir stüdyodalardı ve bunu benden

başka kimse bilmiyordu. Şirket haberin yayılmaması için her şeyi yapıyordu. Üstelik orada oldukları sızdırılırsa bunun haber olarak geleceği ilk kişi de zaten bendim. Yeşil Küpeli Kız... Her şeyi herkesten önce öğrenen bir nevi "magazin mıknatısı".

Tüm işlerimi yoluna koyduktan sonra kucağımda duran bilgisayarım ve telefonumu balkon masasına bırakıp kahve fincanımla içeri girdim. Bugün ne yaparsam yapayım uyanamıyordum. Fincanıma biraz daha filtre kahve doldurmak için kahve makinesinin ısıtma tuşuna basıp ısınmasını beklemeye başladım. Kahve ısınırken gözlerim buzdolabının üzerine yapıştırdığımız fotoğraflarımıza kaydı. Ne çok anımız birikmişti... Çoğu fotoğrafımız burada, bu evde çekilmişti gerçi ama dört duvar arasında ne çok şey yaşamıştık... Birkaç gün öncesine kadar bu fotoğraflara bakmak bile beni geçmişe götürüp birçok hüzünlü hatıraya çekerken şimdi ise bu fotoğraflar beni heyecanlandırıyordu. Artık onlara yenilerini eklemek, yeni hatıralar biriktirmek istiyordum.

Kahve makinesinin sesi beni dalmak üzere olduğum düşüncelerden çekip aldı. Kendime bir fincan daha kahve koyduktan sonra balkona döndüm. Kahvemi balkon masasına bırakırken telefonumun içeride olduğum beş dakika boyunca bir ton bildirimle dolduğunu gördüm.

Ne olmuş olabilir ya? Bırakın bir kahve içelim!

Kaşlarımı çatarak eğilip telefonumu aldım. Efe'den ve kaynaklarımdan birinden birkaç mesaj almıştım... Önce Efe'nin mesajlarını okudum.

"Basın burada olduğumuzu öğrenmiş. Nasıl oldu bilmiyorum."

Mesajı okurken kalbim yine aynı hisle doldu: kıskançlık ve korku... İçimdeki küçük heyecan yerini günler sonra ilk kez bu hislere bıraktı. Nasıl olabilirdi bu? Stüdyoda olduklarını

saklamak için her şeyi yapmışlardı. İşin gizli kalması için bu kadar çabalamalarına rağmen nasıl öğrenilirdi?

"Hem basın hem de yüze yakın hayran burada, binanın çıkışlarında... Ya çıkarken bizi görecekler, bizimle konuşmak isteyecekler ya da onlar pes edip gidene kadar burada kalacağız."

Derin bir nefes aldım. Sakinleşmeye çalıştım. Efe'ye cevap vermeden önce kaynağımdan gelen mesajları okumaya karar verdim.

"YKK, selam. Naz, Boğaç ve Enis şu an Efe'yle stüdyodaymış... Ben ise bu haberi televizyondan gördüm. Sana bunu bir kaynağın olarak söylemiyorum, haber zaten çoktan yayılmış, bana gelen giden hiçbir şey olmadı. Yalnızca küçük bir öneri için yazıyorum: Bu haberin nasıl yayıldığını araştırsan iyi olur. İlginç şeyler oluyor. Naz Özgür haberleri asla önce bize gelmiyor. Haber bana bile gelmediyse biri direkt olarak televizyona sızdırmış demektir, benden söylemesi..."

Derin bir nefes daha alıp, "Biri direkt olarak sızdırmış demektir," cümlesini tekrar tekrar okudum. Kim yapmış olabilirdi?

Sence kim yapmış olabilir Mine? Bunu gerçekten sorguluyor musun?

Aslında her şey çok netti: Naz televizyonda olmak istiyordu, basın her adımını bilsin istiyordu. Naz Özgür şöhret istiyordu; sansasyonel, unutulmayacak bir şöhret. Ama bunu yanlış yerde, yanlış kişinin yanında elde etmek istiyordu...

Tamam, sakinleş kızım, biraz daha nefes alalım, biraz daha sakinleşelim...

Parmaklarımı Efe'nin mesajlarına cevap yazmak için harekete geçirdiğim sırada aslında ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Efe bana bunları benden tavsiye istemek için mi yazmıştı yoksa, "Birazdan beni televizyonda görebilirsin," demek için mi yazmıştı? Ben ona ne söylemeliydim? Mantıklı olan neydi?

"Basın işinizin bir parçası. Onların işi haber aramak ve bulmak, sen ne kadar kaçmaya çalışırsan çalış..." Yazdım ve gönderdim.

Sonra mesajımın çok soğuk olduğunu düşündüm ve bir mesaj daha yazdım.

"Canını sıkma, seni seviyorum. Bol şans."

Yaşanabilecek iki senaryo vardı. Birincisi stüdyodan hep birlikte çıkarken görüntülenmeleri, ikincisi ise Efe dışında herkesin stüdyodan çıkarken görüntülenmesi; Efe'nin ise görüntü vermemek için stüdyodan geç saatlerde çıkması ve yine de geç saatlerde görüntülerinin çekilmesi... Sonuç olarak bundan kaçış olduğunu sanmıyordum, insanlar her birinin orada olduğunu eninde sonunda öğrenecekti. Kendimi kırıcı yorumlara hazırlamalıydım. Hayatımız hakkında yazacakları yeni senaryolara, yeni yakıştırmalara, yeni eleştirilere... Kendimi her şeye rağmen korumalı, içimdeki heyecanın yerini strese bırakmaması için elimden geleni yapmalıydım. Roma'dan döndüğümüzden beri yalnızca benim bildiğim küçük bir sırrım vardı ve beni aylar sonra bu kadar heyecanlandıran şey bu küçük sırrımdı.

Bir yandan Efe'den bir mesaj bekliyor, bir yandan ise göz ucuyla telefonumun üst kısmından yağan bildirimleri okuyordum.

"Kocanın nerede olduğundan haberin var mı? Haha."

"Hey, selam. Yaşıyor musun?"

"Moralin bozuk olmalı Yeşil Küpeli... Senin için üzülüyorum."

"Bu ilişkinin böyle biteceği belliydi YKK ama keşke bu hikâyede yanan sen olmasaydın..."

"Ya şoktayım şu an! Lütfen yalan olsun!"

"Bu haberi nasıl vereceksin acaba? Hadi ama, hiçbir haberi kaçırmazdın!"

"Ne yani, sen şimdi aldatıldın mı???"

"Yeşil Küpeli Kız, öldün mü? Herkes Naz ve Efe'nin stüdyo haberlerini veriyor, senden ses yok!"

Sanki stüdyoda başkası yokmuş gibi...

Sakin olmak zorundaydım. İnsanlar ne yaptıklarından, bana ne hissettirdiklerinden habersizlerdi. Onlar için yalnızca bir bedendim, içimde yaşadıklarımı göremiyorlardı. Cümlelerinin karşılarındaki insana neler hissettirebileceğinden haberleri bile yoktu. Yalnızca birkaç kelime yazarak karşılarındaki insana neler yapabileceklerini bilmiyorlardı. Ya da ben bilmediklerine inanmak istiyordum...

Bu hiçbir zaman geçmiyordu. İnsanların kalp kırıcı cümleleri, bazen sana daha iyi hissettireceğini düşündükleri cümleleriyle bile kalbini paramparça etmeleri hiç bitmiyordu. Bazıları için hep derttik. Saçımız, cildimiz, kilomuz, ses tonumuz, karakterimiz, sınav sonuçlarımız, ilişkilerimiz, yeteneklerimiz, beceriksizliklerimiz, başarılarımız, başarısızlıklarımız, haklılıklarımız, yanılgılarımız, kıyafetlerimiz, ayakkabılarımız... İnsanlar kendilerine hep konuşacak bir şeyler buluyordu. Bizi hep bir şekilde bir yerimizden vuruyor, bize hep bir şekilde kendimizi sorgulatıyorlardı. Yine de bildiğim bir şey var, eninde sonunda mutsuz olan yalnızca onlar oluyordu...

Telefonumun çalmasıyla hafifçe sıçradım, balkon duvarına dalıp gitmiştim. Kucağımdaki telefonu alıp ekrana baktım. Arayan Efe'ydi. Telefonu hiç beklemeden açıp kulağıma götürdüm.

"Sevgilim," dedi. "Beni birazdan televizyonda göreceksin."

Sen en iyisi derin bir nefes daha al Mine.

Haklısın İçses.

"Öyle mi?" dedim. "Stüdyoda işiniz bitti mi? Çıkıyor musunuz?"

"Evet, kayıtlarımızı aldık ve artık çıkmamız gerekiyor. Ne yapsak diye oturup konuştuk. Her halükârda hepimizi bu binadan çıkarken çekecekler; ayrı ayrı çıksak bile... O yüzden beraber çıkmanın en mantıklısı olduğuna karar verdik. Sen ne dersin?"

"Siz nasıl isterseniz," dedim. "Ben orada değilim."

"Biliyorum, yani, söylemek istediğim şey... Bu seni rahatsız edecek mi Mine? Tek düşündüğüm bu, yoksa bana kalsa siktir olur giderim, umurumda olmaz. Ama senin incinme ihtimalin..."

Sözünü kestim. "Sonuçta oradasınız ve sonsuza kadar orada kalamazsın."

"Senin için kalabilirdim ama o zaman da senden ayrı kalmış olurum, yani evet, yapamam..."

"Düşünüp işini daha fazla zorlaştırma, birkaç fotoğraf ve birkaç yorumdan incinmem. O kadar zayıf değilim."

Bu cümleyi kurduğum ilk an içten içe "zayıf" hissettiğim ilk andı. Çok daha büyük acılar yaşamıştım ama şimdi nedenini bilmediğim bir güçsüzlüğün esiri altında gibiydim. İnsanların kırıcı cümleleri benim için çocuk oyuncağı olmalıydı, oysa öyle değildi. Belki de güçsüzlük ve zayıflık kelimelerinin benim için anlamlarını yeniden sorgulamalıydım. Çabuk incinmek neden güçsüzlüğe işaret etsindi ki?

"Bize bir ton soru soracaklar, cevap vermesek bile haber yapacaklar, biliyorsun..." dedi Efe.

"Biliyorum," dedim. "Bunu en iyi ben biliyorum, sen de bunu biliyorsun." Sessizce güldüm. Bu yorgun bir gülümsemeydi.

"Öyleyse evde görüşürüz güzel bebeğim, bir saate evde olurum."

"Görüşürüz, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefon kapandı ve tüm camları kapalı kış balkonumuzun içine derin bir sessizlik çöktü. Birazdan Efe ve Naz ilk kez aynı fotoğraf ve video karesinin içinde yer alacaktı. Belki konuşacak belki susacaklardı ama onlar konuşmasa bile insanlar konuşacaktı. Televizyonu açmalı mıydım? Görüntülerini izlemeli miydim? Halbuki oradan en az beş kişi ayrılacaklardı... Aslında bu kadar basit olan bir konu kafamın içinde nasıl bu kadar büyüyebilirdi, nasıl?

Kendimi bir anda istemeye istemeye salonumuzda, televizyonun tam karşısında buldum. Koltukta oturdum ve televizyonun açılmasını bekledim. Kanallar arasında gezinip gündüz kuşağının en çok izlenen magazin programlarından birinde durdum. Sunucular şimdilik bambaşka bir konudan bahsediyorlardı, bu yüzden bir süreliğine onların bir oyuncu hakkında konuşmalarını dinlemek zorunda kaldım. Bir yandan da telefonumun ekranına bakıp duruyor, gelecek hiçbir bildirimi kaçırmak istemiyordum. Karnımda beliren ağrının halk arasındaki adı "stres ağrısı" olmalıydı. Belki de bu programı hiç izlememeliydim. Bacağım stres içinde sallanırken nihayet sunucuların yüz ifadeleri kulaklıklarına gelen haberle değişti. Konu değişmek üzereydi.

"Ah, sayın seyirciler, şimdi bir son dakika haberiyle muhabirimize bağlanıyoruz... Sizlere yarım saat kadar önce Naz Özgür, Boğaç Solgun ve Enis Taran'ın bir albüm kaydı için stüdyoda olduklarını, yanlarında Efe Duran'ın da bulunduğunu duyurmuştuk. Muhabirlerimiz görüntü alabilmek için kayıt stüdyosunun çıkışında bekliyordu. Orada bir hareketlilik olmuş, yanılmıyorsam çıkışlarını göreceğiz. Görüntüleri getirelim..."

Kameraman, kamerasının odağını binanın çıkış kapısına yaklaştırırken karın ağrım giderek artıyordu. Binanın otomatik kapısı

açılır açılmaz önce Enis çıktı, hemen sonra Boğaç, Naz, Bora ve en sonunda Efe... Muhabirler sorularıyla üzerlerine giderken Bora'nın Efe'ye ufak bir el hareketi yaptığını gördüm. Diğerleri röportaj vermek için kameraların önüne dizilirken kameranın sağa doğru kayarak arabasına binen Efe'yi çektiğini gördüm.

"Efe Duran her zamanki gibi..." dedi programın sunucusu. Sonra gülerek devam etti: "Yeşil Küpeli Kız'dan bir uyarı almış olabilir mi, ne dersiniz?"

Öfkeyle ekrana baktım. Yüzündeki yapmacık gülümsemeye, bilirkişi edalarına... Program tekrar kayıt stüdyosunun önündeki röportajı gösterdiği sırada konuşan kişi Boğaç'tı.

"Sizin de tahmin ettiğiniz gibi güzel bir sürece adım attık. Her şeyin çok daha iyi olacağına inanıyoruz. Fazla konuşmaya gerek yok, yakında her şeyi göreceksiniz zaten..."

Sonra mikrofonlar Naz'a çevrildi. Önce gelen güzel tepkiler hakkında yorumu sorulup teşekkürü dinlendi, sonra ise konu hiç şaşırmadığım bir noktaya geldi.

"Peki Efe Duran ile ilgili neler söylemek istersiniz? Hakkınızda birçok şey yazılıp çizildi, birçok yakıştırma yapıldı..."

O an kameralar Naz'ın yüzüne yaklaşınca geniş gülümsemesi ve ufak kahkahası ekranları doldurdu.

"Ben kimsenin kötü niyetli olduğuna inanmıyorum, herkes iyi dileklerde bulunuyor ama ben tabii ki bu konuda konuşmak istemiyorum."

Hah? Bu mu yani? Bana uzun uzun mesaj yazan o kızın cümlelerine ne oldu? Bu soruya herkesin önünde verdiği cevap bu mu?

Sakin ol demek isterdim Mine ama inan diyemiyorum!

Öfkeden kıvrandığım sırada kameralar bir anda konuşmaya başlayan Bora'ya çevrildi.

"Efe Duran'ın evli olduğunu bilmeyen yoktur diye düşünüyordum, belli ki bilmeyenler de varmış. Kendilerine iletelim lütfen, çok mutlu giden bir evliliği var. Tüm bu haberler asılsız. Teşekkürler arkadaşlar, daha fazla soru almayacağız."

Bora röportajı bitirip diğerlerini arabasına doğru yönlendirirken kameralar anında stüdyoya döndü. Program sunucuları birbirlerine gülümseyerek bakıyorlardı.

"Belli ki Yeşil Küpeli Kız'dan bir uyarı gelmiş, ben Bora Bey'in konuşmasından bunu anladım," dedi içlerinden biri.

"Aynen öyle!" dedi diğeri.

Delirmek üzereydim. Bu nasıl bir çıkarımdı böyle? Bu nasıl aptal bir yorumdu! Öfkeden ağlamak istiyordum. Naz'ın verdiği cevap, soruyu duyunca attığı küçük "şuh" kahkaha, Bora'nın araya girip verdiği cevabı benim uyarımla söylediğinin varsayılması... Tüm bunlar sabrımın ve akıl sağlığımın sınandığı bir simülasyon gibiydi.

Tüm yaşananlara rağmen soğukkanlılığımı korumak zorundaydım. Her şey gelip geçecekti, her şey yaşanıp bitecekti, karşılığını bulamayan her kavga kendi kendine sona erecekti.

Hiçbir yeri yakamayan ateş eninde sonunda kendi kendine sönerdi.

Televizyonu kapatıp kendime gelebilmek için hızlıca bir duşa girdim. Duştan çıkıp üzerime rahat bir şeyler geçirdim ve mutfağa geçtim. Dün yaptığım domates çorbasını ve mantıyı buzdolabından çıkardım. Çorbayı ısıtırken aynı anda mantı için sos hazırlamaya başladım.

Az önce olanlar hakkında düşünmeyecek miyiz Mine?

Şimdi değil İçses!

Kafamı dağıtmak zorundaydım, bir şeylerle oyalanmak zorundaydım. Mantının sosu için malzemeleri sos tenceresine koyarken

kapı çaldı. Ocağın bir başka gözünde ısınan çorbanın altını kısıp kapıya ilerledim. Kimin geldiğini görmek için kapının deliğine baktım; gelen Efe'ydi. Kapıyı açıp ona bakmadan, "Ocakta yemeğim var!" diyerek içeri koştum.

Keşke tüm sorunlarımdan böyle diyerek kaçabilseydim.

Mutfağa dönüp ısınan çorbanın başına geçtim. Çorbayı tahta kaşıkla karıştırırken Efe'nin mutfağa girdiğinin farkındaydım. Sessiz adımları tam arkamda son buldu, kollarını karnıma dolayıp bana arkadan sıkıca sarıldı.

"Hoş geldin," diye mırıldandım. "Açsın, değil mi?"

Cevap vermedi. Bana sarılmış öylece duruyordu.

"İyi misin?" diye sorup ona döndüm. Artık sırtım mutfak tezgâhına dayalı, önüm ona dönüktü ve kolları beni belimden sarıyordu. Başını eğip yüzüme baktı.

"Şirketteki tüm hissemi Bora'ya devredeceğim," dedi bir anda.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

"Sebebini biliyorsun," dedi. "Sen benim ailemsin ve aile benim için her şey. Burada, bu dört duvar arasında mutsuzluk yaratacak hiçbir şeyi hayatımda istemiyorum Mine."

"Mutsuz olduğumu da nereden çıkardın?"

"Ben gittikten sonra verilen röportajları izledim," dedi. "Senin de izlediğini tahmin ediyorum..."

"Evet, Bora sorulan soruya gerekli cevabı verdi," dedim.

"O cevabı vermesi gereken kişi Naz'dı," dedi Efe.

"Bilemem," diye mırıldandım.

"Öyleydi Mine. Neden böyle yaptığını anlayamıyorum. Bora'ya, 'Çok heyecanlandım, o an heyecandan konuşamadım,' demiş. Naz'la olan sözleşmemizi feshetmemizin bize çok büyük bir cezası olacak; oysa benim işten ayrılmam ve Bora'nın devam

etmesi onlar için hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Yalnızca ben olmayacağım."

"Hiçbir yerden ayrılmayacaksın Efe," dedim. "Lütfen dur artık. Biraz uzaklaşabilir miyim? Hava almak istiyorum."

Duvarlar üzerime geliyor gibiydi. Hem Efe'yi kariyerine sürekli yön vermek zorunda bırakmak hem de insanlar tarafından gördüğüm baskı, içimdeki bazı düğümlere dokunmuş, onları daha da sıkı hale getirmişti. Sanki boğuluyordum. Mutfak penceresini açtım ve içeri giren havayı içime çekmeye çalıştım. Dışarıdan yalnızca hava alıyor gibi görünüyordum ama içten içe resmen boğuluyordum.

"Benim yüzümden müzik kariyerini bir kenara attın ama müziği o kadar çok seviyorsun ki tamamen bırakamadın. Arka planda olacağın bir iş kurdun ve şimdi ondan da vazgeçeceğini söylüyorsun. Böyle yaşayamayız! Böyle olmaz! Benim yüzümden sürekli hayallerinden vazgeçmeni izleyemem!"

"Hayat beni buna itiyor!" dedi Efe öfkeyle. "Sana olan aşkım ve müziğe olan aşkım hep bir noktada çatışıyor işte. Benim için teksin Mine, her şeyden önemlisin, istisnamsın. Eğer bugün yanlarında kalsaydım, o röportaja dahil olsaydım ve o soruyu duysaydım... Kendimi yine tutamazdım. Bora beni zor tutardı, biliyorsun."

Karşımda çok yorgun ve üzgün bir Efe vardı. Sırtını önce mutfak duvarına yasladı, sonra yere oturdu.

"Son zamanlarda iyi hissetmiyorum," dedi. "Yine aptal bir sözleşme yüzünden cehennem gibi bir noktada sıkışıp kaldık... Hiçbir çıkış yolu bulamıyorum. Tek bulduğum yol bu, her şeyi bırakmak..."

Bir süre öylece onu izledim. Sonra birkaç adım atıp mutfak zeminine, Efe'nin tam yanına oturdum. Bu, birlikte geçirdiğimiz

en çaresiz anlardan biriydi. Çorba ocakta kaynıyordu, muhtemelen birazdan taşacaktı ve umurumuzda bile değildi.

Mutfağın kırık beyaz dalga desenli seramik taşlarının üzerinde oturmuş, duvara yaslanmıştık ve sessizce düşünüyorduk. Benim kafamın içinden geçenler başkaydı, onun kafasının içinden geçenler başka...

Efe çok uzun zamandır kaybettiği bu binayı, No. 26'yı geri alabilmek için çok çalışıyordu. Burayı kaybettiği için anne ve babasına karşı mahcup hissediyordu. Benim yaşadığım büyük acıdan beri ise bana karşı çok daha hassaslaşmıştı. Üzülmeme dayanamıyordu; incinmeme tahammül edemiyordu. Geçirdiğimiz son birkaç aydır yaşanan her şeyin bizi sürüklediği bu noktada, ikimiz de fırtınada büyük hasar almış birer güçsüz ağaç dalı kadar kırılmaya yakındık. Oysa bir süredir kafamın içinde dönüp duran o farkındalık, o küçük sır beni etrafımızda olup biten her şeyden uzaklaştırıyordu.

"Ne yapmalıyım?" dedi. "Bana bir yol göster Mine. Bana senin en mutlu olacağın yolu göster ve onu yapayım. Lütfen..."

Gözlerim bir süreliğine karşımızda kalan mutfak tezgâhına boş boş baktı. Çorba hâlâ taşmamıştı, altını çok kısık bırakmış olmalıydım. Efe'nin söylediklerini oldukça durağan bir ses tonuyla cevapladım.

"Alışverişe çıkabiliriz."

"Ne?" dedi Efe. "Nasıl yani?"

"Alışverişe çıkabiliriz," diye tekrar ettim. "Daha çok erken ama bir yerden de başlamak lazım..."

"Sevgilim, iyi misin? Bu nereden çıktı şimdi? Ne için alışverişe çıkacağız?"

Efe delirdiğimi düşünüyor olmalıydı. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerim birkaç saniyeliğine gözlerinde kaldı; bana son

derece endişeli bakıyordu. Derin bir nefes alıp dudaklarımı araladım.

"Bebek için," dedim. "Bebeğimiz için."

Küçük sırrım artık küçük sırrımızdı. Roma'dan döner dönmez öğrendiğim, öğrendiğim andan beri hayata ve çevremizde olup biten her şeye bakış açımı değiştiren bu haber artık yalnızca benim heyecanım değildi. Efe'nin gözlerindeki şok ve yüzündeki ifade, bu dört duvar arasında bu zamana kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Burası, Daire 7, artık üç kişilikti...

Hissettiğin acı giderek büyürse,
renkleri de ele geçirecek.
Geriye yalnızca bu kalacak: karanlık.

7. Bölüm

Acı ve Renkler

Hissettiğin acı giderek büyürse, renkleri de ele geçirecek. Geriye yalnızca bu kalacak: karanlık.

Ellerim sıcacık ellerinde, başım göğsünde, gözleri karnımdaydı. Beni mutfak taşlarının üzerinde sıkıca sarmıştı. Yaşadığı şokun ve yaşadığımız mutluluğun üzerinden yarım saat geçmesine rağmen Efe aldığı haberi aşamamıştı. Bir bebeğimiz olacaktı ve bu dünyadaki her şeyden daha önemliydi. Karnımdaki minik mucize aramızdaki tüm karanlık atmosferi bir anda dağıtıvermişti. Sanki evin içi birdenbire renklenmişti; sanki bir kere daha hayat bulmuş, bir kere daha doğmuştuk.

"Nasıl oldu bu?" dedi Efe şaşkınlıkla. Hâlâ şoktaydı.

"Nasıl olduğunu biliyorsun," dedim gülmemeye çalışarak.

"Yani... o değil... Ne zaman doktora gittin? Ne zaman öğrendin? Benden nasıl sakladın? Ben nasıl fark etmedim, ben böyle bir şeyi nasıl kaçırdım?"

"Yoğunsun," dedim. "Merak etme, ben de yeni öğrendim. Bu aralar birlikte uzun saatler geçiremediğimiz için senden saklamam zor olmadı. Ah..." dedim ve durdum. "Böyle konuşunca bunların

hepsini sana kendini kötü hissettirmek için söylüyormuşum gibi geliyor değil mi, özür dilerim, o yüzden söylemedim."

Belki de o yüzden söylemişizdir Mine, ne dersin?

"O yüzden söylemediğini biliyorum sevgilim, bunlar gerçekler. Seni ihmal ettiysem özür dilerim..." Sonra durup, "Sizi," diye düzeltti. Uzanıp saçlarımı öptü. Sesi üzgün geliyordu.

"Saçmalama," dedim. "Beni üzen tek şey son zamanlarda duyduklarım, okuduklarım, gördüklerim. Beni üzen sen değilsin, yabancılar..."

Efe derin bir nefes aldı. Kolları beni daha sıkı sardı.

"Bunu çözeceğim," dedi. "Sizi kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim."

"Bizi mi?" diye sordum gülümseyerek.

"Sizi," dedi. "Seni ve bebeğimizi."

Bir anda doğruldu ve beni kucağına almak için eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum gülerek.

"Seni koltuğa yatırdıktan sonra buraya gelip masayı hazırlayacağım. Yemekler ve masa hazır olmadan kalkmayacaksın."

Efe beni kucağında koltuğa taşırken yüzümdeki gülümsemeyi durduramıyordum.

"Sevgilim," dedim. "Bu bir hastalık değil. Dokuz ay boyunca böyle yaşayamayız!"

"Göreceğiz," dedi Efe. "Benim güzellerim hiçbir zaman yorulmayacak."

Beni koltuğa yatırdıktan sonra koltuk kenarında duran şalla üzerimi örttü. Televizyonu açıp kumandayı elime verdi ve alnımdan öpmek için bana doğru eğildi.

"Yarın sabah ilk işimiz doktora gitmek olacak," dedi. "Onu görmek istiyorum, kalp atışını duymak istiyorum."

Bana doğru eğilmiş dolu gözleriyle gözlerime bakıyordu, eli sağ yanağımdaydı. Onu hiçbir zaman hem bu kadar duygusal hem bu kadar heyecanlı görmemiştim. Başımı salladım.

"Gidelim sevgilim," dedim, hormonlarım sesimi bile titretiyordu.

"Hâlâ şoktayım," dedi titreyen sesiyle. Gülmeye başladı, "Biz şimdi anne ve baba mı olacağız? Bu evde bir bebek mi olacak?"

Başımı salladım. Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum.

"Mine... Ne oldu bebeğim? Neden gözlerin doldu?" dedi Efe, telaşlanmıştı.

"Bilmiyorum," dedim. "Duygulandım... Mutluluktan ve sanırım suçluluk hissinden..."

"Suçluluk hissinden mi? Neden?"

Burnumu çektim ve omuz silktim.

"Beni boş ver," dedim. "Sanırım bebek doğana kadar böyle olacağım. Saçmalık derecesinde duygusal."

Efe koltuğa, tam karnımın yanına oturuverdi. Elini karnıma götürdü.

"İçinden başka şeyler geçiyor, değil mi?" diye mırıldandı. Gözyaşları içinde başımı salladım. O an kendime bile itiraf etmekte zorlandığı bir suçluluk duygusu ile kıvranıyordum.

"Yine kendini suçun olmayan her şey için suçlu hissediyorsun, yine en mutlu anında kendini harap ediyorsun, kendini o güzel kafanın içinde yerden yere vuruyorsun, değil mi?" dedi Efe.

O an onun neden benim için "o kişi" olduğunu anladım. O kişi, yani ruh eşim... O beni öyle güzel anlıyordu ki ruhumu benden bile daha iyi tanıyordu. Söylediği her şey doğruydu: Kafamın içinde yine kendimi harap ediyor, yerden yere vuruyordum. Hani bazen bazı insanların adını ağzımıza almak istemeyiz ya, hani

içimiz o isim dudaklarımızın arasından çıktığı an bütün acı verici anılarla dolar ya... İçimden geçen düşünceleri, yaşadığım hissiyatın tarifini ve sebebini dile getirmememin ve hatta kendime bile açıklamamamın en büyük nedeni buydu işte.

Kendimi kendime açıklarsam acı çekecektim.

Hissettiklerimi kabullenirsem acı çekecektim.

Düşüncelerimi fark edersem acı çekecektim.

Konuşamadım, yalnızca başımı salladım.

"Hadi bebeğim, anlat bana. İçinden geçen her şeyi anlat."

İçimde bir nokta vardı, bu noktaya zayıf nokta demek istemiyordum. O nokta benim kırık noktamdı, zaten kırıktı ve üzerine bastığım an tamamen kırılacak ve parçalanacaktı. O noktanın üzerini eski bir kumaşla örtmüştüm ve yokmuş gibi davranıyordum. Kendi acımı kendimden gizliyordum. Var olan bir şeyi yok sayıyor, kendimi kandırıyordum. Kırık noktam ben üzerine bassam da basmasam da çıtırdıyordu. Her geçen gün daha çok ve yavaş yavaş kırılıyor, canımı daha fazla yakıyordu. Onun üzerine basan ben olmalıydım, ona paramparça eden ben olmalıydım.

"Ece..." diye mırıldandım. Yutkundum.

Efe başını salladı, buna hazırlıklıydı.

"Kendimi ona karşı suçlu hissediyorum," dedim. "Sanırım bu kadar çabuk olmamalıydı, bu kadar çabuk bir mutluluk yaşamamalıydım... Ona..." dedim. "Ona ihanet etmiş gibi hissediyorum. Bebeği öğrendiğimden beri bu düşünce içime düşüp duruyor, hislerimi görmemeye çalışıyorum ama şimdi senin bebeğimiz için ne kadar mutlu olduğunu kendi gözlerimle görünce yüzüme ayna tutulmuş gibi oldu. Ben de aynı senin gibi heyecanlandım, çok mutlu oldum, dünyalar benim oldu. Ama sanki olmamalıydı..." dedim sessizce.

Efe başını yana doğru eğip yüzüme baktı.

"Dünyalar her zaman senin olmalı Mine," dedi. "Sen ona hayatının en güzel zamanlarını yaşattın, sen onu sevdin, sarıp sarmaladın, ona bir aile verdin. Ece burada olsaydı ve bebek haberini alsaydı havalara uçardı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ağlayarak başımı salladım. O küçücük bedeninin karşı koltukta zıplayan hayalini görebiliyordum.

"Ama burada değil," dedim.

"Burada..." dedi Efe fısıltıyla. Uzandı ve orta sehpanın üzerinde duran hasır sepetin içindeki çiçek dürbününü aldı. "Sana ne söylemişti, hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı sallayıp, "Unutamıyorum," dedim gözyaşları içinde.

"Unutmak istiyor musun ki?" diye sordu Efe.

Birini hem unutmanın hem de unutamamanın verdiği acının tam ortasındaydım. Hem her saniyesini hatırlamak istiyordum hem de her saniyesini unutmak. Onun varlığı da yokluğu da acıydı.

"Onu hatırlamak ama acısını unutmak istiyorum..." diye mırıldandım. Sesim zar zor çıkıyordu.

"Aynı anda ikisini de yapamazsın," dedi Efe. "Bak, tam buraya bak..."

Çiçek dürbününü bana uzatınca başımı eğip içine baktım. Yalnızca renkler ve şekiller vardı. Efe çiçek dürbününü çevirdikçe değişen renkler ve şekiller...

"Ece sana onu ne zaman özlersen bir çiçek dürbününün içine bakmanı, onu orada görebileceğini söyledi Mine. O rengârenk bir çocuktu, senin gibi. Onun da rengârenk acıları vardı. Hiçbir zaman yalnızca renkler veya yalnızca acılarla anılmayacak; hafızamızın bir yerinde hep acı verici ve rengârenk olacak."

Ben bir yandan onu dinlerken ve bir yandan çiçek dürbününün içindeki renkleri izlerken Efe dürbünü çekti ve eliyle gözlerimi kapattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sana başka bir şeyi gösteriyorum," dedi.

"Neyi?"

"Karanlığı."

"Ama neden?"

"Çünkü eğer Ece'ye dair hissettiğin acı giderek büyürse Mine. Acı renkleri de ele geçirecek. Geriye yalnızca bu kalacak. Karanlık."

Söylediklerinden öyle etkilenmiştim ki Efe ellerini gözlerimden çektiği an ürperdiğimi hissettim. Sanki sözleri beni kendime getirdi; sanki beni yalnızca sözleriyle buz gibi sularda yıkayıp ayıltı ve beni uyandırdı.

Gözyaşlarım durdu, derin bir nefes aldım. Karşımdaki adamın güzel gözlerine baktım ve elim karnıma gitti.

"Bebeğimiz çok şanslı olacak," dedim.

"Elbette. Annesi sen olacaksın."

Gülümsemeye çalışarak gözlerimi kıstım. Efe doğruldu ve yere ne zaman düştüğünü fark bile etmediğim kumandayı alıp kucağıma bıraktı.

"Ben masayı hazırlayana kadar kalkmıyorsun. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Saçlarımı öptükten sonra beni koltukta bırakıp mutfağa geçti. Bir süre arkasından bakakaldım. Gözlerim dalmıştı, uzun uzun gidişini izledim. Kendimi kötü hissetmiyordum, yalnızca büyük bir kaza atlatmış gibiydim. Büyük bir kazadan sağ çıkmış kadar yorgundum.

Belki on dakika kadar duvarı izledim, öyle dalmıştım ki etrafımdaki sesleri bile duymuyordum. Televizyondan yükselen sesle kendime geldim.

Kadın sunucu bir bilgi yarışmasının sorularından birini okurken dilinin sürçmesine gülüyordu. Bu tarz programlarda her şey olağan ve huzur vericiydi. Kumandanızla bir sayı tuşlayıp magazin programlarından birini açtığınızda ise her şey bir anda karışıyordu. Sanki tanınan insanların hayatlarında yaşanan basit olaylar bir bebeğin ebeveyn şiddetiyle hastanelik olmasından, bir sokak kedisinin açlıktan ölmesinden, bir çocuğun istismar edilmesinden daha önemliydi. Elbette magazin vardı ve olmalıydı. Bu da bir meslekti ve saygı duyulmalıydı ama kimsenin yediği yemek, giydiği kıyafet bir magazin programında saatlerce konuşulmamalı, sansasyonel ve inanılması güç bir hale getirilmemeli, kimsenin hayatı yalnızca tanındığı için elden ele her detayıyla günlerce incelenmemeliydi. Asıl saatlerce konuşulması gereken konu birinin ne yediği değil, birilerinin bir yerlerde aç olmasıydı.

Hamilelik bizi fazla mı hassaslaştırdı acaba Mine?

Umarım geçicidir İçses.

Gözlerim televizyon kanalları arasında gezinirken aslında hiçbirine tam olarak bakmıyordum bile. Kafam bambaşka yerlerdeydi. Efe'nin içeriden gelen sesiyle irkildim.

"Cinsiyetini ne zaman öğreneceğiz peki?"

Gülümseyerek televizyonun sesini kıstım.

"Sanırım ona daha üç ay var... Yarın sorarız."

"Bence kızımız olacak, hissediyorum."

Efe'nin cümlesini duyar duymaz elim karnıma gitti, gülümsedim.

"Benim tek hissim bize iyi geleceği..." diye mırıldandım.

Bize iyi gelecekti, buna emindim. Bize her şeyi en baştan öğrenmemiz için, bir kere daha büyümemiz için bir şans getirecekti. Onunla öğrenecek, onunla büyüyecektik. Yaşayamadığım çocukluğumu ona yaşatacaktım. Çizemediğim resimleri ona çizdirecek, dans edemediğim her müziği ona dinletecektim.

Titreyen telefonumu almak için ellerimi karnımdan çektim ve hırkamın cebinde duran telefonumu çıkardım. Mesaj Bora'dandı. Bora bana çok sık mesaj göndermezdi, bu yüzden yazdıklarını merakla okumaya başladım.

"Mine, selam :) Son zamanlarda magazinde dönüp duran haberlerin seni ne kadar rahatsız edebileceğini tahmin ediyorum. Yapılan yakıştırmalar, saçma dedikodular... Bu durumu çok kafama taktım. Bu çocuklar çok yetenekliler, imzalanmış çok da güçlü sözleşmelerimiz var. Efe de bildiğim kadarıyla her şeyi bana bırakıp işin içinden çıkmak istiyor ama asıl müzisyen o. Onsuz ben hiçbir şey yapamam. Başkasını bulmak kolay, değil mi? Evet, kolay. Ama hiç kimse Efe Duran değil :) Naz da diğerleri de sana ve evliliğinize çok saygı duyuyor. Magazini bilirsin. Çocukları yiyip bitirmeye çalışacaklarını tahmin etmek zor değildi. Elbette, ayrılmak istiyorsa bu Efe'nin kararı, buna sonsuz saygı duyarım. Nasıl mutlu olacaksa öyle yaşasın fakat sen de biliyorsun ki Efe müzikte bir kere daha dibi görürse çok da mutlu olmayacaktır. En azından biraz daha deneyebiliriz. Ne dersin? Benim bir önerim var: Yarın akşam çocukları alıp size yemeğe geleyim, belki böylece için rahat eder. Üstelik hep beraber bir fotoğraf paylaşırsak magazin de insanlar da susacaktır. Efe Duran, karısı ve iş arkadaşlarıyla yemekte... Ne dersin? Magazinin ve halkın Efe'nin hayatında kimin nerede olduğunu bilmesi gerekiyor. Dediğim gibi, en azından deneyebiliriz."

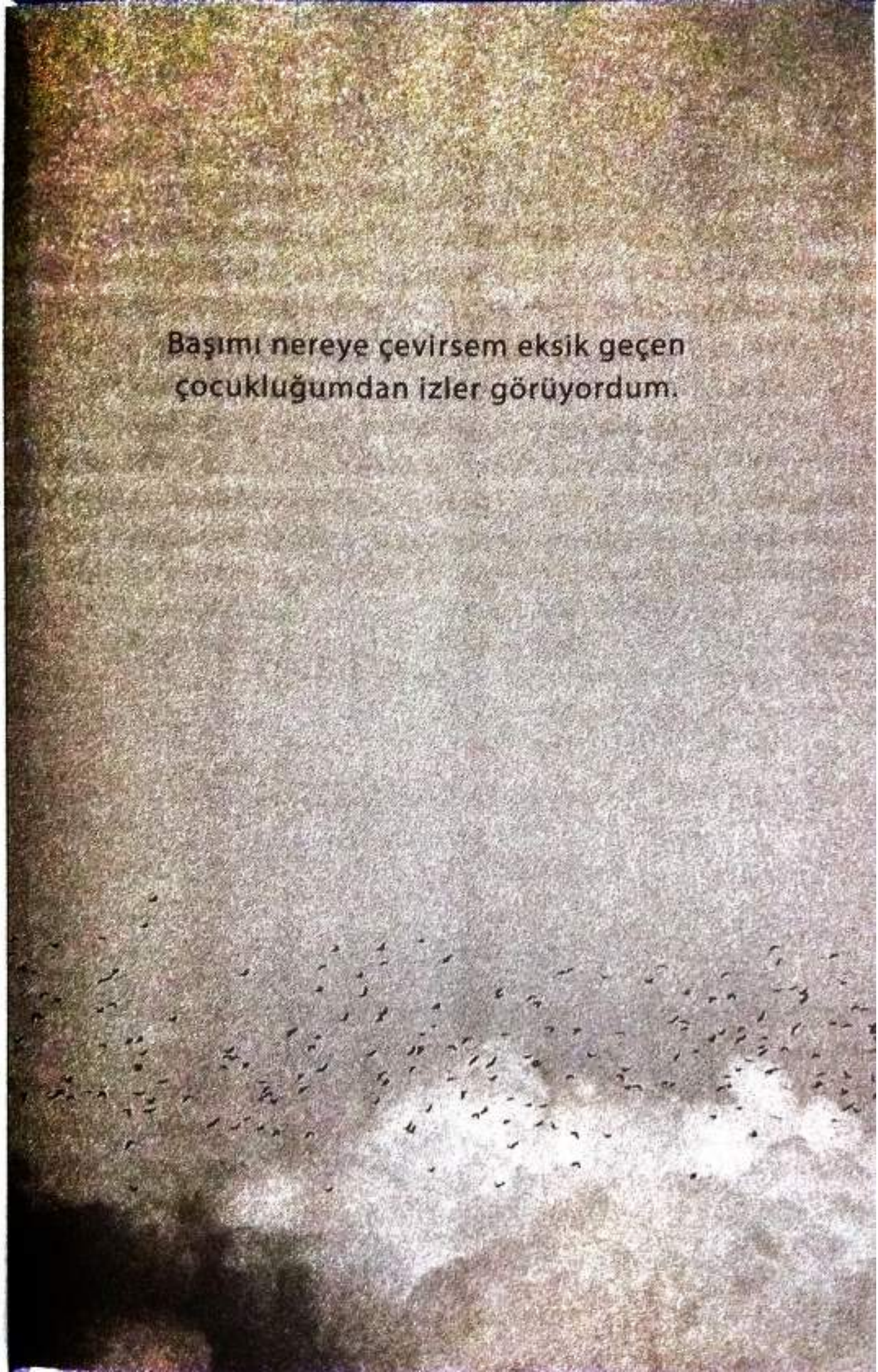
Depresif bir nefes aldım. Bora'nın dediklerinde haklı olduğunu biliyordum. Efe bir kere daha pes ederse hiçbir zaman tam olarak mutlu olmayacaktı. Üstelik bu bir fırsattı. İçimdeki kötü hislerden kurtulursam insanlar ne derse desin çok da umurumda olmazdı. Değil mi?

Göreceğiz Mine.

Tereddütle cevap yazmaya başladım.

"Selam Bora. Elbette, yarın akşam bekliyorum. Dediğin gibi, en azından deneyebiliriz. :) Görüşmek üzere."

Yarın uzun bir gün olacaktı. Bugün kendi içimde hallettiğim her şey resmen yarının provasıydı.

Başımı nereye çevirsem eksik geçen
çocukluğumdan izler görüyordum.

8. Bölüm

Misafir

Başımı nereye çevirsem eksik geçen çocukluğumdan izler görüyordum.

Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde Efe ile balkonda oturmuş müzik dinliyor, bitki çayı içiyorduk. İkimiz de hayaller âleminde gibiydik. O bir yana dalmıştı, ben bir yana.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruverdim birdenbire. Sesim akşamın karanlığını böldü.

"Nasıl bir baba olacağımı," dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Gülümsedim. "Nasıl bir anne olacağımı," diye mırıldandım.

Bu sefer gülümseyen Efe'ydi.

"Sen dünyanın en güzel, en tatlı annesi olacaksın... Seni kucağında bir bebekle, bizim bebeğimizle hayal etmek dünyanın en güzel hissi. Onunla uyuduğumuzu, onu birlikte yıkadığımızı, birlikte giydirip oyunlar oynadığımızı hayal ettiğim zaman..." Duraksadı ve titrek bir nefes alarak ekledi, "...içim içime sığmıyor."

Söyledikleri gözümde canlandıkça kalbim ısınıyordu. Yine de korkularım beni on dakika terk etse on birinci dakika geri geliyor ve sonra istenmediklerini anlayınca yine gidiyorlardı.

"Anneliği bilmiyorum," deyiverdim bir anda.

"Bilmen gerekmez ki. Bir çocuğu mutlu etmek için sahip olman gereken tek şey güzel bir kalp. Sende de en güzeli var..."

Başımı çevirip dışarıya baktım. Gökyüzünden geçen bir uçağın yanıp sönen ışıklarını izledim. Çevre evlerden gelen sesleri dinledim. Sonra gözlerim karşı binanın merdivenlerine, bir bebeğin annesinin ellerine tutunarak merdiven basamaklarını bir bir çıktığı görüntüye kaydı. Bebek merdiven basamaklarının zirvesine ulaştığında annesi onu sevinçle kucağına aldı ve bunu birbirlerine sarılarak kutladılar. Bu mutlu görüntü beni çok eskiye, yıllar öncesine götürdü.

Başımı nereye çevirsem eksik geçen çocukluğumdan izler görüyordum.

Bilirsiniz. Adım atmak hayatın sihridir, her şey bir adımla başlar, adım atmak ilerlemektir, zor öğrenilir ve asla unutulmaz. Bazı bebekler yürümeyi öğrenirken attıkları ilk adım yalnızca hayatın sihri değil, ailelerinin de mucizesidir. Bazı bebeklerin ilk adımları aileleri için hediyedir.

Oysa bazı çocuklar yürümeyi kendileri öğrenir, hayatı kendileri keşfeder. Kendi kendilerine kalkar, ilk adımlarını yalnız atar, yalnız yürür, yalnız düşer ve yalnız kalkarlar. Ellerinden tutulmaz, dizleri ovalanmaz, sırtları sıvazlanmaz. Ben onlardandım işte. Yalnız olmamak ne demek bilmeyen bir çocuktum. Hayatı yalnız geçirilen bir yolculuk sanırdım hep. Bir köşede öylece büyüdüm. Sessizce, bir başıma, ayda yılda bir akla gelip sulanan bir çiçeğin ısrarla yaşaması gibi... İnatla büyüdüm, inatla yaşadım, inatla tutundum.

Kendime her şeyi ben öğrettim.

Öyleyse bir bebeğin de her şeyi öğreteni olabiliriz Mine.

Ona her şeyi öğreteceğiz İçses. Kendi kendimize öğrendiğimiz her şeyi... Sen ve ben.

"Bana," diye söze girdi Efe, "...anne ve baba nasıl olunur sonuna kadar gösterdiler... Ben ise hayatımın belli bir dönemine kadar hayata karşı öyle öfke doluydum ki görmek de anlamak da istemedim. Şimdi bir canlının her şeyiyle sana, bana, bize bağlı olacak olması..."

"Evet?" dedim merakla. "Nasıl bir his?"

"Korkunç ve muhteşem."

Başımı salladım. "Korkunç ve muhteşem," diye tekrar ettim onu.

O akşam sanki hayata dair her şeyi aşmış Efe ve Mine değil de yaşadığımız tüm talihsizlikleri anlamlandırmaya çalışan o iki çocuktuk. Tüm duygusal ve sorgulayan konuşmalarımızın yarattığı karmaşık hava, Efe'nin bir anda kurduğu alakasız bir cümleyle dağıldı.

"Eğer aşermeye başlarsan hemen söyle, tamam mı? Canın ne çekerse, saat kaç olursa olsun söyle."

Gülmeye başladım. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Bir anda aklıma geldi. Sen kesin, 'Uyandırmayayım, yorgundur söylemeyeyim,' diye düşünürsün. Senin gecenin bir vakti beni saçma sapan bir istekle uyandırman benim için büyük bir zevk Mine. Tamam mı?"

Efe o kadar heyecanlıydı ki kendimi aşermesem bile gecenin bir vakti onu uyandırıp bir şey isteme fikrinden alıkoyamadım.

"Saçma sapan bir istek derken, sana göre nasıl bir istek saçma sapan mesela?"

"Annemin kuzeni hamileyken terlik aşermişti. Kadının karşımda terlik ısırdığını hatırlıyorum. Tabii ki yemedi ama terliğin her yanını dişledi. Şaka değil," dedi o anki şaşkınlığıyla.

"Şaka yapıyorsun," dedim. Şoktaydım.

"Yapmıyorum," diye tekrar etti.

"Annenin kuzeni hamile değil, deliymiş bence. Hiç bu açıdan baktınız mı bu olaya?"

Hem şok içindeydim hem de gülüyordum. Kendimi terlik yerken hayal etmem hiç iyi olmamıştı, gülmemi durduramıyordum.

"Hayal mi ediyorsun?" diye sordu Efe. Başımı salladım. "Bir de orada olsaydın..."

"Tamam, lütfen artık terlik yemekten bahsetmeyelim!" dedim yalvarırcasına. "Gülmekten karnım ağrıdı."

"Konuyu kapatacağım ama tekrar söylüyorum sevgilim, sakın çekinme, canın ne isterse söyle, tamam mı? Canın terlik yemek istese bile söyle."

"Terlik yemek isteyeceğimi sanmıyorum ama olur da o kadar delirirsem söylerim Efe, söz!"

"Sana terliklerin en güzelini alırım."

Efe'nin son cümlesi ikimizi de kahkahalara boğarken bu konuşma o akşama dair hatırladığım son konuşmaydı. Hemen sonra bastıran uykum yüzünden neredeyse balkonda uyuyakalacaktım ki Efe yatağa götürmek için beni kucakladı. Yolda, onun kolları arasında uyuyakaldım.

Kafam yorgun, kalbim tetikte, ruhum heyecanlıydı. O gece ikimiz de hem çok yorgun hem çok mutlu uyuduk. Efe beni kolları ile arkamdan sarıp ellerini karnımda birleştirdiğinde o gece ikimiz de üç kişilik bir aile olarak uyuduğumuzun bilincindeydik.

"İyi geceler güzellerim..." dedi Efe kulağıma fısıldayıp saçlarımı öperken.

Fısıltısı benim için en güzel ninniydi, yukarı doğru kıvrılan dudak kenarlarım ona tepki verebilen tek uzvumdu. Gülümseyerek, huzur içinde uyudum. *Her zaman eksik kalacağımı bilsem de o gece yeterince tamdım.*

Ertesi sabah Efe ile evden el ele çıkıp arabamıza doğru ilerlerken onun ellerinin de kendi ellerimin de buz gibi olduğunun farkındaydım.

"Heyecandan mı?" diye sordu Efe.

Başımı salladım. "Hava yirmi yedi derece."

Birbirimize bakıp gülümsedik. O sırada çoktan arabanın yanına varmıştık.

"Gel bakalım, dikkat et güzellik." Efe benim için kapıyı açıp ben oturana kadar bekledi. Daha sonra şoför koltuğuna geçti ve arabayı dar park yerinden hiç zorlanmadan çıkardı.

"Doktorun ismi neydi?" diye sordu.

"Nilay Ezer," dedim. "Kliniği caddedeki benzin istasyonunu geçip ilk sağa döndüğümüzde göreceğimiz ilk binada."

"Radyoyu açmamı ister misin?"

Efe, benimle konuşurken önümüzdeki arabanın yaptığı freni fark etmeyip son anda ani fren yapmak zorunda kalınca elim karnıma gitti. Efe'nin eli de aynı hızla karnımı buldu.

"Özür dilerim," dedi telaşla. "İyi misiniz?"

"Sen yola bak," dedim. "İyiyiz. Radyoyu ben açarım."

"Özür dilerim, kafamı sikeyim ya!"

Kendine söylenerek ilerlerken eli hâlâ karnımdaydı. Sonra bir saniyeliğine karnıma bakıp konuşmaya devam etti.

"Küfür için özür dilerim babacığım. Bir daha olmayacak."

Kendimi tutamayıp güldüm.

"Şimdiden zorluyor değil mi?" diye sordum. "Sorumluluklar..."

"Hayatımın en güzel zorluğu olacak."

Ona birkaç saniyeliğine hayranlıkla baktıktan sonra başımı önüme çevirdim. Uzanıp radyoyu açtım. Asla dinlemeyeceğimiz

birkaç radyo kanalı arasında dolaşırken tanıdık bir isim duymamla durmam bir oldu.

"Naz Özgür, hanımefendiler beyefendiler, albüm duyurusundan sonra ilk canlı yayınında bizimle!"

Ne yapmalıydım bilmiyordum. Kanalı değiştirmeli miydim, burada kalmalı mıydım? O an Naz'ın ve diğerlerinin bu akşam Bora ile bize geleceklerini hatırladım. Ah, nasıl unutmuştum? Hamilelik hafızamı yok etmiş gibiydi.

Neyse ki akşam kapıya geldiklerinde hatırlamadık Mine, sorun yok!

"Eh, şey..." diye söze girdim. "Şimdi aklıma geldi, bu akşam misafirlerimiz var."

Arka planda Naz'ın kendi evinde çalıp söylediği amatör şarkıları dönüyordu. Güzel ama tarzımdan uzak şarkılardı. Efe'nin kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Misafirlerimiz mi var? Kim?"

"İş arkadaşların."

Efe yoldan gözlerini ayırmamak için bana dönmüyordu ama kendini zor tuttuğuna fazlasıyla emindim.

"İş arkadaşlarım mı? Bora mı geliyor?"

"Evet..." dedim. "Bora, Naz, Boğaç ve Enis. Dördü birlikte gelecek."

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu Efe. Sesindeki garipsemeyi sezebiliyordum.

O sırada sağa dönüyorduk ve Efe dönmeden hemen önce elini bir kez daha karnıma koymuştu. Bebek içeride, arabanın her hareketiyle oradan oraya savruluyor gibi davranıyordu. Dışarıdan eliyle tutunca da bebeğin içeride sabit durduğuna inanıyor olmalıydı!

"Bora ile konuştuk ve bunun ne kadar mantıklı olabileceğini düşündük. Müzik senin hayatın."

"Benim hayatım sensin Mine."

"O şirketi sen kurdun Efe, mimarı sensin. Bırakıp gidersen hiçbir şeyin anlamı kalmayacak... Onlara albüm yapıyorsunuz, çıkan haberlere gözlerimi kapatıp onlarla tanışmam, birlikte vakit geçirmem en doğrusu. Belki bu her şeyi düzeltir..."

"Ben senin kafana takacağın en ufak bir şey yaşanma ihtimalini bile göze almak istemiyorum Mine, üstelik..."

"Efe," dedim sözünü keserek, "sence kötü niyetliler mi? Naz, Boğaç ve Enis... Sence çıkan haberlerle ilgili suçları var mı?"

Her şey düpedüz Naz'a çıkıyor ama yine de sen bilirsin Mine!

Sen bir süreliğine lütfen sus İçses!

"Bak güzelim..." dedi Efe arabasını kliniğin karşısına park ettikten hemen sonra bana dönerek. "Evet, böyle bir şeye inanmıyorum ama hayatımızda oldukları sürece basın ve insanlar seni de beni de yoracak. Bunu biliyorsun..."

"En azından denemeliyiz," dedim. "En azından ileride bugünleri hatırladığında, 'Keşke her şeyi silip atmadan önce biraz daha deneseymişiz,' deme. Bunu kabul et Efe, lütfen. Bırak gelsinler, onlarla tanışayım, birlikte yemek yiyelim. Ne olursa olsun içimin rahat olmasını istiyorum."

Efe bir süre gözlerime baktı. O sırada arabanın anahtarını çoktan çıkarmıştı; radyo susmuş, klima durmuştu. Gözleri gözlerimdeyken duyduğumuz tek ses karşıdaki parktan gelen çim biçme makinesi sesiydi.

"Sen nasıl istersen," dedi Efe. "Ama söz ver. Bu süreçte kalbinin kırıldığını hissettiğin, canının sıkıldığını fark ettiğin en ufak

noktada gelip bana söyleyeceksin. Kimden ne duyarsan Mine, gelip bana anlatacaksın..."

Başımı salladım. "Söz..."

Birlikte arabadan inip kliniğe doğru yürürken gözlerim birbirine kenetlenen ellerimizdeydi. Aklımda ise binlerce soru işareti vardı. Efe ve Naz ile ilgili yakıştırmaların ardı arkası kesilmiyordu. Hadsiz insanların hadsiz yorumları telefonumu her elime aldığımda önüme düşüyordu. "Linç" dünyanın kültürü haline gelmişti. Birilerini yüceltirken birilerini yerin dibine gömmek insanlar için birkaç cümle yazmaktan ibaretti; kalplerinin ne denli kötülükle dolu olduğunun farkında bile değillerdi.

Tüm bu yakıştırma yorumlarının, çıkarılan yalan haberlerin ve saçma dedikoduların ortasında Naz ile tanışmayı, onu evimizde misafir etmeyi kabul etmem belki de hayatımda yaptığım en güçlü duruşlardan biriydi.

Ya da en aptalca...

Lütfen bir süre daha susmaya devam et İçses.

Ne yapmalıydım ki? Efe'ye uğruna gece gündüz çabaladığı işini Bora'ya bırakıp işin içinden çekilmesini mi söylemeliydim? Ne uğruna? Aptal yorumlar ve haberler uğruna mı? Asıl aptalca olan bu olurdu.

"Merhabalar, Doktor Nilay Ezer'in kliniğine gelmiştik."

Binaya girdikten sonra karşımıza çıkan resepsiyonun önünde durduk. Efe resepsiyonistle konuşurken ben çantamdan kimliğimi çıkarıyordum.

Burası her katında farklı bir doktorun özel kliniği olan bir iş merkeziydi. Kahretsin ki doktor önlüğü giyen herhangi birini görmek bile bana Ece'yi hatırlatıyordu. *Sanki anılarım bana hayatın içinde tuzaklar kuruyordu.*

"Üçüncü kat, altı numara. Kartı çıkarken bırakırsınız. Geçmiş olsun."

"Teşekkürler."

Asansöre doğru ilerledik. Efe asansörün kapısını benim için bekletirken içeri doğru bir adım attım. Ellerim hâlâ buz gibiydi, yanaklarım ateş içindeydi.

"Hazır mısın?" dedim Efe'ye. "Onu ilk kez göreceksin."

"Kalbim durmazsa..."

Elimi tuttu. Heyecanın soğuttuğu ellerimiz birleşince ısındı. Bazı şeyler ne kadar soğuk olursa olsun bir araya gelince sıcacıktı.

"Geldik," diye mırıldandım heyecan içinde.

Asansörden üçüncü katta inip koridora adım attık. Kalbim tam o sıralarda göğüskafesimin içinde değil, boğazımın bir yerlerinde atıyordu. Adım attığımızın bile farkında değil gibiydik, birlikte bilinçsizce ilerledik ve altı numaralı kapının önünde durduk. Efe'nin eli kapının ziline gitti ve kapı, zil çalar çalmaz Doktor Nilay'ın tatlı yardımcısı Canan Hanım tarafından açıldı.

"Hoş geldiniz," dedi gülümseyerek. "Sizi tekrar bu kadar çabuk beklemiyorduk! Ama genelde böyle olur, eşinize haber verdiğiniz an ertesi gün kendinizi burada bulursunuz! Buyurun, galoşlarımızı giyin."

Kliniğin girişindeki galoşlara yöneldiğimizde bir yandan Canan Hanım'la konuşuyordum.

"Randevu almak için çok geç bir saatte yazdım size, kusura bakmayın."

"Tüm suç benim," dedi Efe gülerek.

"Babamızın heyecanı gözlerinden okunuyor, hiç sorun değil!"

Ben galoş giymek için kapının girişindeki pufa oturur oturmaz Efe elindeki galoşlarla önümde eğildi. Ona gülümseyerek ve şaşkınlıkla baktım.

"Kendim giyebilirdim!" diyerek güldüğümde Canan Hanım'la göz göze geldik, bana gülerek göz kırptı.

"Artık böyle," dedi Efe.

Halinden oldukça memnun görünüyordu. Hayatı boyunca bu günleri beklemiş gibiydi. Ayakkabılarımın üzerine elindeki galoşları geçirdikten sonra kendisi de hızlıca hazırlandı ve sabırsızca doğruldu.

"Sizi tutmayayım, doktor hanım bekliyor. Siz de baya heyecanlısınız, buyurun!"

Gülerek başımı salladım ve Efe'nin eline uzandım. Birlikte doktorun odasına ilerledik.

"Umarım bayılmam," diye mırıldandım.

"Umarım ben de."

Efe'nin cevabı ortamdaki tüm gergin bekleyişi dağıttı ve ufak bir kahkaha atarak doktor odasının kapısını çaldım.

"Buyurun."

Kapıyı açıp kafamı içeriye uzattım. Doktor beni görünce gülümsedi.

"Mine, hoş geldin! Hoş geldiniz!"

"Hoş bulduk, biraz çabuk oldu ama..." diyerek içeri girdim. Efe beni takip ederken heyecanının giderek arttığını hissedebiliyordum.

"Alışığız biz. Babamız görmek istedi, değil mi? İsterseniz hemen ultrasona geçelim."

"Tabii," diyerek gök mavisi rengindeki kol çantamı çıkarıp Efe'ye uzattım. "İyisin değil mi?" diye sordum.

Efe'nin yüzü bembeyazdı.

"İyi misiniz?" dedi doktor. "Burada fenalaşan ilk baba adayı olmazsınız, merak etmeyin. İsterseniz oturun."

"İyiyim," dedi Efe. "Fazla heyecanlandım." Eli uzanıp koluma dokundu.

Kendimi gülmemek için çok zor tutuyordum.

"Şimdi böyleyseniz doğuma kadar bir psikoterapi almanız gerekebilir!" Doktor bir yandan ultrasonu hazırlıyor, bir yandan Efe'yle eğleniyordu.

"Hayatımda ikinci defa böyle bir duygu yoğunluğu yaşıyorum," dedi Efe. "İlkinde âşık oldum, ikincisinde baba oluyorum. Hem çok güzel hem de çok endişe verici..."

Efe'nin hamilelik haberini aldıktan sonraki değişimi inanılmazdı. Yeniden doğmuştu sanki. Fakat heyecanın yanında büyük de bir kaybetme korkusu yaşıyor gibiydi. Bana böyle bir itirafta bulunmasa bile hislerim bu yöndeydi. Belki de Ece'yi kaybettiğimiz gerçeği beni korkuttuğu gibi onu da korkutuyordu.

Yatağa uzanıp üzerimdeki beyaz bluzu sıyırdım. Doktor karnıma ve kasıklarıma soğuk ultrason sıvısını döktüğü an irkildim. Efe hemen yanımda durup gözlerini monitöre diktiğinde iki eli de sağ elimi tutuyordu.

"Evet, bakalım bebeğimiz nasılmış..."

Doktor ultrason başlığını karnımda gezdirirken ikimiz de nefesimizi tutmuş gibiydik. Doktor yumurtalıklarım arasında gezinirken ekrandan bir şeyler görmeye ve anlamaya çalışıyordum. Ekranda bebek görüntüsüne benzetebildiğim herhangi bir şey göremeyince içimi anlık bir korku kapladı.

"Gitmiş mi?" gibi bir soru çıktı dudaklarımın arasından.

Geçmiş travmalarım bacaklarımı bir kez daha titretiyordu. Birilerinin gitmesine, yok olmasına o kadar alışmıştım ki aklıma gelen ilk şey bu oluyordu.

Annem bir anda yok olmuştu.

Kız kardeşim bir anda yok olmuştu.

O kadar aniden gitmişlerdi ki zaman zaman varlıklarını bile sorgular olmuştum. Aynı acıyı yaşama ihtimalim o an tüm kalbimi sardı. Efe'nin elleri elimi daha sıkı tutmaya başladı.

"Gitmiş," dedi doktor. "En son şuradaydı, bakın şimdi ise tam olarak... burada."

Bir noktayı seçti ve ultrason ekranında o noktayı büyüttü.

O nokta bizim bebeğimizdi.

Oradaydı, gitmemişti.

"Orada mı?" diye sordu Efe emin olmak için. "O nokta mı?"

"Evet, bebeğe benzemediğinin farkındayım. Zamanla benzeyecek, merak etmeyin," dedi gülerek. "Ama siz çok gerginsiniz! Sakin olun, neden bu kadar endişelisiniz? Bebeğiniz gayet sağlıklı."

Zar zor derin bir nefes aldım.

"Yakın zamanda küçük kız kardeşimi kaybettim," diye mırıldandım.

"Şimdi anlaşıldı," dedi doktor. "Başınız sağ olsun. Acınız hakkında konuşarak sizi yormayacağım, şu an bambaşka bir dönemdesiniz, bebeğiniz burada ve durumu çok iyi. Hatta, bakın..."

Bir tuşa bastı ve odayı anlam vermeye çalıştığım bir ses doldurdu.

"Kalp atışları mı?" diye sordu Efe heyecanla.

"Kalp atışları."

Bu inanılmaz bir sesti, inanılmaz bir histi. Bedenimde iki kalp vardı. Dolu gözlerim heyecanla Efe'ye döndü. Ağlamamak için o kadar zorluyordu ki kendisini, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"İyi mi?" diye sordu Efe.

"Merak etmeyin, her şeyi olması gerektiği gibi ilerliyor. Şimdilik bir problem yok. Her şey gayet iyi. Fotoğraf da ister misiniz?"

"Tabii ki," dedim heyecanla.

Elime uzatılan ultrason fotoğrafına hiçbir şey anlamasak bile çok şey anlıyor gibi bakıyorduk. Aslında çok şey anlıyorduk, çok şey görüyorduk, çok şey hissediyorduk. Doktorun kliniğinden çıktığımız sırada bile Efe bile bir eliyle elimi tutuyor diğer eliyle bebeğimizin fotoğrafını tutmuş, gözlerini ondan alamıyordu.

"Sana benziyor," dedi bir anda.

Güldüm. "Şu küçük beyaz nokta mı bana benziyor?" diye sordum eğlenerek.

Kalemle kâğıda bırakacağınız herhangi bir noktadan bile daha küçük görünüyordu.

"Küçük beyaz nokta..." diye tekrar etti Efe. *"Bizim küçük beyaz noktamız..."*

Dolu gözlerle gülümsedi ve beni kendine çekti; kollarıyla sıkıca sardı, başımı göğsüne yasladı. Eğilip saçlarımı öptü.

Küçük beyaz nokta... Bu, bizim hayatımızda açılan yeni sayfanın ilk adımıydı. O sayfaya bizden bıraktığımız ilk iz küçük beyaz bir noktaydı. Orada olduğu görünmeyen, yalnızca bizim bildiğimiz küçücük beyaz bir nokta...

Eve döner dönmez akşam için yemek hazırlığı yapmaya başladık. Efe bu durumdan hâlâ rahatsızdı. Her şeyi bir çırpıda silip atabilecek kadar cesurdu; her zaman öyle olmuştu ama hayat böyle ilerleyemezdi. Hayatın akışı bu değildi. Sürekli en baştan başlayamazdık. Her yeni gün her şeyi silip en baştan inşa edip sonra tekrar ve tekrar silemezdik. Bazı şeyleri oldurmaya çalışmalıydık. Ne hayatlarımız ne mesleklerimiz ne de ilişkimiz kolay olmuştu ama bu kadar kırılgan olmamalıydık. Hayat bizi istediği zaman zora sokup her şeyden vazgeçirememeliydi.

Tuzla buz olmak bu kadar kolay olmamalıydı.

"Meyve suyu ve şarap almaya gidiyorum," dedi Efe. "İstediğin başka bir şey olursa ara sevgilim."

"Efe?"

Ona seslenmemle durdu.

"Efendim?"

"Şimdilik kimse bilmesin, olur mu?"

Koridora çıkmak üzereyken bana döndü.

"Neyi?"

"Anladın," dedim.

Gülümsüyordu. "Senin söylemeni istiyorum."

Gülerek başımı yana eğdim. *"Bebeğimizi."*

Bu kelimeyi her duyduğunda dünyanın en mutlu insanına dönüşüyordu. Onu böyle görmek ise beni dünyanın en mutlu ikinci insanına dönüştürüyordu. Bunu itiraf etmek bana çok suçlu hissettiriyor olsa da sanırım hayatlarımızın en mutlu gününü yaşıyorduk.

"Sen nasıl istersen," dedi Efe. "Ben dönene kadar birbirinize iyi bakın güzellerim."

"Merak etme."

Efe markete gitmek için beni evde yalnız bırakarak dışarı çıktığında bir yandan fırındaki lazanyayı kontrol ediyor bir yandan tabakları çıkarıyordum. Lazanyanın en fazla beş dakikası vardı, sonrasında tamamen hazırdık. Tabakları çıkarıp birkaç dakikalığına da olsa dinlenmek ve lazanyanın pişme süresinin bitmesini beklemek için mutfak sandalyelerinden birine geçtim. Elim masada duran telefonuma gitti.

"Üç Yeni Mesaj."

"Dört Yüz Elli İki Bildirim."

Çok takip edilen bir sosyal medya hesabının sahibiyseniz yüzlerce yeni bildirim görmeye alışıyordunuz. Bildirimleri göz ardı ederek mesajlarımı okumaya başladım. Mesajlarım ise her zamanki gibi kaynaklarımdan gelen sıradan magazin haberleriydi. Sanırım artık hiçbir haber beni eskisi kadar heyecanlandırmıyordu. İçimden paylaşmak bile gelmiyordu.

Galiba içimdeki Yeşil Küpeli Kız yavaş yavaş ölüyordu.

Ya da yalnızca insanlardan uzaklaşıyordum. Bir kullanıcı adının ve bir profil fotoğrafının ardına sığınarak insanlara neler hissettirebileceklerini umursamadan klavyesinin başına geçen ve içlerindeki tüm kötülüğü oraya döken insanlardan...

İncinmekten korkarak sosyal medya hesabıma girdim ve Yeşil Küpeli Kız'a gelen bildirimlere hızlıca göz atmaya başladım.

"Nerelerdesin YKK? Özledik."

"İyi misin Yeşil Küpeli Kız? :(Seni çok merak ediyoruz! Gerçekten!"

"Acaba Efe ile boşanıyorlar mı? Bilen var mı? Zaten yakışmıyorlardı. Sevindim desem çok mu kötü olurum?"

"Arkadaşlar! Efe'nin YKK'yı Naz Özgür ile aldattığı haberleri doğru mu?"

Telefonumu hızla kapatıp masaya bıraktım. Derin bir nefes almaya çalıştım. Gözlerim mutfak penceresindeydi, camdaki yansımama baktım ve zorla aldığım nefesi zorla geri verdim.

Şimdi de bu mu çıktı? Aldatma dedikodusu!

İnsanlar bunu neden yapıyordu? Var olmayan şeyleri var edip, büyütüp, değiştirip çoğaltıyorlardı. İnsanlar küçük birer beyaz nokta olarak önlerine gelen her şeyi karalaya karalaya kocaman bir karanlığa dönüştürüyordu.

Bunun, annesiz ve her gün şiddete maruz kalan bir çocuk olduğum için gördüğüm dışlanmalardan ne farkı vardı? Bu da hayatın tuzaklarından biriydi işte. Yürümeye çalışırken takılıp düştüğüm her taş beni geçmişime götürüyordu. Geçmişin taşları yolumun her yanını doldurmak zorunda mıydı? Elim hüzünle karnıma gitti. Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıp iyi hissetmeye çalıştım. Sonra kendimi toparlamaya çalışarak ve iyi hissedeceğimi umarak en güvendiğim kaynaklarımdan birine bir mesaj yazmaya başladım.

"Merhaba. Az önce canımı çok sıkan bir yorum gördüm ve senden bu yorumun aslı ile ilgili birkaç bilgi almak istedim. Anonim bir hesap profilimdeki son fotoğrafın altında Efe'nin beni Naz Özgür ile aldattığına dair bir dedikodu duyduğunu yazmış. Bu nereden yayıldı? Bununla ilgili bir haber var mı? Varsa bilginin kimden geldiğini öğrenebilir miyiz?"

Mesajı gönderdikten sonra yazdığım süre boyunca sandalyede otururken bir ileri bir geri sallandığımı fark ettim. Stres vücudumun her yerini sarıyordu. Bundan bir an önce kurtulmalıydım. İçimde taşıdığım canlının da duyguları vardı; ben ne hissediyorsam o da hissediyordu ve onun da böyle hissetmesi bu dünyada en son isteyeceğim şeydi.

Telefonumu masada bırakıp fırını kapatmak için ayağa kalktım. Lazanyayı fırından çıkarmak için elimi uzattığım an dalgınlıkla çıplak elimi fırına soktuğumu, elim yanıp acıyınca fark ettim.

"Of! Kahretsin!"

Kendimize zarar vermeye de başladık Mine, öyle mi?

"Aptal fırının aptal tepsisi!"

Kendi kendime söylenerek fırın eldivenlerini çıkardım ve lazanyayı fırından alıp tezgâha bıraktım. Sonuç olarak hiç iyi

hissetmediğimin farkındaydım. Bugüne dair söylediğim güze sözler uçup gitmişti, hem de tek cümleyle. Sosyal medya başlı başına zaten zehirdi ve artık beni de zehirliyordu.

Masada titrediğini fark ettiğim telefonumu elime aldım ve gelen mesajı açtım. Az önceki uzun mesajıma cevap gelmişti, mesajı okumaya başladığım an nefes alış verişlerimin arttığını fark ettim.

"Selam YKK! Bahsettiğin dedikoduyu gördüm, birkaç kişi daha yazmış fakat bunun nereden yayıldığına dair bir fikrim yok. Hiçbir haber sitesinde ve hiçbir magazin sayfasında paylaşılmamış olmasına rağmen bu yorumun yapılması ya yalnızca çıkarım yaptıklarına ya da bunun ardında bir art niyet olduğuna yorulabilir. Yine de senin için iyice araştırayım. Canını sıkma!"

Mesajı art arda üç kez okudum. Halsizce cevap yazmaya başladım.

"Teşekkür ederim, senden haber bekliyorum."

Kendi kendime bunların yalnızca birer çıkarımdan ibaret olup olmadıklarını sorguladım. Evren bana bu olayın en başından beri aynı mesajı veriyordu. Sanki tüm bu yorumlar birileri tarafından yaptırılıyordu ama ben buna ısrarla inanmak istemiyordum. Bunlar Naz'ın adını daha fazla duyurmak için mi yapılıyordu? Yoksa bir şekilde Efe ve benim ayrılmamı isteyen birileri tarafından mı yapılıyordu? Yoksa yalnızca ve yalnızca benim canımı sıkmak isteyen birileri mi vardı?

"Güzelim."

Kapıdan gelen sesle tüm can sıkıcı düşüncelerden sıyrılıp telefonumun ekranını kapattım.

"Efendim?"

"Misafirlerimiz geldi!" dedi Efe. "Binanın girişinde karşılaştık."

"Geliyorum!" diyerek içeri seslendim ve ayağa kalktım.

Camdaki yansımama bakarak saçlarımı açıp yeniden topladım. Üzerimde siyah bir gömlek elbise vardı, Efe'nin hediyesi küpelerim ise her zaman olduğu gibi kulaklarımdaydı. Kendime çekidüzen verdikten sonra birkaç saniyeliğine kendi kendime bir konuşma yapmam gerektiğini hissettim. İçimde benden gelecek güzel cümleleri duymaya ihtiyacı olan bir bebek vardı.

"İyiyiz, iyi olacağız. Hayat böyle bebeğim, her şey bembeyaz değil. Sana hiçbir zaman yalan söylemeyeceğim, burada iyi ve kötü bir arada. Hep öyleydi ve hep öyle olacak. Ama sana yemin ederim seni karşımıza çıkabilecek tüm kötülüklerden korumak için her zaman yanında olacağım. Yağmuru da yaşayacağız, güneşi de gökkuşağını da. Ne yaşarsak yaşayalım hep beraber olacağız. Sana söz veriyorum, biz hep yanında olacağız. Bunu sana ömrümüzün sonuna kadar söyleyeceğim... İyiyiz, iyi olacağız."

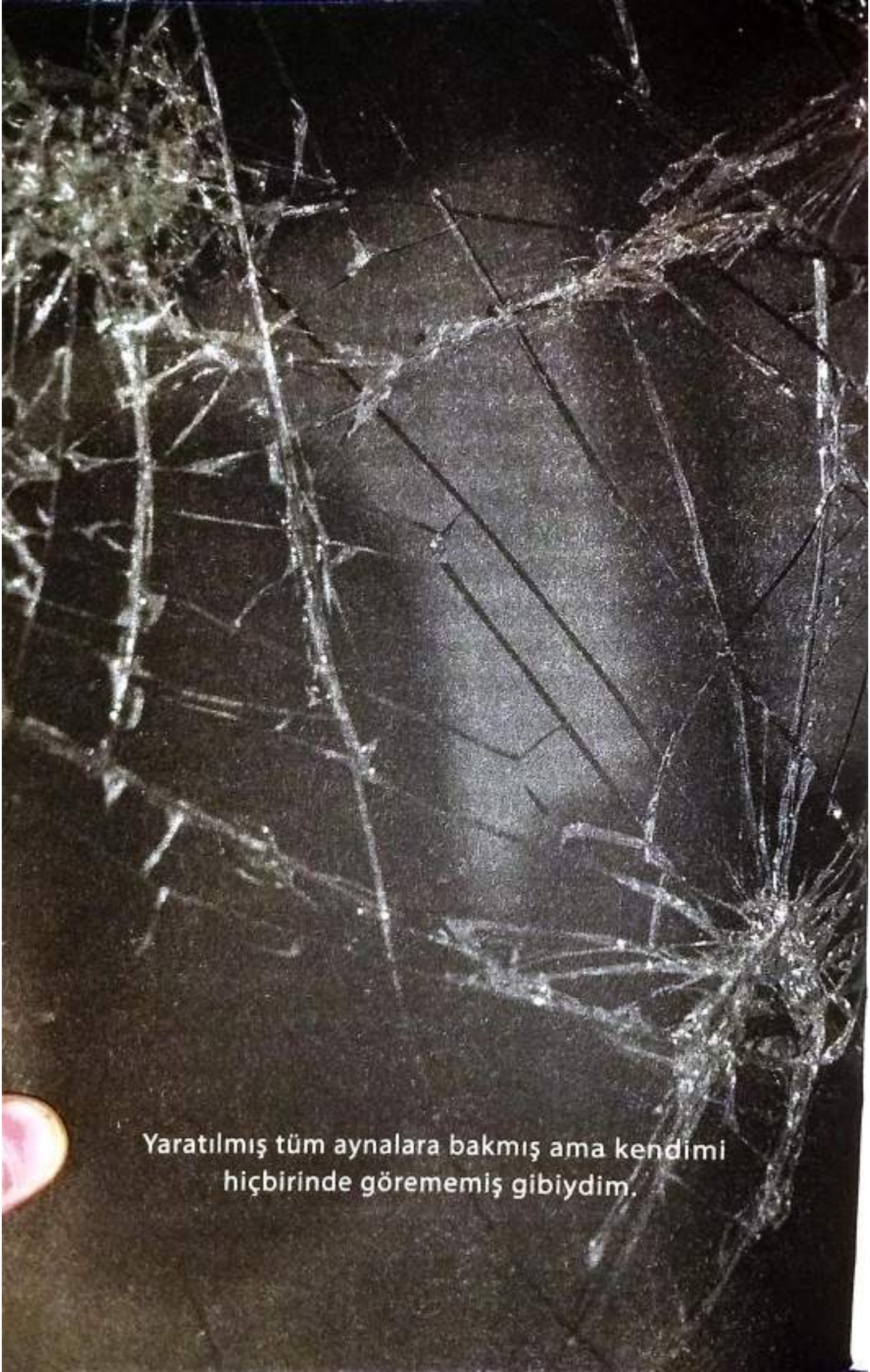
Gözlerimi açtım, içeride misafirlerimiz vardı. Gülüşleri şimdiden kulaklarımı doldururken bu akşamın ve bu yemeğin her şeyi düzeltmesini, hepimize iyi gelmesini diledim. Artık içeri gitmeliydim ama önce son kez bir elimi kalbime, bir elimi karnıma götürdüm. Hem kendime hem ona konuştum. Bir kez daha söz verdim.

"İyiyiz..."

"İyi olacağız."

İyi olmanın bir yolunu hep bulacaktık. Başkalarının hayatlarını ellerindeki siyah kalemlerle karalamayı umanlara rağmen siyahın da bir renk olduğunu hep bilecektim. Birileri hayatlarımızı karartmaya çalıştıkça biz renklendiğimizi hissedecektik. Kimse bizim hayatımızı karalayamaz, karartamazdı.

Biz iyiydik, iyi olacaktık.

Yaratılmış tüm aynalara bakmış ama kendimi
hiçbirinde görememiş gibiydim.

9. Bölüm

Beyaz Bulut

Yaratılmış tüm aynalara bakmış ama kendimi hiçbirinde görememiş gibiydim.

Çatal, kaşık, bıçak sesleri... Masaya değen, tabağa çarpan bardak sesleri... Şamdanlardan gelen mum çıtırtıları ve uzaklardan gelen tanıdık canlı müzik tınıları...

"Her şey harika olmuş Mine. Seninle tanışmak, Efe ve senin evinde bir akşam yemeğine davet edilmek bile bizim için büyük bir onur."

Başımı kaldırıp Naz ve Enis'in ortasında oturan Boğaç'a baktım, konuşan oydu. Ona gülümsediğim sırada gözlerim istemsizce Naz'a kaydı.

Bu akşam yüzüncü defa Mine, yüzüncü defa!

Ona çok baktığımın farkındayım İçses. Onu anlamaya, çözmeye çalışıyorum.

"Gerçekten teşekkür ederiz Mine, her şey harika." Naz gülümseyerek dudaklarını sildi. Üzerindeki yeşil bluz kulağındaki yeşil küpelerle aynı tondaydı.

"Efe üçümüz için de bir idol. Burada, onun evinde, eşiyle bir akşam yemeği yiyeceğimizi hayal bile edemezdik," dedi Enis kibarca.

"Beni o kadar abartmayın, bir gün hepiniz benden iyi olacaksınız," dedi Efe, Enis'e gülümseyerek.

Enis başını sağa ve sola sallayarak yanıtladı: "Bunun imkânsız olduğunun farkında olmam çok üzücü. Bu arada ben Yeşil Küpeli Kız sayfasının koyu takipçilerindenim!"

"Öyle mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Kesinlikle, kim demiş erkekler magazin sevmez diye?"

Gülümseyerek gözlerimi kırpıştırdım.

"Gerçekten böyle bir şey demişler mi?" diye sordu Boğaç.

Herkes gülüşürken Bora söze girdi.

"O zaman buna ilk toplu şirket yemeğimiz diyebilir miyiz?" diye sordu Bora elindeki kadehi kaldırarak.

Gözlerim önümdeki su bardağına kaydı. Herkes önlerindeki şarap kadehlerini kaldırırken elimi su bardağına götürdüm. Sonra parmaklarımı geri çektim.

"Ben şirketten değilim," dedim gülerek. "Size katılmama gerek yok sanırım."

"Sen, benim olduğum her yerdesin..." Efe'nin başını başıma eğerek kurduğu cümleyi duyunca gözlerimi istemsizce Naz'a çevirdim.

Ben mi deliriyorum yoksa kız somurtmaya mı başladı İçses?

Aynı şeyi görüyoruz Mine, aynı kişiyiz, unuttun mu? Yine de sen çok bakma.

Efe'nin cümlesiyle elimi gülümseyerek su bardağıma uzattım ve havaya kaldırdım. Diğerlerinin kaldırdığı şarap kadehleri su bardağıma değerken herkes gülümsüyordu. Bir kişi hariç. Ona direkt olarak bakamıyordum ama Naz'ın gözlerinin beni süzdüğüne emindim; kaşları çatıktı, gözleri düşünceli bakıyordu.

"Yeni projelere," dedi Bora.

"Yeni projelere!"

Kısa ve samimiyetsiz bir andı. İçimde sebepsiz bir gerginlik taşıyordum. Belki de bu henüz hiç tanımadığım insanları evimde akşam yemeğine çağırmamın sıradan bir gerginliğiydi. Yaklaşık yarım saat süren birkaç ufak sohbetin sonunda hep birlikte balkona çıkmaya karar verdik. Masayı toparlamak için ayağa kalktığımda herkesin kendi tabaklarını toparlamak için ayaklandığını gördüm.

"Siz balkona geçin lütfen," dedim. "Efe'yle hallederiz."

"Siz misafirsiniz, biz hallederiz," dedi Efe de.

"Olmaz," dedi Boğaç gülerek. "Annem beni böyle yetiştirmedi!"

Boğaç sıcak, konuşkan ve tatlıydı. Üçü hakkındaki ilk izlenimim Boğaç hakkındaydı, belki de aralarında gözüme en samimi gelen o olmuştu. O kadar sempatikti ki onunla konuşurken bir kez olsun gerildiğimi hissetmemiştim.

Israrcı olmadım, yalnızca gülümsedim. Önümdeki tabak, bardak, çatal ve kaşığı alıp mutfağa doğru ilerledim. Bir dakika içinde toparlanıp mutfak tezgâhına taşınan masa ortadan kalkar kalkmaz Efe'ye herkesin içeceklerini tazelemesi için bir şişe şarap uzattım.

"Diğer şişeyi buzdolabına koyuyorum. Soğusun. Siz geçin," dedim. "Ben de birkaç şey hazırlayıp geliyorum."

"Sevgilim, kendini yoracaksan söyleyeyim gitsinler."

"Saçmalama!" dedim gülerek.

Sonunda mutfakta yalnız kaldığımı düşünüp balkona götürmek için birkaç çerez tabağı hazırlarken arkamda bir hareketlilik fark ettim. Başımı kaldırdığım an Naz'ı görünce sıçradım.

"Ah, korkuttum mu?" dedi. "Masa örtüsünü getirdim. İyisin, değil mi?"

"İyiyim, iyiyim! Dalmışım, ortam da çok sessiz olunca irkildim."

"Yardım edilecek bir şey var mı? Böyle çok mahcup hissettim. Masa örtüsünü silkelememi ister misin?"

Yardım edebileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı. Gülümseyerek başımı salladım.

"Olur, sevinirim."

Naz elindeki masa örtüsünü mutfak penceresinden silkeledikten sonra pencereyi kapattı ve örtüyü katlarken tekrar etrafa bakındı.

"Onları hazırlamana yardım edeyim mi?"

"Hazırladım bile..." diyerek gülümsedim. "Birkaç parça daha ekledikten sonra balkona getireceğim. Kendime meyve suyu alacağım, ister misin?"

Yanından geçip buzdolabının kapağını açtım ve buzdolabında duran portakal suyunu çıkardım. O sırada Naz katladığı masa örtüsünü mutfak masasının üzerine koydu.

"Yalnızca portakal suyum var. Sever misin?" diye sorarak tezgâha döndüm.

"Olur, pek alkol insanı değilim zaten. Sanırım sen de öylesin. Bu akşam hiç içmediğini gördüm de. Yoksa özel bir sebebi mi var?" diye sordu gülümseyerek. Sesindeki imayı anladığım an ona döndüm. Gözleriyle karnımı işaret edip daha çok gülümsedi.

Gerçekten hamile olduğumu ima ediyordu ve bana bunu soruyordu. Samimi miydi? Yüzündeki gülümseme güvenilir, inanılır bir gülümseme miydi? Bunu onunla paylaşmamda bir sakınca var mıydı? Zaten bir gün öğrenmeyecek miydi? Belki de öğrenmesi her açıdan daha iyi olurdu.

"Biz..." dedim. "Yani Efe ve ben..." Kelimeleri ağzımda tereddütle geveledikten sonra nihayet bir cümle kurabildim. "Efe de ben de pek alkol sevmeyiz. Özellikle ben, neredeyse hiç içmem. Her seferinde midemi yakıyor."

Hani öğrenmesi her açıdan iyi olurdu Mine?

Naz'ın yüzündeki gülümseme verdiğim cevabı duyunca donup kaldı, kaşları çatıldı ve gülümsemesi yavaş yavaş söndü.

"Bunları sen alır mısın?" diye sordum ona meyve suyu bardaklarımızı uzatarak. "Ben de çerezleri getireyim."

"Tabii." dedi. "Ya, şey... Özür dilerim, ben alkol içmemeni başka türlü anlamıştım da... Hadsizlik ettiysem kusuruma bakma lütfen."

"Önemli değil," diyerek gülümsedim. "Ben olsam ben de öyle anlardım sanırım."

Naz'la balkona doğru ilerlerken enerjisinin söndüğüne, nedenini anlamadığım bir şekilde suratının asıldığına emindim. Hamile olduğumu bir yerden duymuş ve ona söylemediğim için bozulmuş olabilir miydi? Bunu bir yerden duyması mümkün müydü? Hayatlarımız hakkında her ufak ayrıntı bile bir anda sosyal medyada yayılabilirken bu da duyulmuş olabilir miydi? Öyle olsa bilirdim, değil mi?

"Bir tanesini kesinlikle yaz mevsiminin başında çıkarmalıyız..."

Balkona girdiğimiz sırada Bora konuşmasını keserek bize döndü. Naz eğilip bardakları masaya bıraktığında Bora dönüp onunla konuşmaya başladı.

"Sen ne dersin Naz? Üçünüzün beraber çıkaracağı bir yaz teklisi... Nasıl fikir?"

"Güzel fikir. Konuştuğumuz şarkılardan birini seçip üçümüz birlikte seslendirebiliriz aslında..."

Onlar kendi aralarında iş konuşurlarken benim için yanındaki yastıkları düzelten Efe'nin yanına oturdum. Ben oturur oturmaz beni koluyla sarıp kendine doğru çekti.

"İyi misin?" diye fısıldadı kulağıma doğru. "Her şey yolunda mı?"

"İyiyim, merak etme." Onu sessizce yanıtladıktan sonra doğruldum ve masada duran meyve suyumu ellerimin arasına aldım.

Birkaç dakika daha devam eden iş konuşmalarının ardından konu bambaşka yerlere doğru aktı gitti. Yaklaşık iki saatten fazla bir süre boyunca şarkılardan, filmlerden ve dizilerden bahsettik. Her şey oldukça normal ve sıradan ilerliyordu. Hatta korkulanın aksine gayet keyifli bir akşam oluyordu. Güzel giden sohbetin sonunda Boğaç bize dönerek konuyu değiştirdi.

"Sizinle ilgili en merak ettiğim şeylerden biri nasıl tanıştığınız... Ve bir gün böyle bir aşk yaşayıp yaşayamayacağım."

Efe'yle gülümseyerek birbirimize baktık. Tam o an nasıl ve ne sebeple tanıştığımızı hatırladım. Benim ona söylediğim yalanları, onunla yalnızca hakkında birkaç haber yapabilmek için tanıştığımı... Kendimden utanarak derin bir nefes aldım ve araladığım dudaklarımı anında kapattım.

"Tesadüf," dedi Efe. "Mine buraya babamın kiracısı olarak taşındı ve benim de komşum oldu. Dünyanın en güzel tesadüfü."

"İnanılmaz," dedi Boğaç.

"Gerçekten kadermiş..." diye mırıldandı Enis hayranlıkla.

Efe'ye dönüp ona minnettar gözlerle baktım. Her şeye rağmen burada, benimle olduğu için ve birlikteyken her şeyi unutabildiğimiz için...

"Benim de bir sevgilim var ama onun henüz bundan haberi yok," dedi Boğaç elindeki şarap kadehini kafasına dikerek. "Belki tanırsınız. Kylie Jenner."

Herkes gülüşürken Bora uzanıp Boğaç'ın elindeki kadehi aldı.

"Bu kadar yeterli Boğaç. Yemeğin başından beri içiyorsun. Kaçıncı bu, onuncu kadehin mi?"

"Sarhoş değilim ki. Acaba bir gün Kylie Jenner ve ben de komşu olur muyuz?"

Sessizce güldüm.

"Gel biraz elini yüzünü yıkayalım," dedi Efe keyifle ayağa kalkarken. "Bu şekilde araba kullanamazsın."

"Sarhoş değilim, neden öyle düşündünüz ki?"

Boğaç'ın banyoya doğru ilerlerken kurduğu cümle az önceki Kylie Jenner iddiasından daha komikti. Naz ve Enis karşı koltukta oturmuş Boğaç'ın arkasından gülüşürken Bora oturduğu tekli koltuktan kalkıp yanıma oturdu.

"Güzel bir akşam oldu. İyi ki planlamışız," dedi sessizce.

Başımı salladım. "Evet, her şey çok güzeldi. Tekrar yapmalıyız."

"Bir dahakine bana gelin," dedi Naz. "Evim buraya çok yakın. Caddedeki alışveriş merkezinin tam karşısında kalan sitede oturuyorum. Yemek yapma konusunda Mine kadar iyi değilim ama..."

Gülerek ona baktım. "Yemek yapma konusunda iyi olduğumu düşünen nadir insanlardan birisin," diye mırıldandım.

"Ciddi olamazsın," dedi Enis. "Yemek yerken Efe'nin ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum ve sen yemeklerinin kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunları beni mutlu etmek için söylemediğinize emin misiniz?"

"O bizde kalsın!" dedi Enis gülerek. Sonra başını kaldırıp kaşlarını çatarak içeri baktı ve konuşmaya devam etti. "Zil mi çaldı?"

Enis'in sorusu üzerine başımı çevirip dikkatimi içeri verdiğim an zil sesini zar zor duyarak ayağa kalktım.

"Ben bakıp geleyim," diye mırıldanarak içeri girdim.

Efe, Boğaç'ı banyo kapısında beklerken içeriden gelen öğürme sesleri Boğaç'ın ne kadar çok içtiğinin kanıtı gibiydi.

"Mine, zil mi çalıyor?"

Efe'nin banyonun önünden gelen sesini duyduğum an kapıya doğru ilerlemeye devam ederken ona seslendim.

"Evet, ben bakıyorum. Sen Boğaç'la kal!"

İçeriye seslenerek kapıya doğru ilerledim. Bir anlık dalgınlıkla kapının deliğinden dışarı bakmak yerine kapıyı hemen açıverdim. Karşımda gördüğüm manzara ise bu kapıda görmeyi en son bekleyeceğim manzaraydı. O an kapıyı açmak, denizi görmeyi umarak ilerlediğim uçurumun kenarında durup kurak topraklarla karşılaşmak gibiydi.

Bekleyen kişi ona kapının deliğinden de baksam, kapıyı hemen de açsam beni aynı derecede şok edecek, aynı korkunç hislere sokacaktı. Gelen kişi geçmişimin en tehlikeli noktaları, hayatımın her yanına kurulan tuzakların toplamıydı.

"Mine, sevgilim? Kim gelmiş?"

Gelen kişi kâbuslarımdı. Hayatım boyunca ayağıma takılan tüm çelmeler, tüm dışlanmışlıklar ve gördüğüm tüm sevgisizlikler karşımdaydı.

"Sevgilim?"

Gelen kişi babamdı.

Efe benden yanıt alamayınca banyodaki Boğaç'ı bırakmış bana doğru geliyordu. Ben ise kapıdaki üstü başı yırtılmış zavallı adama bakıyordum. Benim ve kız kardeşimin hayatlarını mahveden, bize aldığımız hiçbir nefesi hak görmeyen o zavallıya, babamıza bakıyordum.

"Kim gelmiş?" Efe nihayet yanıma ulaşıp başını kapıya çevirdiğinde kolunu istemsizce kaldırıp beni korumak istercesine önüme koydu. "İçeri gir Mine."

Ben ise onu dinlemek yerine Efe'nin farkında bile olmadan koluyla yaptığı kalkanının ardından onunla konuşmayı seçtim.

"Ne işin var burada? Çocuklarından birinin ölmesi sana yeterli gelmedi mi? Diğerinin de öldüğünü görmeden rahat etmeyecek misin?"

"Mine içeri gir dedim!"

Efe'nin sesi biraz olsun yükselince balkonda bir hareketlilik olduğunu duydum.

"Efe?"

Bora sorgular bir ses tonuyla yanı başımızda bittiğinde Naz ve Enis de oradaydı.

"Abi, Mine'yi alıp içeri götürür müsünüz?"

"Kim bu?" diye sordu Naz endişeyle.

"Mine, Efe haklı. Hadi, lütfen. Naz ile içeri geçin. Naz sana bir su versin. Lütfen..."

Onlar beni buradan uzaklaştırmaya çalışırken ben onunla yüzleşmek istiyordum. Onu gördüğüm an donakalmak, susmak istemiyordum. Ona bağırıp çağırmak, yakasına yapışmak istiyordum. Ondan hesap sormak, ona ne kadar zavallı bir insan olduğunu söylemek ve içimde biriktirdiğim her şeyi üzerine kusmak istiyordum. O kötülükle beslenen kötü bir insandı ve ben onu kendisiyle tanıştırmak istiyordum.

"Neden geldin diyorum sana! Cevap versene! Konuşsana."

Gelen cevap kısa ve netti. Can yakıcıydı ama şaşırtıcı değildi.

"Para lazım."

Acı içinde gülümsedim. Öfkeden dolan gözlerim seğirmeye başlamıştı. Zaten yeterince aşağılık değilmiş gibi hayatını mahvettiği kızının karşısına geçmiş ondan "para" istiyordu.

"Abi, Mine'ye dikkat edin."

Efe beni nazikçe içeriye itip dışarı çıktı ve kapıyı yüzümüze kapattı. Bu sefer sesimi çıkarmadım, itiraz etmedim. Bir an için onunla yüzleşmek istediğimi, ona hesap sormak istediğimi düşünsem de onun yüzünü görmek, sesini duymak, her yerinden okunan umursamazlığını ve nefretini görmek iğrenç bir histi.

"Naz, Enis! Mine'yle ilgilenir misiniz? Ben hemen geliyorum."

Bora da beni diğerlerine emanet edip Efe'nin yanına gitmek için evden çıkarken çok da kendimde sayılmazdım. Karnımda hissettiğim ağrı ne kadar gerildiğimin en önemli göstergesiydi. Sakin olmak zorundaydım, babamın bana yaşattıkları yüzünden doğmamış bebeğimin canını yakamazdım.

"Kimdi o?" diye sordu Naz sessizce. "İyi misin Mine? Gel, şöyle otur."

"Ben sana su getireyim," dedi Enis telaşla mutfağa geçerken.

Naz beni nazikçe salona kadar götürüp üçlü koltuğun kenarına oturttuğunda titrediğimi fark ettim. Öfkeden mi üzüntüden mi titriyordum bilmiyordum ama vücudumun onunla ilgili her şeyi atmak istediğini biliyordum. Belki de silkelenmek ve ondan kurtulmak istiyordum artık. Tamamen, her şeyiyle, her bir zerresiyle sıfırlansın istiyordum... Kafamın içinden binlerce görüntü, kalbimin içinden binlerce sızı geçiyordu. **Onu kafamın içindeki onlarca mezara gömdüm ama o hep tekrar dirildi.**

"Babamdı," dedim sessizce. "Hayatımı mahveden adam..."

Naz'ın eli yavaşça kolumu sıvazladı. Hiçbir şey söyleyemedi. Enis'in getirdiği bir bardak suyu içtim ve oturduğum yerde içimden konuşarak sakinleşmeye çalıştım.

"Geçti bebeğim, iyiyiz, iyi olacağız..."

İçimden kurduğum cümleler beni sakinleştirmeye yetmiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Naz. "Biraz uzanmak ister misin? Yüzün bembeyaz oldu Mine."

"Ben..." diye mırıldandım, o an midemin bulandığına emindim. "Çok özür dilerim. Gidip birkaç dakika uzanmalıyım."

"Özür dilemen gereken bir şey yok! Biz buradayız, lütfen kendini yıpratma!"

Naz'ın cümleleri beni rahatlatırken dikkatlice ayağa kalktım ve kendimi koşmamak için zor tutarak yatak odasına attım. Kapıyı kapatıp ebeveyn banyosuna geçtim ve kimsenin duymamasını umarak birkaç kez öğürdüm. Bir elim karnımda, bir elim saçlarımdaydı. Bir yandan ağlıyor bir yandan kusuyordum. Yalnızca birkaç dakika önce bu akşamın hiç de beklediğim gibi gitmediğini, her şeyin gayet güzel ilerlediğini düşünürken geldiğim bu nokta acınası derecede gülünçtü.

"Özür dilerim bebeğim..." diye fısıldadım kendi kendime. "Özür dilerim..."

Geçmişimin peşimi bırakmamakta ısrarcı sanrılarını peşime takarak ellerimi ve yüzümü yıkayarak yatağa uzandım. Yalnızca saniyeler içinde mide bulantım yüzünden başka hiçbir şey düşünemez olmuştum. Birkaç dakika boyunca yatakta uzanıp iyi hissetmeyi beklerken odanın kapısı açıldı.

"Sevgilim..."

Efe'nin telaşlı sesini duyduğumda biraz olsun rahatladığımı hissettim. Dışarıda ne olursa olsun Efe şimdi yanımdaydı ve bu benim bebeğime sunabileceğim tek güzel şeydi.

"İyi misin?" Efe'nin sesi hem korku hem şefkat doluydu.

"İyiyim, yalnızca midem bulanıyor... O nerede, gitti mi?"

"Hastaneye gidelim mi? Hadi, gel, hastaneye gidiyoruz."

Efe ayağa kalktı ve beni kucağına almak için eğildi.

"Gitti mi Efe?" diye sordum tekrar. Ardından kendimi geri çekip ona baktım.

"Gitti."

Derin bir nefes aldım. Doğrulup yatakta oturdum ve sersemlemiş bir bakışla etrafıma bakındım.

"Misafirlere ayıp olacak..." diyerek ayağa kalkmaya çalıştığım sırada Efe elimi tutup yanıma oturdu.

"Onlar da gitti," dedi. "Zaten çok geç oldu. Boğaç çok içti, Bora'nın bir çocuğu var... Gitme vakitleri gelmişti. Boş ver şimdi onları. Hadi güzelliğim, iyi görünmüyorsun, hastaneye gidelim."

"Tek kötü görünen ben değilim," diye mırıldandım. Efe'nin üstü başı dağılmış, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Sana zarar vermeye çalıştı mı?" diye sordum, sesim korkudan titriyordu.

"Deneyemez bile," dedi Efe öfkeyle. "Artık ondan bahsetmeyelim. Bir daha buraya gelmemesi gerektiğini anlamıştır."

"O hiçbir zaman anlamaz."

"Anlamazsa yine anlatırım."

Kısa bir sessizliğin sonunda kendimi tekrar yatağa bıraktım. Efe bana doğru eğilip gözlerini gözlerime çevirdi. Elini uzatıp saçlarımı kulağımın arkasına itti ve beni izlemeye başladı.

"Ben sizi bu dünyadan nasıl koruyacağım?" diye sordu. Sesindeki öfkeyi sezebiliyordum.

"Bazen tüm dünya üzerime geliyor gibi hissediyorum..." diye mırıldandım.

"Önünde ben varım," dedi Efe. "Sana kimse yaklaşamaz..."

Efe'nin sesinin ve söylediklerinin verdiği huzurla gözlerimin yavaş yavaş kapandığını hissettim. Bu dünyada beni sakinleştiren tek şey onun sesiydi. Kalp çarpıntım azaldı, kalbim yavaşladı ve sakinleştim. Nefesim düzeldi, yüzüm soğudu, ellerim ısındı...

"İşte bebeğim, bu senin baban. Bizi iyileştiren, sakinleştiren, sarıp sarmalayan ve parçalarımızı birleştiren adam..."

Dünya benim için hiç de şanslı bir yer olmamıştı ama o çok şanslı bir bebek olacaktı. Buna her şeyden çok emindim. Bedenimde öyle bir his dolaşıyordu ki sanki daha birkaç saniye önce uçurumdan atlamış ve yere çarpmış ama ölmemiş gibiydim.

Yaratılmış tüm aynalara bakmış ama kendimi hiçbirinde görememiş gibiydim.

Yokluğuma inanmak üzereyken kendimi bir başkasının aynadaki yansımasında görmüş ve yeniden doğmuş gibiydim.

Her gece olduğu gibi o gece de sabahı yeniden doğmayı bekleyen güneş gibi bekledim. Güneşin doğuşu bugün her zamankinden daha sancılı oldu. Sanki güneş doğsun diye gök sancı çekti ve ben o sancıyı buram buram hissettim.

Sabahın erken saatlerinde gözlerimi araladığımda karşımda Efe'yi gördüm. Hâlâ uyuyordu; dün yorucu ve uzun bir akşam geçirmiştik. Doğrulup yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum ve yavaşça kalktım. Saat 8.35'ti. Her nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde yatakta ayakucumda duran telefonumu aldım ve sessizce yatak odasından çıktım.

Üzerimdeki pijama takımını ne zaman giydiğimi hatırlamıyordum, tam olarak ne zaman ve nasıl uykuya daldığımı da.

Buzdolabından çıkardığım soğuk su şişesini bir bardağa döktüm ve pijamalarımla balkona çıktım. Bütün gece hava alma ihtiyacı hissetmiş gibiydim. Bir süre gökyüzünü, dışarıda uçuşan kuşları izleyip aşağıdan gelen esnaf seslerini dinledikten sonra telefonumu elime aldım. Biriken mesaj bildirimlerini okumadan geçiştirdikten sonra Yeşil Küpeli Kız'ın sosyal medya hesabına geçiş yaptım. Neler olup olmadığına bakmak için girdiğim hesabımda karşıma çıkan ilk gönderi gözlerimin önüne çok tanıdık bir yüzü getirdi. Hissettiğim anlık bulantı ve çarpıntı beni yine geçmişimin en acı verici noktalarına götürdü. Neler oluyordu böyle? Bunlar neden oluyordu?

Babamın fotoğrafının magazin sayfalarının gönderilerinde ne işi vardı?

Korkudan ve stresten haberin manşetini bile okuyamıyordum.

"Sakin olmalıyım, sakin olmalıyım, sakin olmalıyım!"

Kendi kendime söylenerek sakinleşmeye çalıştığım sırada gözlerimin bir anlığına bulanık gördüğünü fark ettim. İşte bu, stresin bana yaptıklarının küçük bir yansımasıydı. Gözlerimi kırpıştırdıktan sonra ekrana daha dikkatli baktım ve haberin manşetini kalbimi ne kadar acıtacağını bilmeden okudum.

"YEŞİL KÜPELİ KIZ'IN BABASINDAN ŞOK İDDİA: MİNE, KIZ KARDEŞİNİ BENDEN KAÇIRARAK ÖLÜMÜNE SEBEP OLDU!"

Elim kalbimde öylece donakaldım. Telefonu tutan elim ise durmuyordu. Ekranı aşağı doğru kaydırmaya devam ettim ve kafamın içinde kırılan kalbimin sesini duya duya diğer manşetleri de okudum.

"KÜÇÜK KIZIN ÖLÜMÜNE İHMAL Mİ SEBEP OLDU? MİNE DURAN'IN BABASINDAN ÇARPICI İDDİALAR!"

"ACILI BABADAN KORKUNÇ İDDİA!"

Bir kalp kırığı.

Bir kalp kırığı daha.

Bir kırık daha.

Bir tane daha.

Kalbim okuduğum her cümleyle tekrar tekrar yere düşüp kırıldı. Kalbim kafamın içindeki o duvardan bu duvara savruldu, yerden yere vuruldu, kırıldı, iyileşti ve tekrar kırıldı. Öfkem içime sığmıyordu. Bunu nasıl yapardı, bunu neden yapardı? Beni dünyaya getiren adam bana neden böylesine düşmandı?

İçimdeki hıçkırıkların dışarıya çıkmasını engelleyemiyordum. İçimde hissettiğim korkunç duygular tüm bedenimi sarıyordu.

Ne yapacağımın bilinçsizliğiyle yalnızca nefes almaya çalışıyordum. Titreyen bacaklarımla ayağa kalktım. Sessizce ve ağır ağır kapıya doğru yürüdüm. Üzerimde ne olduğunu umursamadan kapıyı açtım ve beyaz spor ayakkabılarımı giydim. Ne yaptığımı, ne yapacağımı bilmiyordum.

O an yalnızca gitmek istiyordum. Gerekirse düşe kalka, gerekirse yana yakıla, gerekirse acı içinde yürümek ama yalnızca gitmek istiyordum. Kafamda dönüp duran her şey önüme serilen birer cam kırığıydı ve ben hepsinin üzerine basa basa yürüyüp gitmek istiyordum.

Çocukken öyle çok kez kimsenin beni aramadığı kayıplara karışmıştım ki tek bildiğim gitmekti. Her seferinde evime dönmüştüm çünkü orada ne kadar canım yansa da orası benim evimdi; ne kadar üşüsem, ne kadar sevilmesem ve ne kadar istenmesem de orası benim dünyadaki tek yerimdi.

Küçük bir çocukken hayatın her anı keşfetmekle geçer. Hiçbir şey bilmediğiniz bu dünyada bir çocuk için her şey bir deneyimdir. Yürümek bile... Eğer benim gibi bir çocuksanız her şeyi tek başınıza keşfeder, tek başınıza öğrenirsiniz.

Ben yürümeyi tek başıma öğrendim ama babam beni düşürmeye çalışmaktan hiç vazgeçmedi.

Gözlerimden akan yaşlar damla damla önce çenemi sonra boynumu bulduklarında çalan telefonumun sesi, arasından geçtiğim arabaların korna seslerine karışıyordu. Trafik akışının tam ortasındaydım. *Burada olmamam gerektiğini biliyordum ama hayatım boyunca hep olmamam gereken yerlerde olmuştum zaten. Bu hisse alışıktım.*

Midem bulanıyordu.

Saçlarım darmadağınıktı.

Hava olabildiğince soğuktu.

Sanki üstüm başım kir içindeydi.

Kir içinde değildim ama öyle hissediyordum işte...

Yolumu mu kaybetmiştim yoksa hiç mi bulamamıştım? Hava neden kararıyordu? Çok mu uzun yürümüştüm? Bir anda akşam mı olmuştu? Peki başımın altında hissettiğim soğuk taş da neyin nesiydi? Ellerimde hissettiğim bu ıslaklık kan olabilir miydi?

Sen kanın tadını iyi bilirsin Mine...

Aynen öyle İçses, aynen öyle...

Kendi sıcak nefesim beni bunaltırken ve etraftaki korna sesleri her zamankinden yüksek gelirken, üstelik hava kararmak için henüz çok erken olmasına rağmen kararmışken bir şeylerin ters gittiğini çoktan anlamalıydım. Ben kanın tadını iyi bilirdim ve dudaklarıma akan bu şey kendi kanımın ta kendisiydi; bundan emindim. Hava karanlık değildi, gözlerim kapanmıştı ve kornalar artık beni uyarmak için değil, birbirlerini uyarmak için çalıyordu. Başımın altındaki soğuk zemin yerin ta kendisiydi.

"Kafasını vurmuş galiba, ambulans çağırın!"

"Ah yazık, çok da genç. Pijamayla çıkmış, akıl hastası mı acaba?"

İnsanlar her yerde olduğu gibi burada da vardı. Burada da bir fikirleri vardı, burada da bir bildikleri vardı, hep olduğu gibi yine bir varsayımları vardı...

Ben ise her zaman olduğu gibi bana ne olduğunun, neyin içinde olduğumun farkında bile değildim. Duyduğum son ses kendi telefonumdan ısrarla yükselen zil sesiydi. Sonra o da gitti. Kendimi kafamın içindeki karanlıkta, vicdanımın kendimle yaşadığı o haksız hesaplaşmanın ortasında buldum.

Kendimi rüyamın en derininde, bilinçaltımın en saklı yerinde Ece'nin tam karşısında buldum. Ona doğru eğildim ve elimi uzatıp o güzel yüzüne dokundum.

Bembeyaz bir bulutun içinde yalnızca o ve ben vardık.

"Neden üzgünsün abla?"

"Korkuyorum ablacığım."

"Neyden korkuyorsun abla?"

"Bana vereceğin cevaptan..."

"Ne soracaksın ki?"

"Eğer seni babamın yanından almasaydım hâlâ yaşıyor olur muydun Ece? Sen benim yüzümden mi öldün?"

Bana gülümsedi, küçük elini uzatıp elimi tuttu.

"Seni görene kadar zaten ölüydüm abla... Beni sen yaşattın."

Bana verip, bir saniye bile beklemeden silinip gitti. O koskoca bembeyaz bulutun içinde tek başıma kaldım. Hıçkırıklarım zihnimin boşluğunda yankılandı durdu. Tek başıma, kafamın içinde bir köşeye geçip oturdum ve dizlerimi kendime çekip uzun uzun ağladım.

"Biz ne yapacağız Mine?" dedim kendime. Sesim yankılanıp yine bana döndü.

Hiç kendi zihninde ağladın mı bilmiyorum ama bu ağlamaların en acısıdır. Herkesin kendi zihninin içinde kendine ait bir köşesi vardır; üzüntünün en üst noktası, acının zirvesi kendini orada bulmaktır.

Kafamın içinde, dizlerimi kendime çekmiş, kendi zihnimin sınırlarına yaslanmış kendi kendime ağlıyordum ve beni sadece ben duyuyordum...

Senin seni duyduğun gibi...

Zaten kimse duyamaz seni, senden daha iyi; kimse duyamaz seni, senin seni duyduğun gibi...

Hayat beni neden hep bu noktaya getiriyordu? Kendimi neden hep burada, geçmişimin tuzaklarına takılı kalmış bir halde buluyordum?

Bana, "Beni sen yaşattın," demişti;
artık beni kimse öldüremezdi.

10. Bölüm

Geçmişin Tuzakları

Bana, "Beni sen yaşattın," demişti; artık beni kimse öldüremezdi.

(Saatler Sonra)

Gözlerimi yavaş yavaş açtım. Derin bir nefes aldığımda tek hissettiğim yoğun bir baş ağrısıydı. Kolumdaki serumu gördüğüm an yaşadığım her şeyi anımsar gibi oldum. Gördüğüm haberler, evden çıkışım, hissettiğim kan tadı, beyaz bulut, Ece ve ben...

"Efe..." diye mırıldandım sessizce. Onu görmesem de burada olduğuna emindim. Aramızdaki bağ öyle güçlüydü ki nereye gidersem gideyim, ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım beni bulacağından hep emindim.

"Sevgilim!"

Efe'nin telaşlı sesi hemen arkamdan geldi. Sol yanıma dönük yatıyordum, o ise sağ tarafımdaki koltuktaydı.

"İyi misin?" diye sordu korkuyla. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Mahvolmuştu.

"Bana ne oldu?" diye sordum. "İyi miyim?" Sonra elim bir anlık farkındalıkla karnıma gitti. "O iyi mi? Ne oldu bana? Araba mı çarptı?"

"Şşş, sakin ol, sakin ol hayatım. Merak etme, bebeğimiz iyi, senin de ciddi bir durumun yok."

"Bana araba mı çarptı?" diye sordum tekrar, aynı korkuyla.

"Araba çarpmamış, yolun ortasında bayılmışsın. Yere düşünce de başını çarpmışsın. Hem ağrın olmaması için hem de biraz uyuyabilmen için serum verdiler."

Efe bana iyi olduğumu söylerken o kadar endişeli görünüyordu ki rahatlamak mümkün değildi.

"Bana yalan söylüyorsun," dedim telaşla. "Bebeğimiz gerçekten iyi mi? Sen hiç iyi görünmüyorsun!"

"Bebeğimiz iyi," dedi Efe. "Sen de iyisin. Ben ise tam olarak kendime gelebilmiş sayılmam... Hastaneye, yanına gelene kadar ne yaşadığımı bir ben biliyorum."

Durdum, o an yalan söylemediğine ikna oldum. Doğrulmaya hazırlandığım bedenimi yatağa geri yatırdım ve Efe'ye baktım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Yalnızca... kendimi kaybettim... Ne yaptığımı bilmiyordum."

"Özür dilemesi gereken sen değilsin," dedi Efe öfkeyle.

Cevap veremedim. Uyanır uyanmaz aklıma gelen her şeyin beni tekrar uyumaya ittiğini hissettim.

"Bunu neden yapıyor?" deyiverdim bir anda acı içinde, uyurken hep bunu merak etmiştim. "Ben ona ne yaptım? Benden neden bu kadar nefret ediyor? Benden ne istiyor Efe? Acı çekmem hoşuna mı gidiyor?"

Hıçkırıklarımın arasında kurduğum cümleler Efe'nin de benim de canımızı daha fazla yakmaktan başka bir işe yaramıyordu. Efe eğilip beni kollarıyla sıkıca sardı.

"Hesabını verecek. Bu sefer hesabını olması gerektiği gibi verecek."

"Ya ona bir şey olsaydı..." deyip ağlamaya başladım. Elim hâlâ karnımdaydı.

"Çok korktum," dedi titreyen sesiyle. "Sizi kaybetme ihtimalim aklıma geldikçe kafayı yedim. Gidip o adamın evini başına yıkmadıysam yalnızca uyandığında yanında olabilmek için Mine."

"Hiçbir yere gitme," dedim. "Lütfen..."

Hiç hissetmediğim kadar zayıf, hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyordum. Her şey üstüme gelirken Efe ruhumun zırhı gibiydi.

Bir süreliğine sessizce birbirimize sarıldık. Öylece birbirimizin kolları arasında dinlendik. Kapı çaldığında bile onun kollarından ayrılmak istemsizce yaptığım bir eylemdi. Gelen doktor olmalıydı.

"Uyanmışız," diyerek içeri giren güler yüzlü adama bakarak başımı salladım. "Ben Cenan. Kadın Doğum Uzmanıyım. Geldiğinizde muayenenizi ben yaptım. Genel durumunuz iyi ama eşinize de söylediğim gibi bir süre ekstra dikkatli olmanız gerekecek. Biraz kanamanız vardı, düşük tehlikesi oluşmaması adına bir süre istirahat etmeniz gerekli. Özellikle önümüzdeki bir hafta boyunca zorunda olmadıkça yattığınız yerden bile kalkmamanız büyük önem taşıyor."

Soran gözlerle Efe'ye döndüm. "Düşük yapma tehlikem mi var?"

Efe gözlerini kaçırarak başını salladı. Hayal kırıklığı içinde önüme döndüm. Gözlerimi kucağımda birleştirdiğim ellerime çevirdim.

"Birkaç da ilaç yazdım. Biraz magnezyum takviyesi almanız şu noktada faydanıza olacaktır."

"Ne zaman çıkabilirim?" diye sordum.

"Serumunuz bittiğinde taburcu olabilirsiniz Mine Hanım. Dediğim gibi, evdeki istirahatiniz son derece önemli."

Başımı salladım. Yutkunarak konuşmaya çalıştım ama aslında söyleyecek tek kelimem bile yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim.

Doktor odadan çıktıktan sonra Efe de ben de sessiz kalmaya devam ettik. İkimiz de üzüntü ve öfke içindeydik. Dakikalar sonra anlam vermeye çalışarak çaresizce konuşmaya başladım.

"Bunu neden yapıyor? Neden? Mutsuz olmam onu mutlu mu ediyor?"

"Söylediği gibi," dedi Efe. "Para için. Magazine gitme sebebi de bu."

"Nasıl bir baba magazinden para alabilmek için kızı hakkında yalan haber yaptırır! Nasıl!"

"Sana yaptığı diğer şeyleri düşününce..." dedi Efe. "Bu onların yanında hiçbir şey."

Kalp kırıcı bir sessizliğe büründüm. Doğru söylüyordu. Bu babamın bana yaptığı en büyük kötülük değildi. Sonra anlık bir farkındalıkla dudaklarımı araladım.

"O bunu akıl edebilecek kadar zeki bir insan değil," deyiverdim bir anda.

"Nasıl yani?"

"Ona yol gösteren birileri olmalı. Aklı hiçbir zaman yerinde olmayan şiddet yanlısı ayyaşın teki o! Para için bunu yapmayı düşünemez bile."

Efe sessizce önüne döndü. Cevap vermese bile söylediklerimi mantıklı bulmuş gibiydi. Derin bir nefes aldı.

"Şimdilik bunları düşünmeye ara ver Mine, sana yalvarıyorum kendini daha fazla yorma. Serumun bittiğinde çıkıp eve gideceğiz

ve bir süre yalnızca sen ve ben olacağız. Dışarıdaki her şeyden, herkesten uzaklaşacağız. Sana söz veriyorum gerisini ben halledeceğim, bana bırak."

"Ben söylediklerimden eminim, araştırıp bulmam laz..." derken Efe ellerini kaldırıp sözümü kesti.

"Bana bırak," dedi. "Artık seni yorgun, üzgün veya acı içinde çırpınırken görmek istemiyorum. Bu artık olmayacak Mine. Ben seni gözümden sakınırken seni kimse bu hale getiremez. O yüzden dediğim gibi... Bana bırak."

Sustum. Arkama yaslanıp gözlerimi damarlarımda dolaşmak için yavaş yavaş damlayan serumun şişesine çevirdim.

"Tutunmayı bırak Mine... Ben halledeceğim."

O an için her şeyi ona, Efe'ye bıraktım. Omzumda taşıdığım tüm yükleri bir süreliğine onun omuzlarına uzattım. Beni sağımdan solumdan saran duvarlara tutuna tutuna yürüdüğüm kaygan bir yoldaydım, duvarlara tutunmayı bıraktım ve Efe'nin beni tutup çekmesine izin verdim. Biraz dinlenmem gerekiyordu. İçimde büyümeye çalışan bebeğe bunu yaşatamazdım, onu da hayata tutunmak için çabalamak zorunda bırakamazdım.

Günler geçti, geceler başlayıp bitti... Efe ve ben kendimizi dış dünyaya tamamen kapatıp bir koltukta sarılarak filmler izlediğimiz, sohbet ettiğimiz, müzik dinlediğimiz birkaç gün geçirdik. Tam beş gün. Ben dinlendim, o dinlendi, bebeğimiz dinlendi... Efe her akşam piyanonun başına geçip bizim için birer beste yaptı. Her günün bir bestesi vardı. Hayat beni düşürdükçe Efe kaldırıyordu. Bu Efe'nin benim ellerimden kaçıncı tutuşuydu? Bu Efe'nin beni kaçıncı sarmalayışıydı?

Ruhum dinlendi, bedenim dinlendi, saatlerce ağladıktan sonra uyuyakalan bir çocuğun uyandıktan sonraki haline büründüm.

Daha güçlüydüm, daha emindim ve daha hazırdım. Beni haftalardır mutsuz eden, kalbimi kırmak için çabalayan birileri vardı ve

ben onlardan hesap sormaya hazırdım. Birileri benimle savaşmak istiyordu ve bunu benim dilimle yapıyordu. Ben Yeşil Küpeli Kız'dım, bir zamanlar magazine yön verirken şimdi beni magazin yoluyla soktukları o çıkmaz sokaktan çıkıp onlara kim olduğumu hatırlatacaktım. Önce karşımda kimin olduğunu öğrenecektim. Sonra onlara Yeşil Küpeli Kız ismini, kim olduğumu, neler yaptığımı ve yapabileceğimi gösterecektim. Ayakları üzerinde durmak, yürümeyi kendi kendine öğrenmiş biri için çocuk oyuncağıydı.

Bizi yerin dibine çekmeye çalışan herkes zaten yerin dibindeydi.

O küçük beyaz bulutun içinde Ece'nin bana ne dediğini çok iyi hatırlıyordum. Bana, "Beni sen yaşattın," demişti; artık beni kimse öldüremezdi.

Keşke bazı geceler ve bazı acılar hep sebepsiz kalsaydı.

11. Bölüm

Yüklerimiz

Keşke bazı geceler ve bazı acılar hep sebepsiz kalsaydı.

Yağmurlu bir İstanbul gününe uyandım. Günlerdir olduğu gibi elim hemen karnıma gitti, korkuyla onun hâlâ orada olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ağrım yoktu, kanamam yoktu, hâlâ orada olmalıydı... Yanı başımda kollarını bana sarmış bir halde uyuyan Efe'ye baktım. Öyle derin uyuyordu ki bunca zamandır içinde yaşadığı tüm yorgunlukları telafi etmek istiyor gibiydi. Sessizce doğrulup pencerenin önüne doğru ilerledim. Perdeyi aralayıp dışarıya baktım. Uzun zamandır böylesine şiddetli bir yağış görmemiştim, yağmuru izlerken tüylerimin ürperdiğini hissettim. Zihnim beni yine yıllar öncesine, çocukluğuma götürdü ve kendimi gecekondumuzun kapı önünde, yağmurun altında uyumaya çalışırken buldum. O gece eve alınmamıştım, sebebini ise hiç anlamamıştım. Oysa artık sebebinin babamın o gece eve getirdiği kadınla baş başa kalmak istemesi olduğunu gayet iyi biliyordum. Keşke şimdi de bilmeseydim.

Keşke bazı geceler ve bazı acılar hep sebepsiz kalsaydı.

Zihnimi çocukluğumdan kurtarıp şimdiye döndüğümde ellerim hâlâ karnımdaydı ve ben hâlâ pencerenin önünde durmuş

yağmuru izliyordum. Gözlerim evlerin çatılarına vuran yağmur damlalarına kaydı. Yağmur suyu ile ıslanan balkonlara, pencerelere, habersizce asılmış çamaşırlara baktım. Karşı binada bir kadın telaşla, ıslanmasınlar diye kurumuş çamaşırlarını topluyordu. Hüzünle gülümsedim. Bazı insanlar yağmur yağarken uykusundan uyanıp telaşla çamaşırlarını toplarken dünyada günlerini ve gecelerini dışarıda geçirmeye çalışan ve umursanmayan milyarlarca canlı vardı. Bazı kıyafetler bazı canlılardan daha değerliydi.

Perdeyi sessizce çektim ve banyoya girdim. Önce sıcak bir duş aldım, sonra üzerime bir tayt ve Efe'nin kapüşonlularından birini geçirdim. Onun kıyafetlerini giymeyi kendiminkileri giymekten daha çok seviyordum. Ona ait bir şeyleri taşımak beni mutlu ediyordu; gerçi karnımda bebeğini taşıyordum, bunun ötesi var mıydı?

Efe'nin uyanmadığından emin olup sessizce mutfağa geçtim. Çay yapmak için çaydanlığa su koydum ve suyun kaynamasını beklerken hızlıca bir kahvaltı hazırladım. Artık toparlanmalıydım. Ben içimdeki bebeğin yuvasıydım, onu hüzün dolu bir yuvada büyütmek istemiyordum.

"Günaydın sevgilim."

Efe'nin mutfak kapısından gelen uykulu sesini duyduğumda hazırlayacağım omletin yumurtalarını kırıyordum, ona dönüp gülümsedim.

"Günaydın ama seni ben uyandıracaktım," dedim uyanmasına üzülmüşüm gibi.

"Senin yokluğunu hisseder hissetmez uyandım," dedi. "Asıl sen neden kalktın? Kendini yormamalısın Mine. İçinde bebek var!"

"Dokuz ay boyunca hiç kalkmasa mıydım yani?"

"Keşke kalkmasan... Dokuz ay boyunca seni her yere taşırdım..."

Gülerek omuz silktim. "Kahvaltımız hazır," dedim ve omleti diğer kahvaltılıkların ortasına yerleştirdim.

"Olmaz mı?" dedi Efe arkamdan sarılıp ellerini karnımda birleştirerek. "Dokuz ay seni her yere taşısam..."

Sesi kulağımda bir fısıltıydı. Dudakları sağ kulağımın hemen altını, boynumu yavaşça öptü. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve ortamın güzelliğini gerçekçiliğimle bozdum.

"Bel fıtığı olursun diye düşünüyorum."

Bravo Mine, tam bir aşk insanısın!

"Problem değil," dedi Efe. "Senden gelecek her şeye razıyım."

Gülümseyerek sandalyeme oturdum. Dışarıdaki rüzgâr evin pencerelerini zorlarken Efe ile hayatımızdaki tüm gerçekliklerden soyutlanmış bir sohbet içinde kahvaltımızı yaptık. Bize hayatımızdaki sorunları anımsatmayan her şeyden bahsettik. Bitkilerden, kafeinsiz kahveden, ışığın ve sesin hızından, yere düşen saç tokamın çıkardığı sesten... Ama hayattan kaçamıyorduk, burada onun en içinde, tam ortasındaydık. Efe'nin çalan telefonu bizi tekrar ait olduğumuz yere, gerçek dünyaya çekerken çayımdan bir yudum aldım.

"Bora arıyor." Efe'nin cümlesi daha çok soru sorar gibiydi. Sanki telefonu açması bile beni üzecekmiş de benden izin almak istiyormuş gibiydi...

"Açsana," dedim gülümseyerek.

Bora onun iş arkadaşıydı, dostuydu. Bu onun işiydi. Bana, bebeğimize, kendisine, bize sağlamak istediği gelecek için yapması gerekenler vardı.

"Günaydın abi."

Efe Bora'yla konuşurken ben yemeye devam ediyordum. Bu sabah hayatımın en uzun kahvaltısını yapmıştım. Bu gidişle birkaç ay içinde iki katıma çıkacaktım.

"Mine'ye sormam lazım," dedi Efe. "Ayrıca sence gereği var mı ki? Fazla uzamadı mı bu mevzular?"

Başımı kaldırıp soran gözlerle Efe'ye baktım.

"Tamam, tamam, haber vereceğim..."

Efe telefonunu kapatıp masaya koyduğu sırada bir elimde çayım bir elimde çikolata sürülü bir dilim ekmekle ona bakıyordum.

"Dinliyorum," dedim.

"Naz..." dedi. "Bizi iş kutlaması için akşam yemeğine davet etmek istiyormuş. Tüm ekibi."

"Evine mi?" diye sordum. "Ailesiyle yaşamıyor muydu?"

"Taşınmış."

"Peki yemek ne zaman olacakmış?"

"Bu akşam."

Bize çok erken haber vermiş ya, yemekten yarım saat önce haber verseymiş...

"Olur," dedim bir anda.

Olur mu, sen deli misin Mine? Allah aşkına oturalım evimizde ya, aksiyona koşuyorsun resmen!

Bize bir kötülüğü olmadı İçses, oldu mu?

"Bunu yapmak zorunda değilsin Mine," dedi Efe. "Bu akşamı sessiz sakin bir şekilde evimizde de geçirebiliriz."

"Ve sen yavaş yavaş işini kaybedersin. Bizim bir bebeğimiz olacak Efe, bazı şeyleri aşmamız lazım."

Ortam kısa bir süreliğine sessizleşti.

"Üstelik buraya geldikleri akşam kötü değildi," dedim. "Yani kötüydü ama onlar yüzünden değildi. Babam yüzündendi. Geçmişim yüzünden..."

Cümlelerimi sıraladıktan sonra konuşmaya içimden devam ettim. *"Dolaylı olarak benim yüzümden..."*

Sanki geçmişimi bir sırt çantası gibi hep yanımda taşıyordum. Yürürken, otururken, gülerken, koşarken, konuşurken, yerken, içerken, sarılırken, eğlenirken o hep oradaydı; sırtımda.

Biz sırtında çantalarla yaşayanlarız. İçi bizi acıtan anılarla, kıran bilgeliklerle ve mahveden tecrübelerle dolu sırt çantalarımız hep sırtımızda. Bazılarımızın yükü daha ağır, bazılarımızın yükü daha hafif ama hiçbirimiz tamamen özgür değiliz; çantaları bir kenara bırakamadığımız sürece...

"Geçmişin yüzünden değil Mine. O adam senin geçmişin, şimdin veya geleceğin değil. O adam senin hiçbir şeyin. Ve inan bana... Onu bir daha görmeyeceksin."

Başımı kaldırdım ve Efe'ye soran gözlerle baktım.

"Ne demek bu?"

"Ne demek olduğu açık. Onu bir daha görmeyeceksin."

"Ne demek onu bir daha görmeyeceğim Efe? Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin ki?"

"Eminim çünkü babanı tutuklattım Mine."

Sessizlik. Yaşadığım şokun sebebi onun bir gün gerçekten birilerine yaptıkları yüzünden ceza alabileceğine inanamamam mıydı yoksa bunu Efe'nin yapmış olmasına inanamamam mıydı bilmiyordum. Yalnızca şoktaydım ve garip bir şekilde içimde bir noktanın ferahladığını, rahatladığını hissediyordum.

"Ne?" diyebildim yalnızca. "Nasıl?"

"Babanı uzun zamandır izletiyordum," diye açıkladı Efe. "Belki bir gün bizi tekrar rahatsız ederse ona karşı kullanmam için bir koz bulurum diye... Sağ olsun, öyle çok suç işliyor ki birkaç gün sonra onu takip ettirmeme bile gerek kalmadı. Elimde yeterince delil oluşmuştu... Eğer bizi bir kez daha rahatsız etmeseydi bunları ona karşı kullanmayacaktım ama bu bardağı taşıran son damlaydı."

Verecek bir cevabım yoktu. Ne hissedeceğimi, nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Sanki küçük Mine'nin şiddet dolu günlerinin bir kısmı silinmişti. Ruhumda sonsuza kadar birer iz olarak kalacaklarını düşündüğüm morlukların bazıları bir anda iyileşivermişti. Onun özgür olmadığını bilmek sırtımdaki o soyut çantadan birkaç yük eksiltmişti. Oturuşumu dikleştirdim. Efe'ye uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Beni yine kurtardın. Hep olduğu gibi..."

"Keşke senin üzülmeni sonsuza kadar engelleyebilsem Mine... Bu imkânsız, biliyorum. Artık anladım. Birileri, bir şeyler seni üzebilir... Buna engel olamam, olamıyorum. Yine de bildiğim bir şey var, kim seni üzerse ben onu çok daha fazla üzeceğim. Benim hayat amacım bu. Seni kıranı paramparça ederim."

Yapardı, biliyordum. Eğer yüklerimi taşıyan soyut sırt çantamı görebilseydi onu sırtımdan alıp kendi çantasına ekleyeceğine emindim. Ona öyle âşıktım ki bunu anlamaya da anlatmaya da ömrüm yetmezdi.

O gün Efe şirkete geçtikten sonra kendimi o kadar uykulu hissediyordum ki koltuğun bir köşesine kıvrıldığım gibi uyudum. Saat başı Efe'nin "Nasılsın? Bir problem var mı? İyi misin?" telefonlarıyla uyansam da akşama kadar uyukladım.

Bebek uyumak istiyordu, bebek benim de uyumamı istiyordu. Hatta bu uyuma isteğinden öte bayılma isteğiydi! Uyuyor uyanıyor değil de bayılıyor ve ayılıyor gibiydim. Gözlerimi Efe'nin bugünkü yedi bin yedi yüz yetmiş yedinci(!) aramasına açtığımda saat 19.26'ydı. Esneyerek uzandım ve hemen yanımda duran telefonumu alıp kulağıma götürdüm.

"Günaydın güzellik," dedi Efe. "Sen şimdi ne güzelsindir... Uykulu uykulu esniyorsundur."

"Sen benim güzelliğimi biraz abartıyorsun bence," diye mırıldandım esnerken.

Efe güldü.

"Hâlâ Naz'a gitmek istiyor musun?"

"Uyuyacak halim yok ya. Tabii ki."

"Saçmalama, sen uyumayı sevmezsin zaten."

"Uykuyla ne işim olur. Bugün alt tarafı günün yüzde doksanını uyuyarak geçirmişim."

Efe telefonda gülerken ben de uykulu gözlerle hem gülüyor hem esniyordum.

"Şimdi kalkıp hazırlanacağım, sen ne zaman burada olursun?"

"Yoldayım. On beş dakikaya gelirim. Gelirken almamı istediğin bir şey var mı? Bebeğim nasıl? Babasından bir şey istiyor muymuş?"

Dudaklarım heyecanla kıvrıldı.

"Sadece gelmeni istiyoruz..." dedim. "Üzerini değiştirecek misin?" diye sordum ve kalkıp yatak odasına doğru yürüdüm.

"Hayır sevgilim, ben böyle geleceğim."

"Tamam, ben hazırlanıp iniyorum. Sen hiç yukarı çıkma. On beş dakikaya aşağıdayım. Öptüm."

Telefonu Efe'nin yüzüne kapatıp banyoya girdim. Hızla elimi yüzümü yıkadıktan sonra gardırobumun karşısına geçtim. Karşımda bir sürü kıyafet vardı ama boş dolaba bakar gibi bakıyordum.

Sadece bir yemek Mine, zaten uykum var, bir şey al da giy lütfen!

Öyle bir durumdaydım ki içsesimin bile benden ayrı uykusu vardı. Dolaba uzanıp siyah dar kesim balıkçı yakalı elbisemi çıkardım. Elbisemi hızlıca üzerime geçirdikten sonra saçlarımı taradım ve fön makinesinin altına tutup olabildiğince hızlı ve yalancı bir fön çektim. Makyajımı arabada yapmayı planlayarak çantama

birkaç makyaj malzemesi attım ve en sonunda kapıya doğru ilerlemeyi başardım. Kapıyı açıp elbisemin altına siyah beyaz düz taban ayakkabılarımı geçirdim. Kapıyı kilitleyip merdivenlere yöneldim. Asansörü kullanmak istemedim çünkü merdivenleri kullanmamın bana kilo verdireceğine inanıyordum.

Sabah kahvaltıda otuz beş dilim çikolatalı ekmek yiyip bütün gün uyuduktan sonra asansör değil de merdiven kullanarak kilo vereceğine inanman beni çok duygulandırdı Mine.

En azından biraz hareket ediyorum İçses.

Vay canına, sağlıklı yaşam senin hayat stilin olmuş resmen...

İçsesimin bile benimle eğlendiği bir hayattan çok da bir şey beklememeliydim sanırım. Merdivenleri yavaş yavaş indikten sonra apartmanın kapısına doğru ilerlerken Efe'nin arabasının binanın önüne yanaştığını gördü. Aynı anda gelmiştik, saate hiç bakmamıştım ve söylerken de inanmamıştım ama gerçekten de on beş dakikada hazırlanmış olmalıydım.

Arabaya doğru ilerlediğim sırada Efe arabadan inip benim için arabanın kapısını açtı.

"Selam," diye mırıldandım.

"On beş dakikada nasıl bu kadar güzel oldun demek isterdim ama senin güzel olmak için bir saniye harcamana bile gerek yok."

Gülerek koltuğuma oturdum. Efe kapımı kapatıp kendi koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı.

"Bebeğim nasıl?" diye sordu.

"İştahlı ve uykulu."

"Ona ninni açayım mı?"

Efe arabasına bağladığı telefonundan ninni açana kadar şaka yaptığını düşünüyor ve gülüyordum.

"Ciddi misin sen?" dedim ufak bir kahkaha atarak.

Ninniyi söyleyen kadın, "Sen güzel bir meleksin..." derken Efe de kendisini gülmemek için zor tutarak ona eşlik ediyordu. Gülmekten bayılmak üzereydim ki uzanıp ninninin sesini kıstım.

"Tamam," dedim. "Bu duruma müdahale etmem lazım. Bu espri mi yoksa gerçek mi? Gerçekten artık arabaya bindiğimizde şarkı yerine ninni mi dinleyeceğiz?"

"Bencil olma Mine, hep bizim istediklerimiz dinlenecek değil ya. Çocuk bunları dinlemek istiyor. Değil mi babacığım?"

Efe elini uzatıp karnıma koyduğunda tamamen espri yaptığını anlayarak rahatladım. Bir yandan da kendimi gülmekten alıkoyamıyordum.

"Tamam, şakaymış. Rahatladım."

"Çok kıskançsın ya. İnsan bebeğini de kıskanmaz ki. Tamam, senin sevdiğin şarkılardan açayım," diyerek telefonunda kayıtlı şarkılardan birinin ismine tıkladı. Çalmaya başlayan şarkı kendi şarkılarından biriydi.

"En sevdiğim sanatçı," diye mırıldandım. "Müziği bıraktı ama bana hâlâ söylüyor... Çok şanslıyım."

"Sen onun ilhamısın. Asıl o çok şanslı..."

Yol boyunca Efe'nin şarkılarını dinledik. *Rengârenk Acılar* hariç... Bu akşam onu ikimiz de istemedik; bize Ece'yi hatırlatacağına biliyorduk. Yaklaşık yarım saat sonra Naz'ın yaşadığı sitenin otoparkındaydık. Efe arabayı park ettikten sonra arabadan indim ve arka koltukta duran tatlı kutusunu aldım. Elimiz boş gelmek istememiş, yol üzerinde bir pastaneye uğramıştık.

"Kaçıncı katmış?" diye sordum.

"Bora yazmıştı. Bakayım..." Telefonunu çıkarıp Bora ile olan mesajlaşmasını okudu. "Dördüncü kat, daire on altı."

El ele asansörlere yürüdük.

Sağlıklı yaşama ne oldu Mine, neden merdivenlerden çıkmıyorsun? Bu kadar hareket yeterli İçses.

Asansöre biner binmez karşımızda duran aynaya döndük. Aynalı asansör görür görmez ikimizin de eli telefonlarımıza gitti. Bunu aynı anda fark edip gülmeye başladık.

"Aynalı asansörün kuralı bu," dedi Efe. Kamerasını açtı ve aynaya doğru tutup beni koluyla sararak kendine çekti.

"Üç kişilik ilk fotoğrafımız..." dedim.

"Ve bir kutu tatlı..." dedi Efe gülerek.

Kıkırdamaya başladım. Böyle gülerek, mutlu fotoğraflar çekilmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki en son bir fotoğrafta ne zaman bu kadar mutlu çıktığımı bile hatırlamıyordum. Asansörün kapısı açıldığında Naz'ın evinin asansörün tam karşısındaki daire olduğunu gördük.

Efe uzanıp zile bastı ve beklemeye başladık. İçeriden gülüşme sesleri geldiğine göre diğerleri bizden önce gelmiş olmalıydı.

"Kimler gelecekti?" diye sordum.

"Aynı ekip."

O sırada kapı açıldı, Naz mor askılı bluzu ve siyah şortuyla karşımızda duruyor ve bize gülümsüyordu.

"Hoş geldiniz! Geçsenize! Nasılsınız?"

Onu çok da samimi olmayan bir öpücükle selamladıktan sonra pastamızı uzattım. Ayaküstü selamlaşmalarımızdan sonra birlikte salona geçtiğimizde herkesin geldiğini gördüm. Bora, Boğaç ve Enis bizden önce gelmişti.

"Hoş geldiniz!"

Diğerleriyle de selamlaştıktan sonra biz henüz ayaktayken Naz'ın, "Hadi masaya geçelim, sohbetimize orada devam ederiz," demesiyle masaya geçtik.

"Evin çok tatlıymış," derken gözlerim kahverengi köşe koltukta, beyaz halılarda ve jüt detaylarda gezindi.

"Teşekkür ederim Mine, çok tatlısın! Ah, şey... Herkes çorba içer, değil mi? Sizin için yaptım. Fransız soğan çorbası."

"O zaman içmemek olmaz," dedi Boğaç. "Naz hayatında ilk kez yemek yaptı da."

Naz çorbalarımızı kâselerimize koyarken Bora ve Efe işle ilgili bir sohbete dalmıştı. Tam karşımda oturan Enis telefonunu bana çevirip bir şeyler anlatmaya başladı.

"Bu mesajları her gün alıyorum..." dedi. Bana gösterdiği görüntü ona gelen bir mesajdı. Kaşlarımı çatarak okumaya başladım.

"Merhaba Enis! YKK ile arkadaş olduğunuzu biliyorum. O iyi mi? Onu gördüğünde onu sevdiğimizi söyle ona lütfen!"

"Yeşil Küpeli Kız'ın takipçileri seni çok merak ediyor. İyi olup olmadığını bilmek istiyorlar," dedi Enis gülerek.

Hüzünle gülümsedim.

"Teşekkür ederim, yani mesajı gösterdiğin için... Bir süredir kendimi dış dünyadan uzaklaştırmaya çalışıyordum ama artık sona geliyorum."

"Yeşil Küpeli Kız geri mi dönüyor?" diye sordu Naz merakla.

"Belki de," diyerek gülümsedim.

Bir yandan çorbamı içiyor, bir yandan ise onların klip mevzuları hakkında yaptıkları konuşmaları dinliyordum. Yönetmenler, klip senaryoları, klip oyuncuları... Eski Yeşil Küpeli Kız olsa burada duyduğu her şeyi not alırdı. Ben ise gözlerimi etrafımda gezdiriyor ve evin dekorasyonu hakkında düşünüyordum. Evin dekoru güzeldi ama sanki bir şeyler eksikti... Sanki evde yaşam yoktu, evin bir ruhu yoktu. Hiçbir fotoğraf, bize onu anlatan

hiçbir emare yoktu. Ailesine, arkadaşlarına, hayatına dair hiçbir işaret yoktu.

"Sıradaki yemeğimiz kremalı mantarlı hindi. Herkes yiyor, değil mi?"

Naz kâselerimizi toplarken ayağa kalkmaya yeltendim. Naz elini uzatıp koluma dokundu.

"Hayır, hayır, kalkma lütfen! Bana Boğaç ve Enis yardım edecek. Onlar da ev sahibi sayılır. Hadi çocuklar!"

Gülümsedim. "O zaman ben lavaboya gideyim. Neredeydi?"

"Ah, şeyde..."

"Lavabonun yerini unutmuş olamazsın Naz," dedi Boğaç bir yandan kâseleri toplarken.

"Taşınalı beş gün oldu!" dedi Naz gülerek. "Kapıdan çıkınca koridorun sağındaki ikinci kapı."

"Ben de geleyim mi?" diye sordu Efe, kulağıma doğru eğilerek. "İyi misin?"

"Pek iyi değilim. Çok çişim var!" dedim olabildiğince sessiz bir fısıltıyla.

Efe ile gülüştükten sonra ayağa kalktım ve diğerlerinin peşinden salondan çıktım. Onlar sola, mutfağa yönelirken ben sağa, lavaboya doğru yöneldim. İkinci kapıyı açtım ve içeri girdim. Büyük, düzenli ve güzel bir banyoydu. Evin diğer bölümlerinde yeterli depolama alanı olmasa gerek ki Naz bazı saklama kutularını, kitap ve defterlerini şimdilik buraya, çamaşır makinesinin üzerindeki raflara dizmişti.

Hamileliğimi öğrendiğimden beri bu kadar fazla tuvalet ihtiyacı hissetmem normal miydi? Sanki saat başı on beşer litre su içiyordum. Ellerimi yıkamak ve makyajımı kontrol etmek için lavabonun başına geçtiğimde aynada kendime baktım. Saçlarımı

kulaklarımın arkasına yerleştirip arabada yaptığım acele makyajımı kontrol ettim. Göz altıma bulaşan rimelimi parmağımla sildim. Uykusuz görünüyordum. Daha ne kadar uyuyabilirdim ki? Aynada kendimle uğraşırken gözlerim arkamdaki rafların yansımasına kaydı. Gözüme raflarda duran dergiler takıldı. Ne kadar çok magazin dergisi vardı... Merakla oraya yöneldim. Tek tek dergilerin isimlerine baktım. Naz'ın piyasadaki bütün magazin dergilerine aboneliği olmalıydı.

Şu kutuların içlerine de hızlıca baksak fena olmaz sanki, ne dersin Mine?

Saçmalama İçses!

Dergilere öylesine göz attıktan sonra burada çok kaldığımı fark edip ellerimi yıkadıktan sonra banyonun kapısına yöneldim. Çıkıp salona geçtiğimde ana yemeklerin geldiğini gördüm. Hepsi oturmuş Boğaç'ın anlattığı bir hayran karşılaşması anısını dinliyordu.

"Hoş geldin güzellik." Efe kulağıma doğru sessizce konuştuktan sonra masaya döndü.

"Selam," diye fısıldadım Efe'ye. O sırada Boğaç hâlâ hayranıyla yaşadıklarını anlatıyordu.

"Sonra kızın abisi geldi, 'Sen kimsin de kız kardeşimle konuşuyorsun?!' falan derken yakama yapıştı. Kız bizi, 'Abi o çok ünlü birisi!' diye diye zar zor ayırdı."

"Hayranının abisinden dayak da yemezsin be Boğaç!" dedi Bora kahkahalarla.

"Abi adam beni tanımıyor ki! Ona göre kız kardeşiyle yolun ortasında sarılıp fotoğraf çekilen bir serseriyim!"

"Bu arada ben olsam ben de döverdim," dedi Enis.

O sırada söze Naz girdi. "Ergenlik dönemimde ben de aynen o kız gibiydim. Kimin hayranı olsam takıntı yapar, o ünlüyü gider

bir şekilde bulur, kendimi kollarına atardım! Sadece görebilmek için kapısının önünde kamp yaptıklarım bile oldu!" dedi gülerek.

Bu depolanmış yüzlerce magazin dergisini açıklıyordu sanırım.

"Ben sanırım bu zamana kadar hiçbir ünlüye hayranlık duymadım," diye mırıldandım.

"Ve bir ünlüyle evlendin!" dedi Boğaç gülerek.

Yaşadığım anlık farkındalıkla gülmeye başladım. Efe de yanımda oturmuş sırıtıyordu.

"Tanıştığımızda ona hayran değildim. Artık öyleyim."

Bir yandan sohbet edip bir yandan yediğimiz yemeğimizin sonuna gelmiştik. Konu yine bir şekilde klip çekimi mevzusuna bağlanmıştı. Bora Enis ile çekim için düşünülen oyunculardan bahsederken Naz ayağa kalktı.

"Koltuklara geçelim isterseniz," dedi. "Masa böyle kalsın. Ben sonra toplarım. Size içecek bir şeyler getireyim. Şarap, çay, kahve... Ne içersiniz?"

"Ben bu akşam alkol almayacağım," dedi Bora. "Kahve içsem daha iyi olacak."

"Ben de kahve alayım," dedim.

"Bence sen hepimize birer sade kahve yap," diye söze girdi Efe. "Yarın stüdyoya gideceksiniz, siz de alkol almayın."

"Tamam, hemen geliyorum!"

Naz mutfağa gittiği sırada biz de masadan kalkıp koltuklara geçtik. Bir yanım Naz'a yardım etmek istiyordu ama bir yandan da o kadar halsizdim ki koltuğun köşesine kıvrılıp uyuyabilirdim. Koltuğun en köşesine oturdum ve başımı yanımdaki Efe'nin göğsüne yasladım.

"İyisin, değil mi?" diye sordu Efe.

"Uykuluyum," dedim.

"Çok normal bebeğim."

"Biliyorum ama... Bu hep böyle mi olacak?" diye sordum mayışmış bir halde.

"Sanırım bir süreliğine..."

Efe alnıma bir öpücük kondurdu ve elini saçlarıma götürdü. Orada başım Efe'nin göğsünde, öylece oturup salondaki konuşmaları dinledim.

"Peki maç ne olur? Ne diyorsunuz?"

Konu hep bir şekilde buraya bağlanıyordu. Sohbet esnasında birkaç saniyeliğine bir yeri kaçırıyordum ve duyduğum ikinci cümle bu oluyordu: "Maç ne olur?"

"Ben Beşiktaş alır diyorum. Yeni transfer çok iyi," dedi Efe.

"Çok da sakatlık yaşadılar ama..." dedi Boğaç.

"Onlar hep çok sakatlık yaşıyor. Alıştılar artık."

O sırada Naz içeri elinde bir tepsiyle girdi. Şu an tüm ihtiyacım gerçekten de bir fincan kahveydi. Yoksa gerçekten uyuyacaktım.

"Teşekkürler," dedim kahveye doğru uzanırken. "Bugün litrelerce kahveye ihtiyacım var!"

"Evet, çok yorgun duruyorsun Mine. Hasta falan değilsin, değil mi?" diye sordu Bora.

"Eh, çok bir şeyim yok," dedim. "Biraz üşütmüşüm. O yüzden uykuluyum biraz."

Bir de hamileyiz...

"Bilseydim sana ıhlamur yapardım!" dedi Naz.

"Teşekkür ederim, kahve şu anki halime daha iyi gelecektir," diyerek gülümsedim ve kahvemden soğuk bir kış gününde battaniyeme kavuşur gibi bir yudum aldım.

"Bu arada kahve yaparken aklıma geldi," dedi Naz. "Sana beste defterimi gösterecektim Efe. Belki oradan da bir şeyler çıkabilir."

"Tabii ki, bakalım. Arşivden her zaman güzel şeyler çıkar."

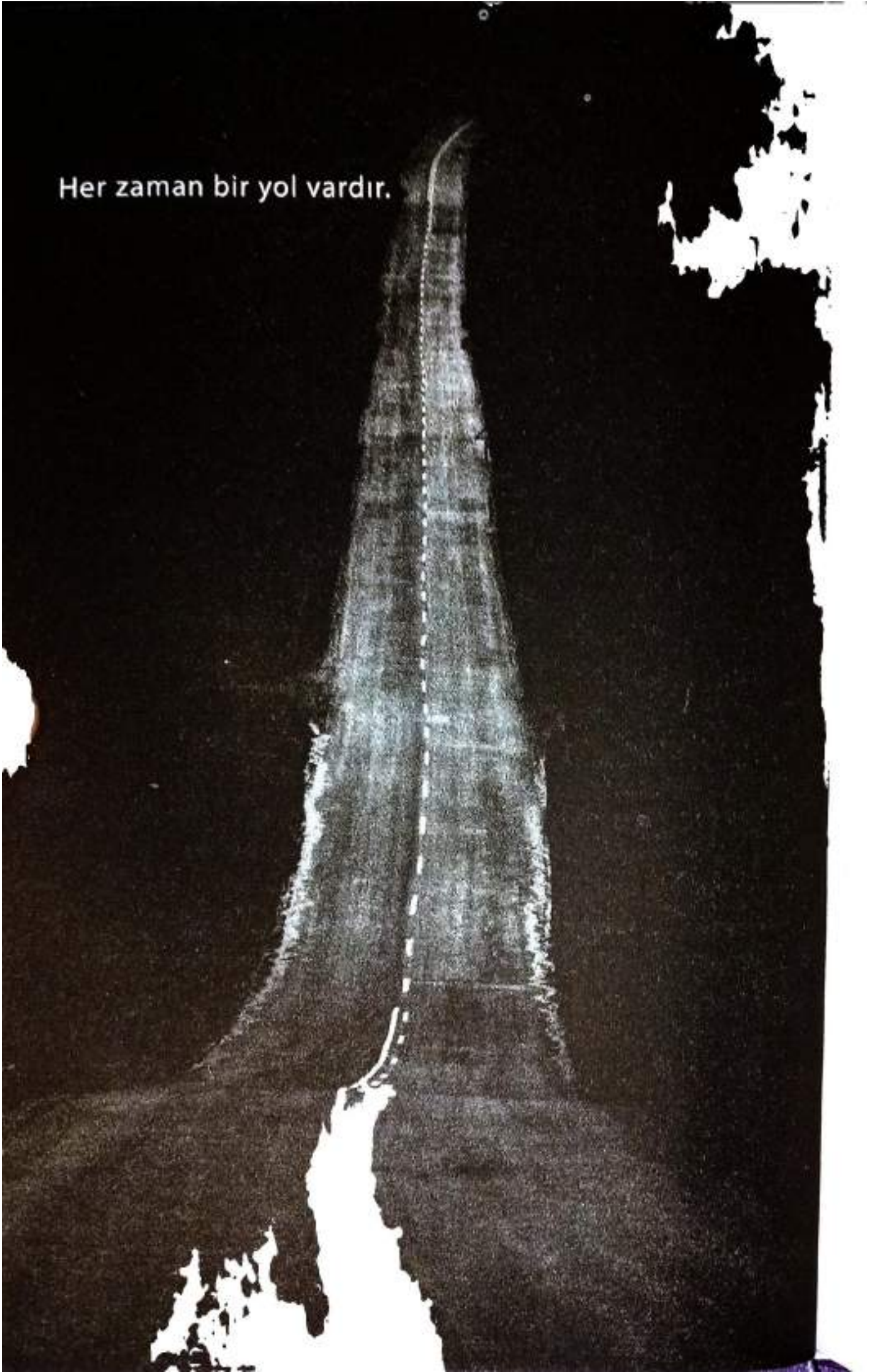
Naz kahvesini orta sehpaya bırakıp oturduğu krem rengi berjerden kalktı ve tam karşımızda duran ahşap televizyon sehpasının altındaki dolaplardan birini açtı. Dolapta üst üste duran defterleri dolabın içinden incelemeye çalışırken pes etti ve hepsini alıp orta sehpaya koydu. O sırada defterlerden biri kayıp tam önüme düştü. Gözlerim önüme sayfalarından biri açık bir şekilde düşen deftere kayar kaymaz Naz telaşla önüme doğru eğildi ve defteri kapatıp aldı. Fakat o an orada Naz'ın hızının yetişemediği bir şeyler vardı. Hayatımın son yıllarını "Efe Duran" ismini odak noktam yaparak geçirmiştim ve o isim benim algımdan asla kaçmazdı. Naz'ın defteri önüme düştüğü anda sayfanın ortasında bir yerlerde gördüğüm o iki kelimeyi de anında seçip okumuştum.

"EFE DURAN"

Kalın harflerle, bastıra bastıra yazılmıştı. Sebebini bilmiyordum. O mor kapaklı ajandanın içinde Efe'nin ismi neden geçiyordu, yazının içeriği neydi, hiçbir fikrim yoktu. Belki yalnızca bir iş defteriydi, belki Efe'nin ismi orada yalnızca yaptıkları işten ibaretti ama her şey bir yana içinizde hep bir his olur ya hani, ne olursa olsun onu dinlemeniz gerektiğini bilirsiniz. O his bana o deftere bir şekilde bakmam gerektiğini söylüyordu. O his bana o defterin ayaklarımın dibine düşmesinin evrende bir yerlerde bir sebebi olduğunu söylüyordu. Evren bana bir mesaj veriyordu ve ben o mesajı geri çeviremezdim.

İşte şimdi uykum açılmıştı...

O defteri oradan almak zorundaydım.

Her zaman bir yol vardır.

12. Bölüm

Mor Kapaklı Defter

Her zaman bir yol vardır.

Yaklaşık üç saattir Naz'ın evindeydik. Yemek yemiş, kahvelerimizi içmiş, Naz'ın bestelerini incelemiş ve bol bol sohbet ederek çay faslına geçmiştik. Aklım hâlâ o defterdeydi. Hangi dolapta, kaçıncı sırada olduğunu; rengini, kapak desenini her şeyden çok daha iyi biliyordum. O defteri oradan almam delilikti, bunun da farkındaydım ama hislerim bana bunu yapmak zorunda olduğumu söylüyordu ve ben her zaman hislerimi takip ederdim...

"Çocuklar, ben bir balkona çıkıp geleyim."

Bora böyle dediğinde sigara içmeye gittiğini biliyorduk. Bu akşam onuncu kez balkona gidiyordu ve balkona çıkıp içeriye sigara kokusu olmadan girmeyeceğini açıktı.

"Abi sen döndüğünde kalkalım o zaman. Geç oldu," dedi Efe.

"Otursaydınız!" dedi Naz morali bozularak.

Gerçekten de gitmemizi istemiyor muydu? Evde ne zaman birileri olsa, "Biz artık kalkalım," cümlesi hep benim cennetim olurdu.

"Çok geç oldu Naziko, sen bize şu şeyleri ver de almayı unutmayalım..." dedi Boğaç.

"Hangi şeyleri? Ha! Onlara bir şifonyer verecektim de," dedi Naz. "Kendim için aldım ama yatak odama büyük geldi, duvarı

yanlış ölçmüşüm. İade etmek yerine Boğaç ve Enis'in yeni evleri için hediyem olsun dedim. Ama gelip bana yardım etmeniz lazım. Kendim taşıyamam!"

"Ev arkadaşı mı olacaksınız?" diye sordum gülerek.

"Hem de bu sitede," dedi Enis. "Hem Naz'a komşu olacağız hem birbirimizin ev arkadaşı."

"Harika. Muhtemelen en yakın arkadaşınla ev arkadaşı olarak her erkeğin en büyük hayalini gerçekleştiriyorsun."

Konuştuğum sırada bir yandan da acaba onlar şifonyeri almak için içeri gittiklerinde defteri alabilir miyim diye düşünüyordum.

"Bazı erkeklerin en büyük hayali hayatlarının aşkı ile tanışıp sonsuza kadar onunla yaşamaktır," dedi Efe. "Kankalarıyla değil."

Utanarak gülümsedim.

"Efe abi çıtayı daha ne kadar yükseltebilirsin ki?" diye sordu Enis gülerek.

"Efe haklı," dedi Boğaç. "Muhtemelen birkaç aya birer sevgilimiz olur ve kavga edip ayrı evlere dağılırız," diye devam ederken sırıtıyordu.

"Büyük ihtimalle," dedi Enis. "Neyse hadi şu şifonyeri alalım. Hani şu evleri ayırdıktan sonra bende kalacak olan şifonyeri..."

Onlar gülüşerek Naz'la koridorun soluna yönelirken Efe'ye döndüm. Bora balkonda sigara içiyordu. Ona başımla balkonda duran Bora'yı işaret ettim.

"Morali mi bozuk?" diye sordum.

"Yoo, yani bilmem... Öyle gibi mi?"

"Bana öyle geldi. Bir problemi mi var acaba? Gitmeden bir sorsan mı?"

Efe birkaç saniyeliğine kaşları çatık bir şekilde balkona baktığı sırada ben Bora'nın bir anda içeriye girmeye karar vermemesi için dua ediyordum.

"Bir bakıp geleyim sevgilim. Gelmek ister misin?"

"Belki özel bir konu vardır. Ben de bir lavaboya gideyim. Sonra çıkarız zaten..."

Efe başını sallayarak endişeli bakışlarla balkona yöneldiği sırada ayağa kalktım. Tamam, Bora ve Efe balkonda, diğerleri ise içerideydi. Planın bir kısmı başarıyla tamamlanmıştı ve salonda yalnız kalabilmiştim.

Kızım sen tam bir dâhisin! Senin içsesin olmakla gurur duyduğum anlardan birini yaşıyorum ve evet, ağlıyorum Mine...

Berjerin arkasındaki ahşap konsolun üzerinde duran kol çantamı alırken bir yandan da içeriye kulak misafiri olmaya çalışıyordum. Henüz gelecek gibi değillerdi; şifonyerin çekmecelerini söküp ayrı ayrı taşımaktan bahsediyorlardı. Balkona göz attığımda ise Bora ve Efe gerçekten de dertleşiyor gibi görünüyordu. Adamın gerçekten de bir derdi mi vardı acaba?

Eğilip televizyon sehpasının altındaki dolabın üçüncü kapağını açtım. Hedefim tam da oradaydı işte. Tüm defterlerin arasında bana bakan ince mor bir ajanda. Elimi uzatıp ajandayı hızla almam ve çantama sokuşturmam yalnızca üç saniyemi aldı. Kendimi banka soyuyor gibi hissediyordum. Dolabın kapağını hızla kapattım. Yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim çünkü alev alev hissediyordum. Bu defteri bir şekilde burada inceleyip yerine geri koyabilir miydim acaba? Öylece çalar gibi alıp gitmek istemiyordum ama bu defterde benim de hakkım vardı, öyle olmalıydı. İçinde Efe'nin isminin yazdığı bu defteri alıp incelemek hakkım olmalıydı. Bilmiyorum... Belki de bu yaptığım yanlıştı.

Salonun ortasında elimde kol çantamla öylece durdum. İçinde bulunduğum oyunu oynayan kişiden komut bekleyen oyun karakterleri gibi hissediyordum. En sonunda kol çantamla lavaboya

yöneldim. Koridordan geçip lavaboya girdim ve klozetin kapağını kapatıp bir sandalyeymiş gibi üzerine oturdum. Kol çantamı yere koyup gizlice aldığım defteri açtım ve gözlerimi kapattım. Burada her şeyle karşılaşabilirdim. Bunu okuduktan sonra hayatım yine hiç beklemediğim şekilde karmakarışık hale gelebilirdi ya da olduğu gibi kalabilirdi. Buna hazır mıydım?

Her şeye hazırdım...

Neden titrediğini bile bilmediğim ellerim mor ajandanın kapağını açtı. İlk sayfada Naz'ın ismi yazılıydı.

"Naz Özgür."

İkinci sayfa ise tam bir felaketti. Tam bir karmaşa...

"EFE DURAN HAKKINDA ÖĞRENDİKLERİM"

Bu başlığı okuduğum an ne hissedeceğimi bilemedim. Başlık hem öyle tanıdıktı hem öyle uzaktı ki... Gözlerim korkuyla maddelerin üzerinde dolaşırken çenem bile titriyordu.

-Göktürk'te yaşıyor.

-Babasının apartmanında yaşıyor ama anne ve babası o apartmanda yaşamıyor.

-Sorunlu bir öğrencilik hayatı, disiplin cezaları...

-Lisedeki kız arkadaşlarından birinin ismi Alin. Şu anda hiçbir bağlantıları yok gibi görünüyor, kız mağaza yöneticiliği yapıyor.

-Onu ünlü yapan viral olan ilk videosunu çeken kişilerle sosyal medya hesaplarından takipleşmiyor.

Başımın ağrıdığını hissediyordum. Ateşimin çıktığına da emindim. Gözlerim sayfanın sağ üst köşesindeki ufak nota takıldı. Bu bilgiler Efe'nin ünlü olduğu ilk zamanlarda yazılmıştı. Efe ile benim henüz tanışmadığımız dönemde. Kimdi bu Naz? Bunları neden yazmıştı? Üstelik henüz defterin diğer sayfalarına

bakamamıştım bile. Efe'ye benim gibi yaklaşmaya çalışan bir magazinci miydi yoksa ona takıntılı bir hayran mıydı?

"Mine!"

Efe'nin kapıdan duyduğum sesiyle telaş yapıp defteri kucağımdan düşürdüm.

"Geliyorum!" diye seslendim.

Uzanıp ses olması için sifonu çektim ve telaşla defteri toparlayıp çantama koydum. Hızla ellerimi yıkadım. Kızaran yanaklarımı ellerimle havalandırarak rahatlatmaya çalıştım ve derin bir nefes alıp tuvaletten çıktım. Efe beni kapıda bekliyordu.

"İyi misin? Miden mi bulanıyor yoksa? Yüzün de kızarmış... Doktora gidelim mi?"

"Sadece biraz midem bulanıyor," dedim. "Başka bir şeyim yok, merak etme. Eve gidip dinlenince geçer."

Efe elini alnıma ve yanaklarıma koyduğunda yüzü oldukça endişeli görünüyordu.

"Gidince sana güzel bir bitki çayı yaparım, rahatlarsın," dedi ve elimi tuttu.

Birlikte kapıya doğru ilerledik. Diğerleri de oraya geçmiş, ayakkabılarını giyiyordu. Naz'ı gördüğüm an midemin bulandığını hissettim.

"Görüşürüz! Hepinize çok teşekkür ederim, iyi ki geldiniz!" dedi Naz; yine oldukça coşkulu konuşuyordu.

Kız delinin önde gideni çıktı Mine! Anla artık!

"Bir dahakine bizim evdesiniz, tamamen yerleşelim ilk sizi çağıracağız," dedi Boğaç. "Size barbekü yapacağım, kendinizi hazırlayın."

Herkes gülüşüyor, ayaküstü sohbet ediyordu ama benim aklım yine bambaşka yerlerdeydi. Nihayet hepsiyle vedalaşıp arabamızda

baş başa kaldığımızda kendimi rahatlatmak için camı açtım ve derin birkaç nefes aldım. İçimde büyüyen bir yaşam olduğunu unutmamalıydım. Her şeyden önce kendimi rahatlatmalıydım çünkü onun yaşam alanını cehenneme çeviremezdim.

"Eşiyle sıkıntıları varmış," dedi Efe.

"Kimin?"

"Bora'nın. Morali bozuk görünüyor demiştin ya, son zamanlarda sık sık tartışıyorlarmış. Canı çok sıkkındı."

Başımı salladım. "Canının sıkkın olduğu belliydi," diye mırıldandım.

Bütün akşam hiç de canı sıkkın gibi gelmemişti...

"Sebep neymiş?" diye sordum merakla. "Yani çocukları var... Bu kadar tartışıyorlarsa önemli bir sebepleri olmalı."

"Çok ayrıntıya girmek istemedi," dedi Efe. "Sanırım sebep kıskançlık. Bora'nın vakit geçirdiği insanlardan rahatsız olmaya başlamış..."

"Mesela Naz," deyiverdim bir anda. "Yani en çok vakit geçirdiği isimlerden biri."

"Evet," dedi Efe başını sallayarak. "Sanırım Naz birkaç tartışmalarına konu olmuş ama Bora'nın söylediğine göre aralarında iş ilişkisi dışında hiçbir şey yok. Olay tamamen kıskançlık."

Sinirle gülümseyip, "Belli olmaz," dedim. "Belki senin bilmediğin şeyler de vardır."

"Benim bilmediğim şeyler var mı?" diye sordu Efe. "Senin bildiğin ama benim bilmediğim..."

"Hayır," dedim. "Ama belki hem senin hem de benim bilmediğim şeyler vardır..."

"Bunu araştıracağım," dedi Efe. "Eğer Bora ve Naz arasında bir şeyler varsa..."

"O zaman ne olacak?"

"Onlarla yollarımı ayıracağım."

Peki Naz sana takıntılı bir manyaksa Efe, o zaman ne yapacaksın?

"Siz ortaksınız, nasıl yollarını ayıracaksın?"

"Her zaman bir yol vardır," dedi. "Şimdi bunu konuşmak için erken. Ama eğer böyle bir şey varsa... Karısını aldatan bir adam iş arkadaşım bile olamaz."

Bu işin arkasında tam olarak neler olduğunu ve Naz'ın aklından tam olarak neler geçtiğini deliler gibi merak ediyordum. Gerçekten Efe'ye olan takıntılı hayranlığını geçmişte bırakıp Bora'yla ilgilenmeye başlamış olabilir miydi yoksa Bora'yı yalnızca kariyer basamaklarını tırmanırken bir basamak olarak mı görüyordu? Belki de Bora bile onun için Efe'ye ulaşmanın bir adımıydı. Tek istediğim bir an önce eve dönüp şu defteri tamamen incelemekti.

Eve döner dönmez kendimi ilk olarak duşa attım. Yaşadığım stres yüzünden kendimi gerçekten de hasta gibi hissetmeye başlamıştım. Eskiden olsa yemeden, içmeden, hatta nefes bile almadan ilk iş olarak o defteri okurdum ama şimdi bunu yapamazdım. Önce iyi olmalıydım çünkü ben iyi olmazsam kötü hissedecek birileri vardı hayatımda. Duştan çıkıp üzerime pijamalarımı geçirdiğim sırada Efe'nin bana ıhlamur getirdiğini gördüm.

"Hadi, yatağa geç bakalım," dedi.

"Bebek olan ben değilim," dedim gülerek. "Bebek olan henüz doğmadı!"

Efe ıhlamurumu gülerek yatağımın yanında duran sehpaya bıraktı ve elimdeki havluyu alıp saçlarımı kurulamaya başladı. Ben yatağımızın önündeki pufta oturmuştum, Efe ise tam arkamda durmuş havlu ile saçlarımın nemini alıyordu.

Havluyu bırakıp uzandı ve şifonyerde duran saç kurutma makinesini alıp çalıştırdı. Saçlarımı kuruturken saç diplerimde hissettiğim parmakları benim için huzurun tanımıydı. Gözlerimi kapatıp kendimi bir süreliğine bu güzel anı hissetmeye adadım. Sanki bu anın çiçekli bir kokusu, huzur verici bir tınısı vardı. Efe saçlarımı kuruttu, taradı, yanağımı öptü... Beni o kadar güzel sevdi ki bir süreliğine aklımdaki her şey uçup gitti, kendimi pamuklara sarılmış gibi hissettim.

"Sen şimdi yatağa geç bebeğim. Ihlamurunu içip uyu. Ben de duşa girip geleceğim."

Başımı sallayıp ona sıkıca sarıldım. Efe banyoya girer girmez ise yatağa geçmek yerine çantama yöneldim. Çantamda duran mor ajandayı aldım ve yatağa onunla geçtim. Önce ıhlamurumu içtim ve hemen sonra defterin ikinci sayfasını açtım. Bu sayfa çok daha içler acısıydı. Burada Efe'yi takip ettiği günler, onu takip edip dışarıda çektiği fotoğraflar vardı. Fakat o günlerde Efe nedense üst üste ailesinin evinde kaldığı için henüz Efe'nin ev adresine ulaşamamıştı; yalnız ailesinin adresini bulmuştu.

Sayfalar ilerledikçe Naz'ın ne derece bir deli olduğuna dair tüm tahminlerim boşa çıktı. Naz tahminlerimden çok daha ötedeydi. O bizim için gerçekten de bir tehlikeydi.

Efe'nin adresini öğrenmeyi başarmıştı. Efe'nin sıklıkla yemek yediği restoranları, hafta sonu rutinlerini, o dönemki grup arkadaşlarının adreslerini bile biliyordu... Sonra ben çıkagelmiştim ve Naz sayfaya kocaman **"Bu kız da kim şimdi? ARAŞTIR!"** diye not almıştı. Beni araştırmış ama hakkımda hiçbir şey bulamamıştı.

Elinde Efe ve benim balkondayken çekilmiş fotoğraflarımız, benim balkonumda tek başıma otururken çekilmiş fotoğraflarım bile vardı. Beni en hazırlıksız yakalayan fotoğraflar ise Ece'yle

çekilmiş fotoğraflarımdı... Onlara bakarken bir süreliğine defteri kapatmış, elim kalbimde öylece kalakalmıştım. Artık bunları kendisinin çektiğini düşünmüyordum. Bunlar için birini tutmuş olmalıydı. Efe'nin fotoğraflarında yüzünün etrafına hep kalp çizmişti. Sınırı fazla aşmıştı, çok fazla...

Bora'dan, Ece'nin durumundan, her şeyden haberdardı ve sanki Efe'ye yaklaşıp bir şekilde hayatına girebilmek için doğru anı beklemişti. Şöhreti seviyordu, ünlü insanlara karşı ne kadar büyük bir hayranlığı olduğu yazdıklarından belliydi. Hem ünlü olmak hem de ünlü biriyle olmak bu kızın bu hayattaki tek hayaliydi.

Hiç bu kadar deli bir insan görmemiştim Mine...

Onunla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kendimi bir yangının ortasında kalakalmış gibi hissediyordum. Efe duştan çıkmak üzereydi ve şu an ona bunu göstermem için doğru bir zaman değildi. Gidip Naz'dan hesap sormak isteyebilir ve her şeyi daha kötü bir hale getirebilirdi. Defteri yastığımın altına koydum ve başımı yastığıma yaslayıp gözlerimi kapattım. Şimdilik bunları bilen tek kişi ben olmalıydım. Bunları Naz'ın yüzüne vuran ilk kişi de ben olmalıydım. Yaptıklarıyla, düşündükleriyle, hissettikleriyle sınırı çok aşmıştı ve onu hiç beklemediği bir yerden, hiç beklemediği bir şekilde vurmalıydım. Madem tüm benliğiyle bu kadar tanınmak istiyordu, o zaman onun tanınmasına yardımcı olmak benim görevimdi. Magazine yön veren isim olarak... Yeşil Küpeli Kız olarak... Ona şöhretin en güzelini verecektim.

Beni incitmek için ellerinde tuttuğu
tüm kırıklar kendi ellerini kesecekti...

13. Bölüm

Boş Sandalye

Beni incitmek için ellerinde tuttuğu tüm kırıklar kendi ellerini kesecekti...

"Sevgilim..."

"Efe?"

"Uykunu bölme. Klip çekimleri için Bora'yla mekân bakmaya gidiyoruz. Uyandığında beni ara. Seni seviyorum..."

Efe yanağıma bir öpücük kondurup benden uzaklaşırken ben hâlâ uykumu açabilmiş değildim. O gitti ve ben bir kez daha uykunun beni kendine bağlayan o tatlılığına kapıldım. Onlarca rüya arasında gidip geldim, kendimi görmek istediğim her yerde ve görmek istediğim herkesle gördüm. Gözlerimi, yanağımda hissettiğim bir acıyla açtığımda yastığımın başımın altından kaydığını ve Naz'ın defterinin üzerinde yattığımı fark ettim.

"Defteri bile zarar..." diye söylenerek doğruldum ve elimi acıyan yanağıma götürdüm.

Yataktan kalkıp hızlı bir duşa girdim. Aynada kendime baktığımda defterin sivri köşesinin yanağımda küçük bir iz bıraktığını gördüm. Duştan çıkıp üzerime siyah taytlarımdan birini ve uzun mavi kazağımı geçirdim. Bir şeyler atıştırmak için mutfağa

geçtiğim sırada havanın bugün ne kadar da kasvetli olduğunu düşünüyordum. Sanki benden yayılan enerji tüm dünyayı etkisi altına alıyordu, havayı bile...

Kendime kahvaltı hazırlamak için buzdolabını açtığım an karşıma hazır bir kahvaltı tabağı çıktı. Krepler, kiraz domatesler, süzme peynir, vişne reçeli... Efe'nin sabah erkenden kalkıp işe gitmeden önce bana kahvaltı hazırladığına inanmak istemiyordum. Üzerinde not olan geniş kahvaltı tabağını buzdolabından çıkardım ve üzerindeki kâğıdı alıp notu okudum.

"Kreplerini ısıtmayı unutma... Afiyet olsun güzel karım."

Notu ve kahvaltı tabağını masaya bırakıp yatak odasına döndüm. Şarjda bıraktığım telefonumu alıp mutfağa döndüm ve Efe'yi aradım. Bir yandan kreplerimi mikrodalgaya yerleştirirken bir yandan Efe'nin telefonu açmasını bekliyordum.

"Günaydın, sonunda!"

Efe'nin sesini telefonda duyduğum an kendi kendime gülümsedim.

"Sana inanamıyorum," dedim. "Bunu neden yaptın? Kendimi sürekli sana karşı borçlu hissediyorum..."

"Birileri notumu bulmuş," derken gülüyordu. "Kendini hiçbir şey için borçlu hissedemezsin Mine, karnında bebeğimizi taşıyorsun." O sırada mikrodalgadaki kreplerimi çıkarıyordum. Efe de bunu duymuş olacak ki, "Hadi, kahvaltını yap. Mikrodalganın sesini duyabiliyorum," dedi.

"Sen neredesin?" diye sordum. "Ne yaptınız?"

Bora'yla olduğunu biliyordum ama içten içe Naz'ın da herhangi bir noktada onlara katılmış olabileceğinden korkuyordum.

"Mekânları bulduk," dedi. "Şirketteyiz, birkaç yönetmenle görüşeceğiz."

"Sadece yönetmenlerle mi?" diye sordum.

"Nasıl yani?"

"Yani şey... Diğerleri de gelecek mi? Enis ve Boğaç falan..."

Enis ve Boğaç falan mı? Zaten üç kişiler Mine!

"Hayır tatlım, onlar bugün gelmeyecek. Neden sordun?"

"Merak ettim. Tamam o zaman, siz işinize bakın, ben de kahvaltımı yapayım. Sonra yine konuşuruz, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum güzelim."

Telefonu kapattıktan sonra kendime bir bardak portakal suyu doldurdum ve masaya geçip bir yandan kahvaltımı yaparken bir yandan Naz'ı araştırmaya başladım. Gittiği okulları, yakın arkadaşlarını, ailesini, eski sevgililerini... Arama sayfasından çıkıp mesaj uygulamasına girdim ve en güvenilir kaynağıma hızlıca bir mesaj yazdım.

"Merhaba, bir süredir yoktum, biliyorum ama sana ihtiyacım var. Benim için Naz Özgür hakkında detaylı bir araştırma yapar mısın? Sıradan, herkesin bildiği şeyleri değil, kimsenin bilmediği bir şeyleri istiyorum. Güzel bir ödeme yapacağım, bana güvenebilirsin."

Mesajlardan çıkıp kendi araştırmama döndüm. Naz'ın fotoğraflarını tek tek inceledim; vakit geçirdiği mekânlara, fotoğraf açıklamalarına, tarihlere, etiketlere, her şeye baktım. Gittiği yerler hep en ünlü kişilerin gittiği yerlerdi. Kız daha ünlü değilken bile hep oralardaydı; tüm amacı kendine bu renkli dünyadan bir yer bulmaktı.

Kendimi Naz'ın dünyasına kaptırmışken telefonumdan gelen bildirimle irkildim. Kaynağımdan gelen mesaja tıkladım ve bana verdiği yanıtı okumaya başladım.

"Selam YKK, bu aralar hep bir görünüp bir kayboluyorsun. Umarım işler yolundadır. Tabii ki senin için Naz'ı

araştırırım. Bu ne işe yarar bilmiyorum ama bugün elime bir fotoğraf gelmişti. Henüz satacak birini bulamadığım için kimseyle paylaşmadım ama seninle mazimiz derin. Fotoğrafı ekte gönderiyorum. Açıklama yazmama bile gerek yok sanırım. Görüşürüz."

Mesajın hemen altında ek dosya olarak gönderilen fotoğrafa tıkladım. Karşıma büyük bir kalabalık içinde kollarını havaya kaldırmış eğlenirken poz veren Naz'ın bir fotoğrafı çıktı. Kaşlarımı çatıp fotoğrafa daha dikkatli baktım.

"Ah, hayır..." diye mırıldandım. Bu fotoğraf Efe'nin ilk konserinde çekilmişti. Onu adım adım takip etmeyi bırak, konserlerine gitmeyi de ihmal etmemişti.

Telefon ekranımı kapatıp kendime bir kahve yaptım. Ardından kahvemle balkona çıktım ve bir süre boyunca dışarıdaki melankolik ve kasvetli havayı izledim. Hava yalnızca rengiyle bile tüylerimi ürpertmişti.

"Baba, baba!"

Aşağıdan gelen küçük kız çocuğu sesiyle başımı aşağı çevirdim.

"Bak nasıl şişirdim!"

Küçük bir kız çocuğu elinde tuttuğu mor balonu babasına gösteriyor ve heyecanla onu nasıl şişirdiğini anlatıyordu.

"Aferin sana," dedi babası. "Ver de balonunu bağlayayım. Yoksa söner."

Kendi kendime hüzünle gülümsedim. Aklım, küçük bir çocukken ekmek aldığım paradan artakalan bozukluklarla aldığım, şişirdiğim ama bağlayamadığım, bu yüzden her seferinde sönüp giden balonlara gitti... Sağ gözümden bir damla yaş aktığını fark ettim. Keşke yalnızca balon şişirmeyi bilmediğim için ağlasaydım

ama ben ekmek parasından artakalan bozukluklarla balon aldığı için cezalandırılan bir çocuktum. Sevilmeyen, sevgiyi bilen ama hiç görmeyen bir çocuktum.

O an aklıma ve kalbime belki de kime anlatsam "kötü" diyecek bir fikir düştü. Ben ise o "kötü"nün arkasından gitmeye karar verdim. İçeri geçtim. Mutfağı toparladım, saçlarımı ördüm, üzerime siyah trençkotumu geçirip kol çantamı aldım ve Efe'ye haber bile vermeden evden çıktım.

Binanın kapısında beklerken önce kendime bir taksi çağırdım. Taksiyi beklerken en yakınımdaki karakolun telefon numarasını buldum ve orayı arayıp onlara durumumu anlattım. Onlara babamın cezaevinde olduğunu öğrendiğimi, onu görmek istediğimi söyledim. Kızı olduğumu kanıtlamak için kimlik bilgilerimi verdim ve sonunda yerini öğrendim. Şanslıydım ki bugün onunla görüşebilecektim, ne şans ama!

Taksi yaklaşık on dakika sonra kapının önündeydi. Adama, "Metris cezaevine lütfen..." dediğimde bana aynadan şaşkınlıkla baktığını görebiliyordum. Yola çıkar çıkmaz sessizce telefonuma gömüldüm. Ben Naz'ın sosyal medya profillerini incelemeye devam ederken takside çalan şarkı günümün konusuyla o kadar uyumluydu ki bir saniyeliğine durup gözlerimi telefonumdan ayırdım.

"Bana neden gülmedin?" diyordu şarkı.

"Beni neden sevmedin?" *

Ben ise beni hayatım boyunca bir saniye bile sevmeyen babamı görmeye, ona sorularımı sormaya gidiyordum. Bu bir aşk şarkısıydı ve kızların ilk aşkları babaları olur derler. Benim hiç ilk aşkım olmamıştı. Benim bir babam yoktu, hiç olmamıştı... Ben hep yarım hissetmiştim.

---

* Vugar Huseynov. "Beni Neden Sevmedin"

"Pardon," diye mırıldandım. "Şarkıyı değiştirebilir misiniz?"

"Tabii ki." Taksici şarkıyı değiştirdi, ben de bir kez daha telefonuma gömüldüm.

Şarkı sözlerinin bana dipte hissettirdiği birkaç saniye gücümü kaybeder gibi olmuştum. Neredeyse taksiyi durduracak, inecek ve ona gitmekten vazgeçecektim. Eve koşa koşa dönecek, her şeye ve herkese lanet edecek, dizlerimi karnıma çekip hüngür hüngür ağlayacaktım. Oysa kaçmaktan çok yorulmuştum; dizlerim artık karnıma çekilmek istemiyordu ve ben artık dibi görmek istemiyordum.

Yol boyunca ne kadar denersem deneyeyim Naz'a odaklanamadım. Yalnızca babamı düşünüp durdum. Son zamanlarda ne çok yere dağılmıştım, sanki her yerden kırık bir parçam çıkıyordu. Araba nihayet durduğunda yolun ne kadar sürdüğünün bile farkında değildim.

"Geldik hanımefendi. Yüz yetmiş beş lira."

"Teşekkürler. Kolay gelsin."

Taksicinin ödemesini yaptıktan sonra beni evedönmeye ikna etmeye çalışan bacaklarıma inat cezaevinin önünde indim. Sonraki yarım saati nasıl geçirdiğimi bile bilmiyorum. Üç farklı güvenlik kontrolünden sonra kendimi görüş odasında, bir sandalyede otururken buldum. Telefonumu ve çantamı içeri almadılar. Aklım bir yandan Efe'nin beni arama ihtimalinde kalmışken şu an içinde bulunduğum durumun bundan çok daha ciddi olduğunun farkındaydım. Efe'ye, "Uyuyordum, duymamışım," diyebilirdim, bu durumu her türlü geçiştirebilirdim, belki ona gerçeği bile söyleyebilirdim ama birazdan hayatı benim için kâbusa çeviren o adamla, babamla görüşecektim.

Gözlerim karşıdaki boş sandalyeye bakarken etrafım aileleriyle, arkadaşlarıyla görüşen mahkûmlarla doluydu. Hepsi birer masada oturmuş ya ağlıyor ya da gülüşerek özlem

gideriyordu. Bizimki onlarınkinden çok farklı olacaktı. Gözyaşı olmayacak, gülücükler olmayacaktı; bizim masamızda sadece nefret olacaktı.

"Geç, boş sandalyeye otur. Minimum yarım saat, maksimum bir buçuk saatiniz var."

Gardiyanın sesini duyduğum an başımı kaldırdım ve ayakta öylece durup bana bakan o zavallı adama baktım.

O bir zavallıydı çünkü ruhu sevgiyle hiç tanışmamıştı.

O bir zavallıydı çünkü ruhu nefretten başka hiçbir duyguyu bilmiyordu.

O bir zavallıydı çünkü acınacak haldeydi.

Beni görünce bir süre duraksadı. Olduğu yerde öylece durup bana baktı. Şaşkındı, burada beni görmeyi beklemiyordu. Para karşılığı hizmet aldığı sevgililerinden ya da birlikte o borç batağından bu borç batağına savrulduğu arkadaşlarından birini bekliyor olmalıydı.

"Mine?" deyiverdi orada, ayakta. Sesi şaşkındı.

"Sandalyeye geç," diye uyardı gardiyan. Uyarıyı duyunca telaşla sandalyeye oturdu. Üstü başı dağınık ve kirliydi.

"Temiz çamaşır getiren olmadı mı?" diye sordum.

"Kim getirecek kızım, kimsem yok ki... Senden başka."

Bana belki de hayatımda ilk defa "kızım" demişti. Kendimi gülmemek için çok zor tutuyordum. Burada birilerine o kadar muhtaçtı ki benden bile medet umacak ve beni "kızım" diyerek babalığına inandıracak kadar zavallıydı.

"Üzerindekiler senin için fazla bile temiz," dedim.

Yüzündeki sahte merhamet söndü. Buraya ona yardım etmeye gelmediğimi anlamış olmalıydı.

"Ne için geldin?" dedi. "Halimi görüp eğlenmeye mi?"

"Halinde bir şey yok, hep böyle zavallı görünüyordun zaten. Seninle ilgili hiçbir şey beni eğlendiremez." Sesim öyle nefret doluydu ki boğazım gerginlikten ağrımaya başlamıştı.

"O zaman ne için geldin?" diye sordu, onun sesi de aynı nefreti taşıyordu. O beni hiç sevememişti.

"Sana bir soru sormaya geldim."

"Bana sakın annenle ilgili bir şey sorma, kalkar giderim."

"Sana istediğimi sorarım, sen de kalkıp hiçbir yere gidemezsin ama ne sen ne annem umurumda bile değilsiniz."

Sinirlenmiş gibi derin bir nefes aldı. Belki de ondan hâlâ korktuğumu düşünüyordu.

"Ne soracaksın o zaman?"

"Benim hakkımda magazine söylediklerini sormaya geldim... Sana bu aklı kim verdi?"

Alaycı bir tavırla güldü.

"Sence benim bunu kendi başıma yapacak kadar aklım yok mu Mine?"

Başımı iki yana sallayıp, "Hiç sanmıyorum," dedim.

"O zaman babanı hiç tanıyamamışsın. Senden para istedim, vermedin. Ben de böyle şeyler için para verdiklerini duyunca gittim ve paramı aldım. Bir nevi çalıştım ve kazandım. Bir de çalışıp evine ekmek getirmiyorsun derler."

O kadar pişkindi, o kadar bencildi ve o kadar alaycıydı ki onunla konuşmaya tahammül etmekte çok zorlanıyordum.

"Bunun için ödeme yaptıklarını kimden duydun?" deyince ağzından bir şey kaçırmış gibi bozuldu.

"Sağdan soldan, daha önce duyduğum bir şeydi..."

"O kadar kötü yalan söylüyorsun ki... Yalan söylediğin her halinden belli oluyor. Neyse, her şeyin bir çaresi vardır," diyerek elimi üzerimdeki trençkotun cebine götürdüm.

Cebime ayırdığım üç yüz lirayı çıkarıp masaya koydum. Parayı görünce gözleri o kadar çok aydınlandı ki onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Çok değildi ama onun için üç yüz lira yarım günlük alkol parasıydı ve bu onu konuşturmaya yeterdi.

"Seni kendinden bile iyi tanıyorum. Sen tüm hayatını yarı ayık yarı sarhoş geçirirken ben bilincimin en açık olduğu dönemde bunlara şahit oldum. Bunu kendi aklınla yapmayacağını her şeyden iyi biliyorum. Sana bunu kim söyledi?"

Sustu ama gözleri paradaydı.

"Söylersen bunu sana veririm," dedim.

"O buna yetmez."

Karşımdaki adam, babam, oturmuş benimle para için pazarlık yapıyordu. Hayal kırıklığı içinde güldüm. Sonra gülüşüm yüzümden silindi ve yüzüne nefretle baktım.

"Daha fazla yok," dedim. "Ya söyleyip bunu alırsın ya da söylemeyip burada bir kuruşun bile olmadan yaşarsın."

Susmaya devam etti.

"Sen bilirsin," dedim. Masadaki paraları toparlayarak ayaklanıyordum ki elini uzattı ve bana durmamı işaret etti.

"Tamam," dedi. "Tamam, dur. Söyleyeceğim."

Başımı salladım. "Tabii ki söyleyeceksin."

Sandalyeme tekrar yerleşip üç yüz lirayı masaya geri bıraktım. Başımı kaldırıp ona baktığımda o artık bana bakmıyordu bile. Gözleri sadece masadaydı. İşte böyle bir insan tarafından büyütülmüştüm, işte böyle bir insan tarafından sevilmemiştim.

"Sana geldiğim akşam..." diye söze girdi. "Ben o gece evime döndüm ama ilerleyen saatlerde kapımın önüne bir araba geldi. Lüks, siyah bir araba. Şu yüksek olanlar var ya, onlardan..."

"Uzatma."

Kalbim o kadar hızlanmıştı ki duyacaklarıma hem hazırdım hem değildim. Karnımda hissettiğim gerginlik için içimdeki bebekten binlerce kez özür dilemek zorundaydım; bu onun kaderi olmayacaktı, onu bu üzücü hayattan kurtaracaktım. Ona her şeyi düzelttiğim bir hayat sunacaktım. Sunmak zorundaydım.

"İçinden bir kadın indi. Gelip benimle konuşmak istedi."

"Kimdi?" dedim. "İsmi neydi?"

"Bilmiyorum."

"İsmini bilmiyor musun?" diye sordum öfkeyle. Anlatmaya başladı.

"Bana ismini hiç söylemedi. Sadece seni sordu, ona seni anlatmam için bana para vereceğini söyledi. Güzel de para verdi. Beni arabasına aldı, ona bir saat kadar seni anlattım. Sonra bana bir iş ayarlayacağını, bir kanala gidip söylediği şeyleri anlattığımda bunun için bana hem kendisinin hem kanalın para vereceğini söyledi. Sonra bunlardan kimseye bahsetme dedi. Bahsedersem tehlikeye girermişim. Gideceğim yerin, stüdyo mu neydi, adresini verip gitti."

"Kim olduğuna dair hiçbir bilgi vermedi mi? Saçları nasıldı, gözleri?" diye sordum çaresizce.

"Saçları kıvırcıktı," dedi kaşlarını çatarak; hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Saçları galiba kahverengiydi, bundan emin değilim, gözleri de mavi ya da yeşildi, karanlıkta tam ayırt edemedim. Çıkarabildin mi?"

Sinirle gülerek başımı salladım. "Çıkarabildim."

Çevremde bana zarar vermek, beni dibe çekmek isteyebilecek kaç tane kıvırcık saçlı, renkli gözlü zengin kadın olabilirdi ki? İçten içe zaten biliyordum ama "Bu kadar da ileri gitmez," diyordum. O da bir kadındı, ben de. Beni kaybettiğim kardeşimle

üzmek isteyeceğine inanamıyordum ama karşımdaki adam da babamdı işte. Beni en çok üzen insan... Beni dünyaya getiren ve sonra o dünyayı benim için cehenneme çeviren adam...

"Artık parayı alabilir miyim?" dedi. "Kadına bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

Omuz silktim.

"Ona her şeyi anlatacağım," dedim ayaklanırken. "Ve o gerçekten o kadar tehlikeli bir kadın ki her saniye tetikte olsan iyi olur; başına her an her şey gelebilir..."

Masadaki parayı aldım ve tek tek üzerine saçtım. Onun, aç susuz olup olmadığımı umursamadan beni odama kilitleyip eve çağırdığı kadınların üzerine tek tek para saçtığı o gece yaptığı gibi.

"Ona bir şey söyleme, yalvarırım," dediği sırada yerdeki paraları topluyordu.

Cevap bile vermedim. Huzursuz geceler geçirme sırası ondaydı. *Canı yanar mı, başına bir şey gelir mi, bana zarar verirler mi* diye düşünüp uykularından olma sırası ondaydı.

İçimde bir şeyler daha yerine oturmuştu. Onun karşısına geçmiş ve onun ne kadar güçsüz olduğunu kendime ispatlamıştım. Bana yalvaracak haldeydi, bana para için yalvaracak kadar acınası haldeydi. Kendimi onun karşısında hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. İçimde, derinlerde bir yerde ondan hâlâ korkan o küçük Mine'yi yaşattığımı anlamıştım ve bugün o Mine'nin tüm korkusu yok olmuştu. Babamla olan tüm meselem burada neredeyse kapanmıştı. Sırada bambaşka meseleler vardı.

Cezaevinden tüm eşyalarımı alarak çıktıktan sonra telefonumun cevapsız aramalar ve mesajlarla dolu olduğunu gördüm. Efe meraktan deliye dönmüş olmalıydı. Bir saniye bile beklemeden onu aradım. Telefon ilk çalışında açıldı.

"Mine, neredesin sen?" Sesi o kadar telaşlı geliyordu ki hiç şaşırmamıştım.

"Ben... şey... Yürüyüşe çıkmıştım. Telefonumu sessize almışım ve bu aralar çok dalgınım, biliyorsun... Özür dilerim."

"Sana bir şey oldu diye çok korktum! Yarım saattir seni arıyorum. Yola çıktım, eve geliyordum."

"Saçmalama!" dedim. "Bana her ulaşamadığında işini bırakıp eve mi geleceksin?"

"İşim zaten bitmek üzereydi ama öyle olmasaydı bile evet, sana her ulaşamadığımda çıkıp geleceğim."

O an aklımda bir milyon tane düşünce vardı. Yürüyüş yapmaya çıktığımı söylemiştim ama evden uzakta, alakasız bir yerdeydim. Naz'ın defterini yastığımın altına geri koyup koymadığımı hatırlamıyordum ve Efe eve gidiyordu.

Bir gün için bu kadar gerginlik biraz fazla değil mi Mine? Gerçekten bayılacağız şimdi!

"Sen ne zaman evde olursun?"

"Trafikteyim. Yarım saatim var daha..."

"Anladım..." dedim, bir yandan yürüyordum. "Ben de şey diyecektim... Neyse boş ver."

"Ne diyecektin tatlım?" diye sordu Efe merakla.

"Sanırım aşermeye başladım," deyiverdim bir anda.

Mine, bu aralar o kadar zekisin ki sana inanamıyorum.

Teşekkürler İçses.

"Ciddi misin?" dedi Efe, sesi o kadar keyifli geliyordu ki buna bu kadar sevineceğini düşünememiştim. "Ne istiyor canın? Söyle, hemen alayım."

Öyle bir şey düşünmeliydim ki Efe o şeyi ararken eve benden geç gelmeliydi. Ne olabilirdi, ne?

"Çok saçma bir şey..." dedim zaman kazanmak için.

"Sana annemin kuzeninin hamileyken terlik aşerdiğini anlatmıştım Mine. Bundan saçma bir şey olamaz herhalde."

"Eh, tabii, ondan saçması olamaz..." diyerek birkaç şey geveledikten sonra birden konuşuverdim. "Hani şu şeyler var ya... İsmi de aklıma gelmiyor. Heh, akide şekeri! Canım onlardan çekti. Marketlerde de satılmıyor. Her yere baktım."

"En son çocukluğumda yemiştim. Nereden aklına geldi, şaka gibi," dedi Efe gülerek. "Merak etme, biraz zor olacak ama bulacağım. O zaman şimdi kapatıyorum, birkaç yeri arayıp sorayım. Akide şekerlerimle geldiğimde görüşürüz."

"Görüşürüz sevgilim, teşekkür ederim."

Telefonu kapatır kapatmaz telaşla taksiye bindim. Efe'yle konuşurken yürüye yürüye bir durak bulmuştum. Taksiye evin adresini verdim ve neyse ki eve Efe'den daha yakındım. Zaten böyle yıpratıcı bir günden sonra tek isteğim eve gitmek ve sorunsuz bir şekilde koltukta Efe'nin kollarının arasına kıvrılmaktı.

Artık Naz'ın kim olduğunu, nasıl bir tehlike olduğunu biliyordum. Çok az kalmıştı. *Beni incitmek için ellerinde tuttuğu tüm kırıklar kendi ellerini kesecekti...*

Küller benim karanlığımdı,
ben o gün karanlığıma sarıldım.

14. Bölüm

İlk Kar

İçimden bir ses buranın bazı hesaplaşmalara yuva olacağını söylüyordu...

Bugün tam bir kış günüydü. Dün akşam cezaevinden eve zar zor yetişmiş ve Efe'den önce varmıştım. Birkaç hafta önce, cezaevinden eve zar zor yetişeceğimi ve Efe'ye yalan söyleyeceğimi düşünsem, bunun yaşanacağına asla inanmazdım herhalde. Hayat yaşanacağına asla inanmayacağımız şeylerin nasıl yaşandığını izlediğimiz bir saçmalıklar bütünüydü. Efe yarım saat sonra eve tam bir kilo akide şekeriyle döndüğünde her şey normale dönmüştü. Evet, bir kilo... Delilikti.

Birlikte yemek yemiş, kahve içerken sohbet etmiş ve film izleyip uyumuştuk. Akide şekerlerini ise Efe benden daha fazla yemişti... Naz'ın defterini Efe'nin asla bulamayacağı bir yere, yatağımızın bazasındaki hurçlardan birinin içine yerleştirmiştim.

*

Efe sabahın erken saatlerinde Bora'yla klip çekimlerinde kullanılacak kostümler için görüşme yapmaya giderken ben hâlâ uyuyordum.

"İyi uykular sevgilim..." dedikten sonra eğilip saçlarımı öptü, parmağını nazikçe yanağımda gezdirdi ve ben ayılıp tek kelime edemeden çıkıp gitti.

Gözlerimi açtığım sabah ise uykuya dalarken gözlerimi kapattığım günden çok farklıydı. Gördüğüm manzara karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp doğruldum. Ayağa kalkıp pencerenin önüne geçtim ve her zamanki arka sokak manzaramızın bambaşka bir versiyonuna tanık oldum. Her yer bembeyazdı.

Kar yağmıştı...

Çatılar, arabalar, kaldırımlar, tüm şehir bembeyazdı... Ellerimi karnıma götürdüm ve onunla konuştum.

"Bu beyaz şeyler kar," dedim. "Soğuk, temiz ve heyecan verici... Bir gün ona beraber dokunacağız, üzerinde uzanacağız, oyunlar oynayacağız..."

Bir süre daha yağan karı izledim. Aklımda beni melankoliye çeken binlerce düşünce vardı ama artık öncelik her zaman bebeğimindi. Üşümeye başladığımı hissettiğimde tülü çektim ve gardırobumun başına geçip üzerime beyaz bir kapüşonlu ve siyah bir tayt geçirdim. Uzun beyaz çoraplarımı taytımın üzerinden bileğime kadar çektim ve tuvalete girdim. Aynaya baktığım an kilo aldığımı fark etmemem mümkün değildi. Çok mu yiyordum acaba?

Bir sonraki durağım mutfaktı. Efe'nin hazırladığı kahvaltı tabağını görmemeyi umarak buzdolabını açtım ama umduğum gibi olmadı, Efe'nin notlu kahvaltı tabağı tam karşımdaydı. Notunu alıp mahcup bir gülümsemeyle okumaya başladım.

"Afiyet olsun bebeklerim."

İnanılmazdı. Hamilelik haberini aldığından beri sanki dünyadaki tek hayali buymuş gibi bambaşka birine dönüşmüştü. Kahvaltı tabağımı mutfak masasına bırakıp kendime çay yapmak için koyduğum suyun ısınmasını beklerken yatak odasına

döndüm. Yavaş yavaş yatağımızı topladıktan sonra telefonumu da alıp mutfağa geçtim. Çayımı yaptıktan sonra nihayet mutfak masasına oturdum ve Efe'yi aradım.

"Günaydın sevgilim, sen uyurken biz kışa geçtik."

Gülerek çayımdan bir yudum aldım.

"Fark ettim," dedim. "Yollar nasıl?"

"Ben şirkete gelirken gayet iyiydi ama şu an durum pek iç açıcı görünmüyor. Aşağıda deli gibi trafik var, arabalar hareket bile etmiyor. Akşama kadar çözerler diye umuyorum."

"Bu havanın tadını birlikte çıkaramamamız çok üzücü..." diye mırıldandım. "Kimler var? Enis, Boğaç falan..."

Aynı soruyu aynı şekilde sormaya devam edecek misin Mine? Sadece üç kişiler!

"Hepsi burada." dedi Efe. O an kalbimde hissettiğim endişeyle elimi kalbime götürdüm. Belki de Efe'ye her şeyi anlatmalıydım, ona her şeyi anlatıp Naz'dan uzak durmasını söylemeliydim, bunu saklayıp kendi kendime halletmeye çalışmam çok mu aptalcaydı?

Aynen öyle Mine.

Bari sen böyle söyleme İçses. İçimden geçenleri biliyorsun.

İçinden geçenleri elbette biliyorum Mine, ben senin içinim. Yaptığın şey buna rağmen aptalca...

"Hepsi orada derken?" diye sordum. "Yanındalar mı yani?"

"Ben odamdayım," dedi Efe. "Bugün kostüm denemeleri var, ortam çok kalabalık olduğu için migrenimin tuttuğunu söyleyip odama kaçtım. Birkaç yazılı iş vardı, onları hallediyorum."

"Anladım..." diye mırıldandım.

Canım o kadar sıkılmıştı ki orada olmak zorunda olduğumu hissediyordum. Oysa hava durumu tam bir felaketti ve Efe'nin

söylediğine göre trafik tamamen kilitlenmişti. Peki oraya gitmemin başka bir yolu yok muydu? Elbette vardı, her zaman vardır.

"Kahvaltını yaptın mı?" O konuşurken arka plandan gelen klavye tuşu seslerini duyabiliyordum. Sesi oldukça yorgun geliyordu.

"Yapıyorum," diye mırıldandım. "Sen yaptın mı? Sesin yorgun geliyor. Hasta falan değilsin, değil mi?"

"Sanki biraz üşüttüm gibi..." Derin bir nefes aldı. "Merak etme, kahvaltı yaptım. Sanırım yoğunluk ve hava değişimi beni biraz çarptı."

Eh, normal. Sabahın köründe kalkıp sana kahvaltı hazırlayıp işe gidiyor bir de akşam dönerken sana akide şekeri bulmak için iki saatini harcıyor.

Sus lütfen İçses.

"Keşke şimdi yanında olabilsem..." diye mırıldandı Efe. Ses tonunu ilk defa böyle yorgun ve halsiz duyuyordum. "Sevgilim, ben biraz ofis koltuğunda uyumaya çalışayım yoksa bugün hiç bitmeyecek."

Endişeli bir nefes aldım. Efe'nin orada, kendi ofisinde olsa bile Naz'ın yakınında uyuması dahi beni endişelendiriyordu.

"Kapını kilitle ama..." diye mırıldandım. "Yani yanlışlıkla da olsa girenler olabilir, uykunu bölmesinler."

Efe sessizce güldü. "Kilitleyeceğim, merak etme. Öylece uyuyacak halim yok tabii."

"Tamam. Uyandığında beni ara. Seni seviyorum." Kendimi o kadar endişeli hissediyordum ki neredeyse gidip kapısını ben kilitleyecektim.

"Arayacağım sevgilim, ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatır kapatmaz her şeyden biraz biraz yediğim kahvaltı tabağımı mutfak tezgâhına bırakıp telaşla yatak odasına

geçtim. Üzerime siyah büyük beden kapitone montumu, dolabımın en ücra köşesinde kalan kahverengi atkı, bere ve eldiven takımımı geçirdim. Naz'ın defterini çantama attım ve aceleyle evden çıktım. Ayaklarıma aylardır giyilmeyi bekleyen kahverengi botlarımı giymiştim ve karda kayıp düşmemeyi umuyordum.

Peki neyle gideceğiz Mine? Yirmi kilometre yürüyecek miyiz?

Metro diye bir şey var İçses. Uzun zamandır kullanmıyor olabiliriz ama böyle bir şey hâlâ var!

Uzun zaman sonra ilk kez metroya bindim. Efe'nin yanında olabilmek için iki aktarma yaparak toplamda yirmi üç durak gittim ve şirkete en yakın durakta indim. Metro durağından çıktığım an fark ettiğim ilk şey benim yolda olduğum yarım saat boyunca kar kalınlığının neredeyse iki katına çıkmasıydı. Kar birikintilerinin üzerinde zar zor yürürken bir yandan da Naz hakkında öğrendiklerimi hemen şimdi Efe'ye ve diğerlerine anlatıp anlatmamak üzerine düşünüp duruyordum. Tek isteğim önce onu elde ettiği "iyi şöhretten" mahrum bırakacak kadar kötü sırlarını öğrenmek ve tüm gerçekleri bunun sonrasında anlatmaktı.

On dakikalık yürüyüşümün sonrasında elimde Efe ve kendim için aldığım iki kahveyle asansöre bindim. Lotus'un katında indim ve kendimi içeri girer girmez bir karmaşanın ortasında buldum. Kostümler, mezuralar, iğneler, makaslar, kumaşlar... Her yer karmakarışıktı. Gözlerim kalabalığın arasında tanıdık yüzleri tek tek seçti. Naz hemen sağ tarafımda etrafındaki birkaç terziye üzerindeki renkli elbiseyi göstererek bir şeyler anlatıyordu. Hemen yanındaki Enis ve Boğaç ise ellerindeki kataloglara bakarak karşılarındaki kadınlara birkaç çizim gösteriyordu.

Kimseye hiçbir şey söylemeden elimde kahvelerle doğrudan Efe'nin odasına doğru ilerledim. Atkı, bere, eldiven ve büyük beden montumla ortamın şıklık ortalamasını fazlasıyla aşağı

çektiğimi hissediyordum. Efe'nin kapısını açmak için iki kahveyi de tek elime geçirdim ve kapı kolunu aşağı çektim ama kapıyı açamadım. Evet, Efe kapısını gerçekten kilitlemişti.

Yüzümde beliren ufak gülümsemeyle elimi kaldırdım ve kapıya vurdum. İçeriden hiç ses gelmedi. Sonra bir kez daha vurdum. Bu sefer içerideki kıpırdanmayı duymamla kapının açılması bir oldu. Efe uykulu gözleri ve dağınık saçlarıyla kapıyı aralayıp bana baktı. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Mine?" dedi şok içinde.

"Selam!"

"Rüya mı görüyorum?"

"Telefondayken, 'Keşke şimdi yanında olabilsem,' demiştin," diye mırıldandım. "Ben de kalkıp geldim."

Konuşurken çoktan odasına girmiştim. Ellerimdeki kahveleri orta sehpaya bırakıp ona döndüm. Efe kapısını kapatırken hâlâ tam olarak kendine gelebilmiş değildi.

"Ama nasıl..." dedi. "Aşağıda durum felaketti. Evden buraya gelmen saatler sürer... Neyle geldin?"

"Metroyla geldim. Biraz da yürüdüm."

"Buraya yalnızca benim yanımda olabilmek için mi geldin?" diye sordu Efe. "Bu havada..." Elleri belimi sardı, beni sıkıca tutup kendi bedenine yasladı ve gözlerime baktı. "Ben çok şanslı bir adamım," dedi sonra ve alnını alnıma yasladı.

"Sesin çok yorgun geliyordu..." dedim sessizce. "Seni görmem lazımdı. Sana kahve getirmem ve bir de şey..."

O an dudakları dudaklarıma değdi. Bir süreliğine sessizce öylece durduk, bu bir öpüşme sayılmazdı, dudakları yalnızca dudaklarımın üzerinde dinleniyor, huzur arıyor gibiydi. Sonra derin bir nefes aldı.

"Ve bir de şey?"

Elimi montumun cebine götürüp evden çıkmadan hemen önce cebime attığım akide şekerlerini çıkardım.

"Bir de akide şekeri getirdim. Dün baya sevmiş gibiydin."

Efe gülerek şeker dolu buzdolabı poşetini elimden aldı ve montumu çıkarmama yardım ettikten sonra elinde montumla koltuğa geçti.

"Gel," dedi. "Yanıma otur da biraz kendime geleyim."

Orta sehpaya bıraktığım kahvelerimizi önümüze çekerek yanına oturdum. Efe başını bacaklarıma koydu ve elimi tutup saçlarına götürdü. Akide şekerleri de elinde kalmıştı. Gülerek saçlarını okşadım. Gözlerimi saçlarında, kirpiklerinde, teninde gezdirirken içimde taşıdığım bebeğin bu adama benzemesini ne denli istediğimi fark ettim. Saçlarının, kirpiklerinin, gözlerinin, dudaklarının, ellerinin... Ama en çok kalbinin. İlhamla atan, hayatın her anından ilham alan ve çevresindeki herkese ilham veren o güzel kalbinin.

"İçerisi çok kalabalıktı," diye mırıldandım, bir yandan saçlarını okşarken.

"Aynen öyle. Neyse ki sona geliyoruz. Klipler çekildikten sonra iş yalnızca montaja kalacak."

"Peki ya sonra?"

"Pazarlama kısmı var. Platformlara dağıtım, satış, tanıtım..."

"Hayır," dedim."Onu kastetmemiştim. Sonra ne olacak yani?"

"Nasıl yani?"

"Yeni klipler, yeni albümler, sürekli devam edecek... Sona gelmiş olmuyorsunuz yani. Öyle değil mi?" diye sordum.

"Aynı isimlerle çalışmaya devam eder miyiz bilmiyorum," dedi Efe. "Ya da ben eder miyim onu bilmiyorum. En azından Naz ve Bora ile..."

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum merakla. "İşleri Bora'ya bırakmayı düşünüp vazgeçmiştin, şimdi neden böyle söylüyorsun?"

"Bora biraz değişti. Kötü anlamda..."

Kaşlarımı çattım. Bir yandan kucağımda yatan Efe'nin saçlarını okşuyor, bir yandan söylediklerine anlam vermeye çalışıyordum.

"Bilmediğim bir şey mi var?"

"Tam olarak değil," dedi. "Geçen gece konuştuğumuz konuyla bağlantılı... Kesin olarak boşanıyorlarmış."

"Ve sen de bu yüzden mi onunla çalışmak istemiyorsun?" dedim anlam vermeye çalışarak. "Evliliği bittiği için..."

Efe sessizce güldü ama gülüşünden bile canının ne kadar sıkkın olduğu belli oluyordu.

"Geri zekâlı Naz'a âşık olmuş," dedi ve doğruldu.

Yaşadığım şok yüzünden vücudumun oturduğum koltuğa gömüldüğünü hissettim. "Naz'a mı âşık olmuş?"

Efe başını salladı.

"Aynen öyle. Bir süredir bir gariplik olduğunun farkındaydım ama durumu tam olarak ben de yeni öğrendim. Naz ne istese yapıyor, üçü için belli bir bütçe ayırdık ama bütçenin neredeyse yüzde yetmişini Naz'a kullanacağımız şekilde planlamış. Çocuklar da bunu fark edip bu sabah benimle konuşmaya geldiler..."

Hiçbir cevap veremedim. Söyleyecek tek kelime bile bulamıyordum. Bora'nın Naz için şöhrete giden yolda bir basamaktan farksız olduğunun farkındaydım ve bunu bu denli kolay başarması inanılmazdı.

"Kızla çalışmayı da bırakamıyorum. Sonuçta sözleşmeler var. Albümlerini çıkarmak, kliplerini çekmek, ödemelerini yapmak zorundayız. Yarı yolda bırakırsak bir ton tazminat..."

"Anladım..." diye mırıldandım. "Peki sözleşmede geçersiz kılabilecek bir açık yok mudur?"

"Sabahtan beri sözleşmeyi belki yüz kez okudum... Birkaç madde var ama işimize yarayacak maddeler değil. Naz'ın bir terör örgütüyle bağlantısı çıkarsa sözleşmeyi feshedebiliyoruz mesela," dedi sinirle gülerken.

"Çıkmaz herhalde..." diye mırıldandım.

Efe'nin gülüşü büyüdü. "Umarım çıkmaz ama artık herkesten her şeyi bekliyorum," dedi. "Bunu bile."

Kahvemden bir yudum aldığım sırada benim de başım ağrımaya başlamıştı. Efe'nin içinde bulunduğu gergin durumu her yanımda hissedebiliyordum.

"Başka bir madde yok mu? Sözleşmeyi feshedebileceğiniz başka bir madde..."

"Sözleşme sürecinde başka bir şirketle anlaşırsa feshedebiliyoruz. Bunu yapacağını sanmıyorum. Bir de albüm satışlarını, şarkı tıklanmalarını, konser gelirlerini yani genel olarak kazancı etkileyecek, onun popülerliğini negatif yönde etkileyecek davranışlarda bulunması durumunda feshedebiliyoruz. Böyle bir durum da yok."

Şimdi söylemeyeceksin de ne zaman söyleyeceksin Mine?

"Peki diğerlerinin bundan haberi var mı?" diye sordum merakla. "Enis'le Boğaç'ın..."

"Haberleri olduğunu sanmıyorum. Naz'ı sandıkları kadar iyi tanımıyorlar. Haberleri olsa ne yaparlar onu da bilmiyorum."

"Anladım..." diye mırıldandım. "Peki Naz'ın Bora ile olan durumundan magazine bahsetsek? Adam evli ve hasta bir çocuğu var. Belki sözleşmede yazan fesih maddesi için bunu kullanabiliriz. Bu haber bile Naz'ı aşağı çekmeyecekse ne çeker?"

Efe çaresizce arkasına yaslandı. "Yalanlarlar," dedi. "Üstelik bir ilişkileri de yok zaten. Boşandıktan sonra olacakmış... Bora aynen böyle söyledi."

"Aptal... Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum," dedim bastırmaya çalıştığım öfkeyle. Sonra derin bir nefes alıp başımı kaldırdım ve konuşmaya devam ettim. "Senin için Naz'ı biraz araştırayım, olur mu? Belki bir şeyler buluruz..."

Söylesene Mine, bir şeyler zaten var!

Söylediklerim ne işe yarayacak İçses? "Günaydın Türkiye. Bakın bu Naz Özgür'ün defteri, kendisi Efe'ye takıntılı ve bu yüzden bizi ayırmak için planlar yapıyor. Hatta babama o röportajları vermesi için para bile vermiş!" mi diyeceğim? Bunları kolayca inkâr edebilir. Elimde yalnızca bir defter ve babamın para karşılığında bana söylediği birkaç cümle var.

"Bu maddenin geçerli olabilmesi için ciddi bir şeyler çıkması lazım Mine... Çıkacağını sanmıyorum. O yüzden kendini boşuna yorma güzelim. Ben bir şekilde halledeceğim."

Sustum. Efe oldukça yorgun ve stresliydi, onu daha fazla strese sokmak istemiyordum.

"Dışarıda çok üşümedin değil mi?" diye sordu elini endişeyle karnıma götürürken.

"Gayet iyiydim," dedim. "Birlikte ilk karımız."

"Ve son olmayacak," dedi Efe ve karnımı okşadı.

Bir süre öylece oturduk. Başı başıma yaslıydı, elleri karnımdaydı. Sanki birbirimize temas ederek şarj oluyorduk.

"Bu berbat dünyada senin bu kadar masum kalman ve yolunun bana düşmesi hayatın bana en büyük iyiliği sanırım," diye mırıldandı sessizce.

Derin bir nefes aldım. Hayatımız kötülerle çevriliydi ve onların ortasında durmuş birbirimize sarılmış, birbirimizi

kaybetmemeye yemin etmiştik sanki. Peki bunu başarabilecek miydik? Her aşk hikâyesi mutlu sonla biter miydi ki? İçime düşen anlamsız huzursuzluğu atmak için doğruldum ve konuyu değiştirdim.

"Bu kar yağışını kimsenin öngörememesi çok ilginç değil mi?" diye sordum bir anda. "Meteoroloji son zamanlarda hiçbir hava durumu tahminini tutturamıyor!"

"Evet, kimse kar yağmasını beklemiyordu. Dışarısı bu yüzden bu kadar karıştı. Kimse hazırlıklı değildi. Sabahtan beri şurada kaç tane kaza olduğunu bilsen şoka girersin."

Ayağa kalkıp pencerenin önüne geçti.

"Gerçekten mi? Sabahtan beri haber izlemedim. Ciddi yaralanan var mı acaba?"

"Şu an biri daha kayıyor," dedi. "Yaralanan olmadı. Tek sıkıntı arabalarda..."

Ayağa kalkıp merakla yanına gittim. Kırmızı bir araba kaya kaya kaldırım kenarında duran çöp konteynırlarına çarptı ve durdu.

"Bak bir tane daha geliyor," dedi Efe. "O da şimdi kırmızı arabaya çarpıp duracak."

O sırada lacivert bir *Clio* kaya kaya geldi ve modelini hiç bilmediğim kırmızı arabaya çarpıp durdu.

"İnanılmaz, kim kime çarpıyor belli değil!"

"Durum felaket," dedi Efe. "Şuraya bak, uyumadan önce baktığımda da aynı arabalar buradaydı. Artık kıpırdamıyorlar bile. Resmen her yer kilitlendi. Eve nasıl gideceğiz çok merak ediyorum."

"Nasıl gideceğiz değil de gidebilecek miyiz acaba, ben asıl bunu merak ediyorum."

Biz endişeyle aşağıyı izlerken Efe'nin kapısı birkaç tıklama sonrasında açıldı. Merakla oraya döndüğümde gelenin Bora

olduğunu gördüm. Onu her gördüğümde gerçek bir dostumu görmüş gibi hissedip gülümserdim. İlk defa böyle hissetmiyordum. Onu memnuniyetsiz bir ifadeyle baştan aşağı süzdüm. Giyim tarzı mı değişmişti bana mı öyle geliyordu? Her zamanki tarzına yakındı ama sanki bir farklılık vardı. Sanki daha genç görünmek amaçlı saçma bir çabaya girmişti.

"Mine!" dedi gülerek. "Hoş geldin!"

"Hoş buldum, nasıl gidiyor?"

"İşler yoğun!" dedi gülerek. "Siz de mi aşağıdaki felakete bakıyordunuz."

"Aynen," diye mırıldandım.

"Ben de onun için gelmiştim," dedi ve yüzündeki gülümseme yerini telaşlı bir ifadeye bıraktı. "Ne yapacağız? Nasıl gideceğiz? Az önce metro seferlerinin de durduğunu duyurdular. Birkaç farklı yerde tipi yüzünden arıza olmuş. İçerideki kalabalık da burada kaldı; kimse evine nasıl döneceğini bilmiyor."

Sanki evine gitmek istiyorsun da Bora...

Eğer gerçek olsaydın tam şimdi sana bir beşlik çakardım İçses.

"Yapacak hiçbir şey yok gibi görünüyor," dedi Efe. "Yol açılana kadar buradayız."

Görünen buydu. O an kendi kendime buraya gelmekle ne kadar iyi bir karar verdiğimi düşündüm. Gelmeseydim de Efe burada Naz ve diğerleriyle kalmak zorunda olsaydı evde nasıl da kendimi yiyip bitirirdim. Şimdi ise yollar açılana kadar burada kalmak zorundaydık ve içimden bir ses buranın bazı hesaplaşmalara yuva olacağını söylüyordu...

Kafamın içindeki külden dünyada yine
kaybetmiş, kaybolmuş ve yorulmuştum...
Küllerin arasında yapayalnızdım.

15. Bölüm

Kül Bataklığı

Kafamın içindeki külden dünyada yine kaybetmiş, kaybolmuş ve yorulmuştum... Küllerin arasında yapayalnızdım.

Efe'nin odasında baş başa geçirdiğimiz dördüncü saatimize girmiştik. Diğerleri ortak alanda ve Bora'nın odasında vakit geçirirken kimsenin bize dahil olmaya çalışmamasından dolayı mutluyduk. Düşünüp durdukça Naz'a karşı hissettiğim öfke giderek büyüyordu. Beni babamla karşı karşıya getirerek kardeşimle vurmaya çalışması, yüzüme gülerken aslında içten içe Efe'yle beni ayırma planları yapması, Bora'yla yaşadıkları... Onunla yan yana durmaya ne kadar dayanabilirdim, kendimi daha fazla ne kadar tutabilirdim bilmiyordum ama şimdi tutmak zorundaydım. Hava ve yollar düzelene kadar burada kalmak zorundaydık. İçimde haykırılmak üzere bekleyen cümleleri şimdi burada söyleyemezdim. Biraz daha zamanı vardı, biraz daha...

"Nasıl bu kadar güzel saçların olabilir..." diye mırıldandı Efe saçlarımı okşarken.

Başım Efe'nin dizlerindeydi. O koltukta oturmuştu, ben onun kucağında uzanıyordum. Dışarıdaki korna sesleri, trafikte felç

kalan ve kayıp birbirlerine çarpan arabalar, kapının ötesindeki çekim ekibinden gelen konuşmalar... Hiçbiri umurumuzda bile değildi. Burası sığınağımızdı. Birlikte olmak bizim evimizdi.

"Burnun, dudakların, gözlerin..." diye konuşmaya devam etti. "Keşke kendinden bir tane daha doğurabilsen."

Gülümsedim.

"Kendimden bir tane daha istemiyorum..." dedim. "Senden bir tane daha istiyorum."

Kapının çalmasıyla Efe'nin dizlerine yasladığım başımı kaldırıp doğruldum. Efe de başını koltuğa yaslamış gözlerini kapatmıştı, kapı sesiyle gözlerini açıp uykulu gözlerle bana baktı.

"Buyurun," diye seslendim kapıya doğru. Kapı açıldı ve Boğaç'ın kafası içeri doğru uzandı.

"Gelebilir miyiz?" diye sordu. O sırada arkasından görünen Enis bana eliyle selam verdi.

"Tabii, gelin," dedi Efe doğrulurken. "Bir sorun yok, değil mi?"

Enis ve Boğaç içeri girip kapıyı kapattıktan sonra karşımızdaki iki berjere geçtiler. O sırada üşüyünce koltuğun kenarında duran kabanımı kendime doğru çekip bacaklarımı örttüm.

"Aslında var..." dedi Boğaç. "Bir şey öğrendik."

"Öyle mi? Ne öğrendiniz?"

"Bora ve Naz..." dedi Enis. Merakla başımı kaldırdım. "Onları öpüşürken gördük."

Odanın içinde kısa bir sessizlik oldu. Başımı çevirip Efe'ye baktım, yüzü oldukça mahcup görünüyordu. Başını sallayıp derin bir nefes aldı.

"Harika," dedi Efe öfkeyle. "Gizlenmiyorlar bile."

Elimi uzatıp koluna dokundum.

"Siz biliyor muydunuz?" diye sordu Boğaç merakla. Başımı salladım.

"Yeni öğrendik," dedim. "Aslına bakarsanız biz de tam bunu konuşuyorduk... Ne yapacağımızı. Biliyorsunuz, Bora evli ve ona ihtiyacı olan bir çocuğu var."

"Bu duyulursa..." dedi Enis. "Naz'ın kariyeri biter."

"Belki de bitmeli," dedi Boğaç. "Bu yaptığının ne kadar aşağılık olduğunu herkes görmeli. Naz ünlü olmak için her şeyi yapar. Bu da o her şeyden yalnızca bir tanesi."

Duyduğum cümle üzerine başımı kaldırıp şaşkınlıkla Boğaç'a baktım. Çok öfkeliydi, üstelik Naz'la aralarındaki arkadaşlığın hiçbir duygusal bağa dayanmadığı da fazlasıyla belliydi.

"Haklısınız," dedi Efe. "Bu şartlar altında Naz ve Bora ile devam etmek mantıklı değil. Sizin için de benim için de..."

"Ne olacak peki?" dedi Enis. "Bora'yla ortaklığını bozup Naz'ı işten mi kovacaksın? Sözleşmeler var..."

Efe omuz silkip ayağa kalktı. Başıyla tavanın en köşesinde asılı duran küçük kamerayı gösterdi.

"Bu şirketin her yerinde kameralar var," dedi. "Yaptıkları her şey görüntüleniyor, kaydediliyor. Gerektiği durumda kullanılmak üzere tabii..."

"Onları tehdit mi edeceğiz?" diye sordu Boğaç.

"Hayır." Efe masasına doğru ilerleyip birkaç çekmecesini karıştırdıktan sonra elinde dosyalarla yanımıza döndü. Merakla onu izliyorduk. "Buraya sözleşmelerle bağlı olanlar yalnızca siz değilsiniz, biz de öyleyiz."

Sözleşmelerden birinin sayfalarını karıştırıp önümüze, orta sehpaya bıraktı. Maddelerden birini gösterdi.

"Sizlerin sözleşmelerinde yazdığı gibi biz de şirketin başarısını negatif yönde etkileyecek hiçbir şey yapamayız. Yaparsak tüm haklarımız şirkete geçer."

Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Bora'nın gözünün, ailesine ve kendisine bunları yapacak kadar körleşmesine anlam veremiyordum. Naz ise bambaşka bir mevzuydu...

"Kapıdalar," dedi Boğaç. "Geliyorlar. Sonra konuşalım."

Boğaç'ın uyarısı üzerine başımı kapıya çevirdim. Naz önce kapıyı çaldı, sonra yavaşça açıp başını içeriye doğru uzattı.

"Ah, hepiniz buradasınız. Biz de sizi arıyorduk. Aşağıdaki restorandan sandviç sipariş etmiştik de beraber yiyelim dedik."

Başımı sallayıp, "İyi yapmışsınız," diye mırıldandım. Ortamda o kadar gergin bir sessizlik vardı ki bunu bozmam gerekliymiş gibi hissetmiştim.

Naz ve Bora havadan sudan konuşarak içeri girip koltuklara yerleşti. O esnada uzanıp orta masaya bıraktıkları sandviçlerden ikisini aldım. Birini Efe'ye uzattığım sırada bu gerginliğin ortasında, yıllardır açmışım gibi sandviçlere saldırdığıma inanamıyordum.

"Aa Mine!" dedi Naz birden. Elindeki sandviçi bıraktı ve diğer elindeki telefonunu bana doğru çevirip, "Bu baban değil miydi?" diye sordu.

Ağzımdaki lokmayı yuttum ve uzanıp dikkatlice baktım. Ekranda babamın fotoğrafı vardı. Üzerinde ise şöyle yazıyordu: **"YEŞİL KÜPELİ KIZ'IN BABASINDAN YENİ AÇIKLAMALAR!"**

Telefon ekranına benimle aynı anda bakan Efe bir anda öfkeyle kalkıp Naz'ın elindeki telefonu aldı ve haberin detaylarına tıklayarak bir küfür savurdu.

"Hapse girdi hâlâ konuşuyor siktiğimin şerefsizi!"

Ne hissedeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilemez bir haldeydim. Bir yanım üzüntü içinde çırpınırken bir yanım bu haberleri yapmak için kimden para aldığını bilmenin öfkesiyle kavruluyordu.

"Babası mı konuşmuş? Ne demiş?" diye sordu Bora. "Bu adam ne istiyor ya?"

O sırada gözlerim yalnızca haber sayfasında geziniyordu. Söylediklerini hızlıca okumaya çalıştım. Konu yine Ece ve bendim. Yine ve yine Ece'yi ondan alıp ölümüne sebep olduğumu söylemişti. Her zaman çok asi bir çocuk olduğumu, önce ondan kaçıp gittiğimi sonra da kız kardeşimi kaçırdığımı anlatmıştı. Kalbimin hızını kontrol edemiyordum. Efe okuduğu her cümleye karşılık bir küfür savuruyordu. Yüzümün alev alev yandığını hissediyordum. Kıpkırmızı olduğuma ve bu anın birçok şeye nokta koyacağına emindim.

"Bu adama birileri para mı veriyor acaba?" dedi Naz.

Durdum, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sakinleşmek zorundaydım. Sakinleşmeliydim.

"Magazincilerdir," dedi Bora, "Ama kim acaba? Hangi şerefsiz böyle bir şey için böyle bir adama para öder ki?"

Gözlerim hâlâ kapalıydı. Derin bir nefes daha aldım. Bence tam vaktiydi.

"Yanındaki," dedim. Bora'ya döndüm ve öfkeden titreyen sesimle devam ettim: "Yanındaki veriyor."

Kulaklarımı öyle büyük bir sessizlik doldurdu ki bir daha hiçbir şey duyamayacağım sandım; zira bu sessizlik çok gürültülüydü.

"Ne demek bu şimdi?" dedi Bora şaşkınlıkla.

"Nasıl yani?" diye sordu Naz.

Efe elindeki telefonun ekranını kapatıp endişeli bakışlarla bana döndü.

"Güzelim, ne demek istiyorsun?"

Elim karnıma gitti, midemin bulandığını hissediyordum. Kendimi arkamdaki koltuğa bıraktım ve başımı kaldırıp Naz'a baktım. O kadar şaşkın görünüyordu ki sanki tüm bunları yapan o değil de bendim!

"Ona para ödeyen sensin," dedim nefret dolu bir sesle. "Bunu bana kendisi söyledi."

"Delirdin mi Mine, neden böyle bir şey yapayım?" diye sordu, şaşkınlıktan gülüyordu.

"Hayatım, bana anlatır mısın? Ne oldu? Bunları nereden öğrendin?"

"Ben neden böyle bir şey yapayım ki!" Naz hâlâ aynı cümleyi kullanarak söyleniyordu. Derin bir nefes aldım ve içimde tuttuğum o cümleyi de söyleyiverdim.

"Kocama takıntılı olduğun için."

"Hassiktir!"

Boğaç'tan öyle bir tepki geldi ki Boğaç da Enis de maç izliyor gibiydi.

"Ne saçmalıyorsun Mine?" Naz şimdi biraz olsun telaşa kapılmış gibiydi. "Ben eve gidiyorum... Gerekirse yürüyerek, gerekirse sürünerek... Bu saçmalıklara daha fazla katlanamayacağım," diyerek ayağa kalktı, yanında getirdiği eşyalarını toparlarken bir anda durdu. Başını kaldırıp bana merakla baktı, aklına bir şey gelmiş gibiydi.

"Defterimi sen aldın, değil mi?" diye sordu öfkeden titreyen sesiyle. "Kaybolduğunu sanmıştım."

"Hangi defter?" diye sordum. "Efe'ye olan takıntınla ilgili tuttuğun defterin mi? Eğer başkalarının kocalarıyla ilgili de defterlerin varsa onlar bende değil ama evet, Efe'nin defteri bende."

"Mine, ne oluyor?" diye sordu Efe endişeyle. "Ne defteri? Ne takıntısı?"

Naz ve benim dışımda kimse neden bahsettiğimizi bilmiyordu... Ama öğreneceklerdi.

"Defterimi geri ver," dedi Naz. Artık öfkeden ağlıyordu. "Onu benden alamazsın!"

"Ben kocam için yaptığın 'takıntı defteri'ni alamam ama sen benim babama para verip hakkımda yalan haber yaptırabilirsin öyle mi? Üstelik beni en zayıf noktamdan, kız kardeşimden vurmaya çalışarak..."

Naz öfkeden delirmek üzereydi.

"Bunlar doğru mu?" diye sordu Bora. Yüzü kıpkırmızıydı. Efe ise sağımda oturmuş bana sorular sorup duruyordu.

"Ben gidiyorum," dedi Naz öfkeyle.

"Naz buraya gel!" diye bağırdı Bora. "Bunlar doğru mu?"

"Gidiyorum dedim! Bu saçmalıkları daha fazla dinleyemeyeceğim."

Naz odadan çıkıp giderken Bora da peşindeydi. Efe, Boğaç ve Enis'in binlerce soru sormak için bekleyen ruh halleriyle baş başa kaldığımda hiçbir şey anlatacak halim kalmamıştı. Koltuğun köşesine uzanıp çantamı aldım ve içinden mor kapaklı defteri alıp Efe'ye uzattım.

"Bu Naz'ın. Evinde gördüm. Senin için tuttuğu takıntı defteri..."

Efe defteri alıp incelemeye başlarken konuşmaya devam ettim.

"Sana yürüyüşe çıktığımı söylediğimde yalan söyledim, babamı ziyarete gitmiştim... Gerçekleri öğrenmeye..."

"Yani ona bunları söyleten Naz'dı?" diye sordu Enis. Hâlâ anlam veremiyordu.

"Bizi en başından beri Efe'yle iş yapmaya ikna etmek için çalışan oydu," dedi Boğaç.

Artık konuşmalarını dinlemiyordum. Tüm bu stres bana çok fazla gelmişti; başım ağrımaya başlamıştı. Hissettiğim karın ağrısı ise bana korkmaktan başka bir çare vermiyordu. Yavaş yavaş ayağa kalktım.

"Nereye?" diye sordu Efe. Kafası allak bullak olmuş gibiydi, resmen donuk gözlerle bakıyordu.

"Lavaboya gidip geleceğim."

Efe'nin özel lavabosuna doğru birkaç adım atmıştım ki Efe'nin sesini duydum.

"Mine!" dedi endişeyle.

"Efendim?"

Ona doğru döndüğüm an gördüğüm görüntü sesindeki endişeyi açıklıyordu. Koltuğun az önce oturduğum kısmındaki kan izlerinin benden kaynaklı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Başımı eğip pantolonumun bacaklarına kadar sızan kanamaya baktığımda ise kalbimdeki bir şeylerin benden kopup gittiğini hissettim. Sanki o an hayallerimdeki gerçekten birkaç yüz kilometre birden uzaklaştım. Sanki hayat bu zamana kadar attığım adımlarımın birçoğunu bir anda sildi. Sanki bugün yalnızca Naz'la değil, korkularımla ve korkularıma ne kadar yakın olduğumla da yüzleştim.

Efe elindeki defteri umursamadan ayağa kalkıp beni kucakladığında hayatımın en çaresiz anını yaşıyordum.

"Enis ambulans çağırın!" diye bağırdı Efe.

Beni kucaklamış asansöre doğru yürürken Enis ve Boğaç da arkamızdan geliyordu. Enis ambulansı ararken farkında olduğum

bir gerçekliğin daha içindeydik. Tüm yollar kapalıydı, dışarıda belki de son yüz yılın en büyük fırtınası vardı ve benim öyle çok kanamam vardı ki Efe'nin elleri bile kan içindeydi.

Bu bir veda mıydı bilmiyordum, her şey o kadar bir anda olmuştu ki ne yaşadığımın bile farkında değildim. Ne oluyordu? Hayat yine benden bir şeyleri alıp götürüyor muydu? Ben yine birinden, bir hayalden, bir gelecek resminden koparılıyor muydum? Hayat bana bu sefer ne yapıyordu?

Hayat bana bunu yine neden yapıyordu?

O ana dair hatırladığım son şey içimde hissettiğim mide bulantısı, ter içinde kaldığım ve bilincimi daha fazla açık tutamayacağımı anladığım o saniyeydi. Sonra kendimi ait olmadığımın farkında olduğum bir yerde buldum. Bir çiçek bahçesinde, Ece'nin yanındaydım.

Karşımda binlerce çiçek vardı, elim Ece'nin elini tutuyordu ama Ece'nin elini tutan bir el daha vardı... Başımı önce Ece'ye, sonra onun sol tarafındaki elin sahibine çevirdim. Bana dolu gözlerle bakan bir kadının tanıdık gözleriyle buluştu gözlerim. Ece başını kaldırdı.

"Abla bak," dedi. "Bu anne."

Sonra bir anda bütün çiçekler soldu, hava kararardı. Hayali bahçemin en tepesinde bir şimşek çaktı ve bir yağış başladı. Gözlerim Ece'nin "anne" dediği kadından gökyüzüne döndü. Yağanın ne olduğuna bakmak için sağ elimi kaldırdım. Bunlar su damlaları değildi...

Ellerim, kollarım, omuzlarından dökülen saçlarım hızla kararırken kulaklarım Ece'nin sorusu ile doldu.

"Abla, bu da ne? Bu nasıl bir yağmur böyle?"

Başımı tekrar gökyüzüne çevirip acı içinde yutkundum. Tenimde hissettiğim ürpertiyi hayatım boyunca altında kaldığım

hiçbir yağmurda hissetmemiştim. Dudaklarımı aralarım ve olabildiğince sakin bir sesle konuştum.

"Kül yağıyor ablacığım."

Üzerimize kül yağıyordu. Her yanımız gökyüzü küllerinin tenimize sıyrılıp bıraktığı izlerle siyaha boyanırken neyin içinde olduğumu anlamaya çalıştım. Bu bir rüya mıydı? Bu bir hayal miydi? Yoksa kendimi acılarımdan inşa edilmiş bir paralel evrende mi bulmuştum?

"Ama bu kül çok fazla abla," dedi Ece. "Baksana, beni içine çekiyor..."

Başımı çevirip endişeyle ona döndüğümde etrafına yığılan kül birikintilerinin boyunu aşmak üzere olduğunu gördüm. Elini korkuyla daha sıkı tuttum, sonra yanındaki kadına baktım. Etraflarındaki kül aynı hızla artarken benim etrafımda hiç birikinti yoktu.

"Ece!" diye haykırdım. Ben elini daha sıkı tutmaya çalışırken, o elimi bırakmaya çalışıyordu.

"Abla küller beni içine çekiyor!"

"Elimi daha sıkı tut ablacığım. Bırak o kadının elini, diğer elini de ver bana!"

"Ama o zaman küller seni de içine çeker..."

Olduğum yerde çırpınıyor, Ece'nin etrafını saran külleri ellerimle temizlemeye çalışıyordum. Ece ise ısrarla kadının elini tutuyordu. Hem korkuyor hem de onun ellerini bırakmıyordu.

"O kadın senin annen değil güzelim, hadi bırak onun elini! Bana tutun, ben seni kurtaracağım ablacığım!"

Ece'ye yalvarıyordum. Kül birikintileri ikisinin de boyunu geçmek üzereydi ve tek isteğim Ece'yi oradan çıkarıp buradan uzaklaşmaktı. Ece başını salladı, elimi tutan parmakları gevşemeye başladı.

"Ama abla, o senin annen!" dedi bana. Kalbimin göğüskafesime çarpışları bir kelebeğin kanat çırpışları gibiydi. "Bana iyi bakacak," dedi Ece.

Sonra eli elimden tamamen koptu. Kül birikintileri onları tamamen almadan önce bana son bir cümle kurdu. Bu Ece'nin bana kurduğu kaçıncı "son cümle"ydi bilmiyordum ama asla sonuncu değildi, bunu biliyordum. Dudaklarını araladı ve o küçük, parlak gözlerini bana çevirip konuştu.

"Ama o gelmesin..." dedi. "Seninle kalsın abla."

"Kim?" diye sordum korkuyla. "Kim gelmesin ablacığım?"

Ece'nin gözleri karnıma döndü. Bakışlarıyla karnımı gösterdiği an ellerimle karnımı tuttum.

"O," dedi. Başka hiçbir şey söylemedi. Kulaklarımı sağır eden ölüm sessizliği her yanımı sardığında ise ellerimden birini karnımdan çekip Ece'ye son kez elimi uzattım.

"Dur!" diye bağırdım. "Gitme ablacığım, lütfen! Sana çok ihtiyacım var Ece, çok ihtiyacım var..."

Küller onları tamamen sardıktan sonra ikisi de yok oldu. Geriye yalnızca bir yığın kül ve üzerlerinde diz çöken ben kaldık. Beyaz gökyüzünün altına, kül yığınlarının üzerinde diz çökmüş ağlarken hâlâ sayıklıyordum.

"Sana çok ihtiyacım var Ece... çok..."

Kafamın içindeki külden dünyada yine kaybetmiş, kaybolmuş ve yorulmuştum... Küllerin arasında yapayalnızdım.

En sevdiklerinizi kaybetmenin en acı yanı nedir bilir misiniz? Onları kaybetme anını asla bir kere yaşamazsınız. Onları bir kere kaybeder ve kaybetme anınızı kafanızın içinde binlerce farklı şekilde yaşarsınız. Bir kere kaybeder, binlerce kez acı çekersiniz.

Orada o kül sessizliğinin içinde oturmuş kendi kendime acı içinde sallanırken Ece'nin o cümlesi kafamın içinde yankılanıyordu.

"O gelmesin. Seninle kalsın abla."

"Seninle kalsın."

Ellerim hâlâ karnımdaydı. Karnıma öyle sıkıca bastırıyordum ki sanki gitmesin diye onu zorla orada tutmaya çalışıyordum.

"Hayır," dedim kendi kendime gözyaşları içinde. "Bari onu alma. İzin ver benimle kalsın..."

"İzin ver bizimle kalsın..."

Ağlaya ağlaya yerdeki kül birikintilerinin üzerine uzandım, bir cenin gibi kendimi kendi içime çekercesine, karnımı en derinlerime saklarcasına kıvrıldım. Küllere, kaybettiğim her şeye sarıldım.

Külden dünyama, benden daha fazla kül istememesi için yalvardım...

Yenilgime sarıldım, kaybıma sarıldım, acıma sarıldım.

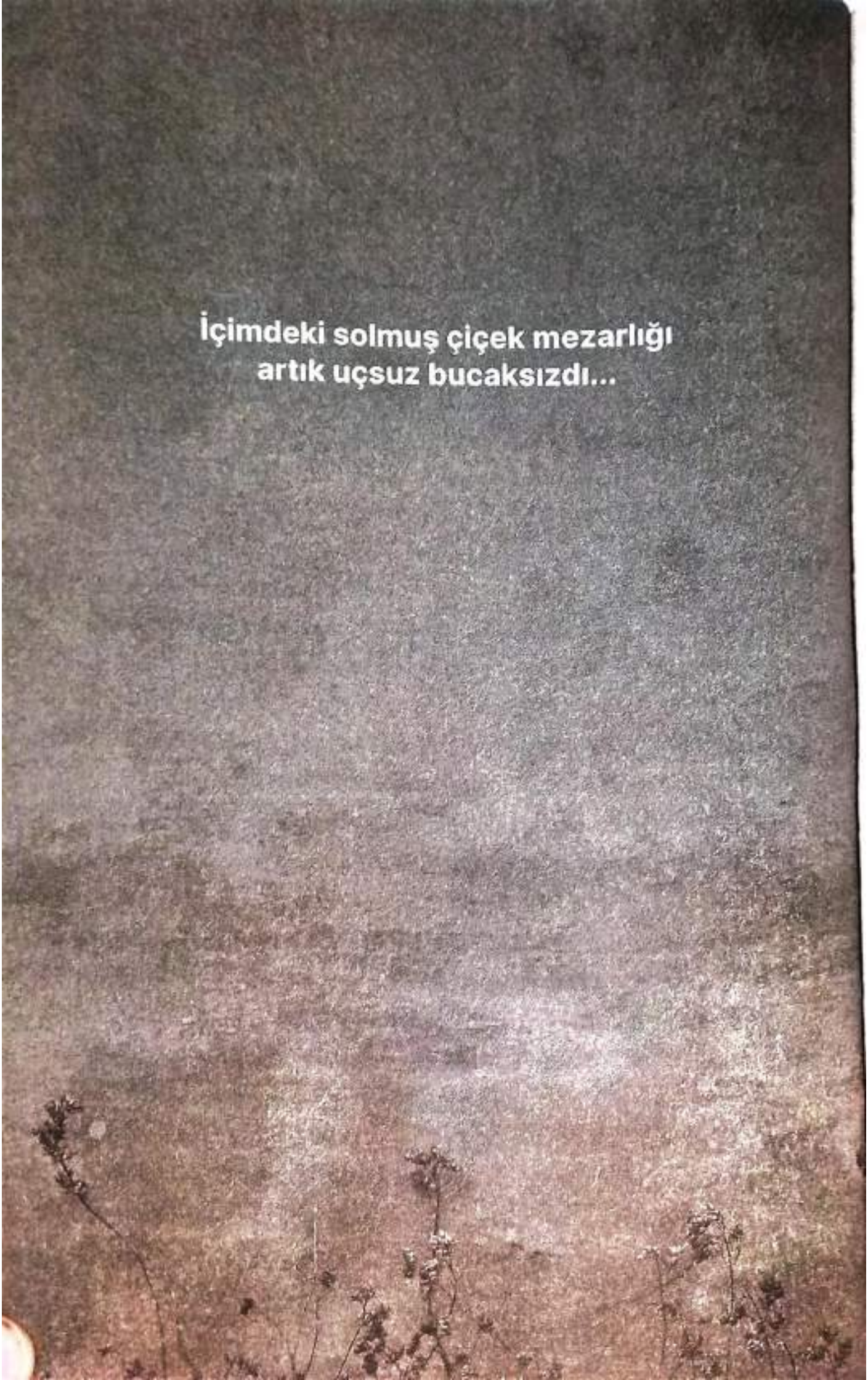
Yaralarıma sarıldım, utançlarıma, korkularıma...

Affedemediklerime, affedilemediklerime sarıldım.

Her rüyama, her kâbusuma, her düşüme ve her düş kırıklığıma sarıldım.

Burası önceden çiçeklerle doluydu. Çiçekler umuttu, düştü. Sanki hayallerimin ormanı yanmış ve geriye kocaman bir kül bataklığı kalmıştı.

Küller benim karanlığımdı ve ben o gün karanlığıma sarıldım.

İçimdeki solmuş çiçek mezarlığı
artık uçsuz bucaksızdı...

16. Bölüm

Çiçek Mezarlığı

İçimdeki solmuş çiçek mezarlığı artık uçsuz bucaksızdı...

Gözlerimi bembeyaz bir tavana açtım. Aklıma ilk gelen rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu anımsayamadığım o kül dolu dünyanın beyaz gökyüzü oldu... Kolumda hissettiğim acıyla başımı çevirdiğimde açılan damar yolunu ve damar yoluna giden serumun damlalarını gördüm. Gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalıştığım sırada yatağımın hemen yanındaki koltukta oturan Efe'yi gördüm. Kollarını dizine dayamış, başını ellerinin arasına almıştı.

"Yine mi..." diye mırıldandım halsizce. "Yine mi hastanedeyiz?"

Efe'nin başı ellerinin arasından kalktı, yorgun ama uyandığımı görünce mutlu olan gözlerle bana baktı. Doğrulup yanıma geldi.

"Nasılsın sevgilim?" diye sordu sessizce. "Ağrın var mı?"

"Ben..." diye mırıldandım. "Bilmiyorum. Bir şey hissetmiyorum. Ne oldu bana?" diye sorarken elim karnıma gitti. "Beni nasıl hastaneye getirdin? Hava çok kötüydü... yollar... her yer tıkalıydı..."

Efe derin bir nefes aldı. Kıyafetleri çamur içindeydi. Saçları, yüzü, ruh hali bile darmadağınıktı.

"Hastaneye yürüyerek geldik. Seni kucağımda taşıdım," dedi, "Neyse ki şirkete yakın bir hastane var."

"Bunu yapmış olamazsın..." dediğim sırada öksürmeye başladım. "Enis ve Boğaç nerede? Onlar da yanımızdaydı."

"Dışarıdalar," dedi Efe. "Çok yardım ettiler..."

"Hava hâlâ kötü mü?" diye sordum doğrulup dışarı bakmaya çalışarak.

Buraya nasıl geldiğimizi, bana ne olduğunu, yanımızda kimlerin olduğunu, havanın nasıl olduğunu, her şeyi soruyordum... Oysa Efe'nin beklediği soru bunlardan hiçbiri değildi. Sormamı istediği, beklediği soru benim de merak ettiğim tek şeydi. O soruyu sormak ve cevabını almak ise bambaşka bir cesaretti.

"Hava..." dedi Efe duraksayarak. "Aynı. Her yer felç."

Başımı salladım. Etrafıma bakındım. Koluma takılan seruma, yanımda duran dosyalara, kapalı televizyon ekranındaki bitap düşmüş yansımama, üzerimdeki beyaz örtüye...

"İyisin, değil mi?" diye sordu Efe. "Çok kan kaybettin..."

Sessiz kalmayı seçtim. Efe'nin kurduğu bu cümleler bile sormamı beklediği soruyu sormadığım için kurulan cümlelerdi. İyi miydim çünkü bebeğimiz öldü mü yoksa yaşıyor mu diye sormamıştım. İyi miydim çünkü hayatımın en iyi veya en kötü haberini alabilmek için canla başla atılmamıştım. İyi miydim çünkü hayatımı daha da berbat bir cehenneme çevirebilecek o cevabı duyma ihtimalime karşı yeterince hevesli değildim.

"Bilmiyorum," dedim bir kez daha. "Hiçbir şey hissetmiyorum... Ağrı, sızı... Hiçbir şey."

"Mine..." dedi Efe sessizce, eli saçlarıma gitti.

Gözlerimi gözlerine çevirdim. Dolu gözlerini gördüğüm an kalbimin titrediğini hissettim. Zar zor nefes aldım ve konuşmaya çalıştım.

"Efe," diye mırıldandım. "Sanırım duymaya hazır değilim... Bilmeye hazır değilim."

Efe burnunu çekti ve gözlerini kapatıp bir süreliğine öylece durdu. Kapalı gözlerinin ardında olup bitenleri tahmin etmek bile istemiyordum; bilmek de duymak da istemiyordum.

"Nasıl istersen..." dedi.

Bu cümle bir yenilgi cümlesiydi. Bu cümle bir kabullenişti. Bu cümle bir cevaptı. Eğer her şey yolunda olsaydı bana bunu kendisi söyleyecekti, sormamı bile beklemeyecekti. "Nasıl istersen," deyip susmayacaktı.

Derin bir nefes daha aldım. Çenemin titremeye başladığını fark ettim. Başımı kaldırıp Efe'nin dağınık saçlarına, sakallarına, kızarmış yanaklarına baktım.

"Bana sarılır mısın?" diye sordum tir tir titreyerek.

Efe beni kollarının arasına aldığı gibi sessizce ağlamaya başladı. Onun sessiz ağlayışı benim haykırışlarıma dönüştü. Haykırışlarım tüm odayı sardığında artık emindim.

Biz o konuşmayı hiç yapmadık.

Ben o soruyu hiç sormadım.

Efe o cevabı hiç vermedi.

Ama artık emindim...

O güzel hayal, diğer tüm güzel hayallerim gibi kül dünyasının külleri altında kalmıştı. Kalbimde taşıdığım ufak umut tanesi kül olmuştu. İçimdeki solmuş çiçek mezarlığı artık uçsuz bucaksızdı...

*

(3 Ay Sonra)

"Günaydın, siparişinizi getirdim."

"Teşekkürler, kolay gelsin."

Kapıma gelen kuryenin getirdiği market siparişimi aldıktan sonra elimdeki iki poşetle mutfağa geçtim. Poşetleri yere bıraktım ve masada duran yarım kalmış tostumu yemeye devam etmek için sandalyeye oturdum. Televizyonda dünyanın en az izlenen kanallarından biri açıktı, hayatımda ilk kez denk geldiğim saçma sapan bir sabah kuşağı programına boş gözlerle bakıyor ve tost yiyordum.

Tostun içinden akan birkaç damla salça üzerimdeki beyaz pijamaya damladı. Eğilip üzerimdeki salça lekelerine baktım ve umursamadan devam ettim. Tostum bittikten sonra yatak odasına geçip üzerimdeki pijamaları değiştirip siyah bir taytla turuncu bir tişört geçirdim. Yatak odasının balkon kapısını açtıktan sonra yatağa uzandım ve kendimi ikinci uykuma hazırladım.

Son zamanlarda her günüm böyleydi. Kalkıyor ve ölmemek için bir şeyler atıştırıyor, sonra tekrar uyuyordum. Bitkisel hayatı, bilinci açık yaşayan tek insandım. Yaşamak bir anlam ifade etmiyordu, ölmek de öyle. Var olmak hiçbir şey hissettirmiyordu, yok olmak da öyle.

Hadi ama Yeşil Küpeli Kız... Ayağa kalk artık...

Yeşil Küpeli Kız'ın küpeleri yere saçıldı, düştü, kırıldı İçses.

"Hayatım..."

Efe'nin içeriden gelen sesi kapı kapanmasıyla birleştiğinde gözlerimi kapattım.

Efe sabahın erken saatlerinde, birkaç gündür hastanede olan annesini ziyaret etmek için yola çıkmıştı. Evin içinde uğradığı ilk yer yatak odası oldu. Burada olduğumu tahmin ediyordu çünkü tüm hayatım bu yatakta geçiyordu. Yatak odasına girer girmez

yanıma geldi. Bana doğru eğildi ve dudakları saçlarıma değdi. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Uyuyor gibi davranmak, gözlerimi açıp iletişim kurmaktan daha iyi hissettiriyordu.

"Mine..." Efe'nin sesi şefkat doluydu. "Sevgilim... Uyan hadi."

Gözlerimi istemeye istemeye açtım. Uyumadığımı tahmin ettiğine o kadar emindim ki içten içe kendimi bunu yaptığım için çok kötü hissediyordum. Bana yorgun ama gülümseyen gözlerle bakıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım.

"Günaydın," dedi bana gülümseyerek. Elini uzatıp saçlarımı okşadı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. İçimdeki huzursuzlukla dudaklarımı araladım.

"Annen iyi mi?"

"Daha iyi," dedi. "Öğleden sonra eve götürecekler."

"Sevindim," dedim. İçimden başka bir şey söylemek gelmiyordu. Efe bana gülümsedi ve doğrulup dolabına doğru ilerledi.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu. "Sana bir şeyler hazırlayayım mı? Yola aç çıkma."

Kaşlarımı çatarak doğruldum. Efe ise dolabının önüne geçmiş üzerini değiştiriyordu.

"Yola mı?" diye sordum. "Annenlere mi gidiyoruz?"

"Hayır, hayır. Orası çok kalabalık zaten... Seni oraya sokamam."

"O zaman nereye gidiyoruz?"

"Psikolog arkadaşımı hatırlıyor musun? Bir ara görüşmüştünüz..." diye sordu bir yandan üzerini değiştirirken. Kaşlarımı çattım.

"Evet, hatırlıyorum. Psikolog görüşmen mi var?"

Efe'nin yüzüne öyle anlamsız, öyle bıkkın bakıyordum ki bana nasıl tahammül ettiğini tahmin bile edemiyordum.

"Benim değil, senin görüşmen var güzelim. Görüşmek iyi gelir diye düşündüm..."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Kalbimde hissettiğim huzursuzluk hissi yüzünden titrek bir nefes verdim.

"Bana psikolog randevusu mu aldın?" diye sordum. Kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Öyle hassas bir dönemden geçiyordum ki karşımdaki ne derse desin onu kıracak bir cevap verebilirdim.

"Kötü mü yapmışım?" diye sordu Efe üzerine geçirdiği kot gömleğinin düğmelerini iliklerken.

"Ben..." dedim. "Yani... Benim böyle bir isteğim ve ihtiyacım yok..."

"Böyle bir isteğin olmadığını biliyorum. Ama konuşmak her zaman iyi gelir. Bu sana iyi gelecek, inan bana."

Efe hazırlanıp yanıma geldi ve yatağa, tam karşıma oturdu. Elini uzatıp koluma dokundu. Destek vermek istercesine kolumu okşadı. Anlık bir refleksle kolumu çektim. Bu ona karşı hiç göstermediğim bir davranıştı. Karşımda ne kadar incindiğini, yaşadığı anlık üzüntüyü görebiliyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Biliyorsun..."

"İşte o yüzden," dedi Efe. "Buna o yüzden ihtiyacın var."

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Kendimi tüm iyi duygularımdan o kadar uzaklaşmış hissediyordum ki yere düşüp kırılan güzel bir vazonun etrafa saçılan parçaları gibiydim. Önceden içimde çiçekler taşırdım şimdi ise birilerinin tenini kesip canlarını yakmam an meselesiydi.

Sen böyle biri değilsin Mine, biz bu değiliz!

Ben neyim İçses? Kimim? Artık beni ben bile tanımıyorum...

"Hadi sevgilim, gel. Hazırlanmana yardım edeyim."

Efe ayağa kalkıp elini uzattı. Başımı bile kaldıramadım. Gözlerim yalnızca bana uzanan ele bakıyordu.

Bazen size uzanan o eli tutup kalkmak tek kurtuluşunuzdur ama siz tek kurtuluşunuza gözlerinizi kapatır, tutunup kalkmak yerine görmemeyi seçersiniz. Çünkü bazen siz bile bilmezsiniz ama kurtulmak istemezsiniz...

"Ben hiçbir yere gitmek istemiyorum," diye mırıldandım.

Efe derin bir nefes aldı. Sakince yanıma oturdu.

"Peki ne istiyorsun?"

"Uyumak istiyorum."

"Zaten uyuyordun Mine, tüm gece uyudun. Dün de bütün gün uyudun, önceki gün de... Geçen hafta boyunca her gün uyudun, ondan önceki hafta boyunca da. Ve ondan önceki hafta boyunca... Daha ne kadar uyuyacaksın Mine? Ne zaman uyanacaksın?"

Hissettiğim şey Efe'nin de aynı benim gibi içinde bir öfke savaşı verdiğiydi. Öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Bu halime öfkeliydi, bu halime kırgındı.

"Uyanmak isteyene kadar..." diye mırıldandım.

Efe derin bir nefes daha aldı ve başını eline yaslayıp bir süreliğine öylece bekledi. Sonra başını kaldırıp konuşmaya başladı.

"Bu halini görmek beni mahvediyor..." dedi sessizce. Sesindeki acıyı duyabiliyordum.

"Üzgünüm," dedim ruhsuz bir sesle. "Özür dilerim."

Gözlerim boşluğa bakıyordu.

"Özür dilemeni gerektirecek bir durum yok Mine, lütfen yapma bunu. Yalnızca iyi olmanı istiyorum, toparlanmanı istiyorum. Dünyada bunu yaşayan ilk insanlar biz değiliz, son da olmayacağız... Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ve ben de bir o kadar üzgünüm ama hayatımıza devam etmek zorundayız. Seni

yeniden gülerken görmek zorundayım yoksa dünya hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak..."

Ruhsuz yüz ifadem yerini dolu gözlere ve kırmızı yanaklara bırakırken Efe'nin bunu görmesini istemediğimi fark ettim. Yüzümü çaresizce dizlerimin üzerine gömdüm.

"Ben artık devam edemiyorum..." diye mırıldandım.

"Ne demek artık devam edemiyorsun?"

"Edemiyorum işte," dedim sessizce. "Gülümsemek istemiyorum. Yoruldum."

Efe bir süreliğine sessiz kaldı. Odanın içindeki sessizlik o kadar sinir bozucuydu ki kulaklarım hiçbir şey duymazken ruhum çok şey duyuyordu.

"Yorulduğunu biliyorum..." dedi. "Ben de yoruldum. Ama böyle devam edemeyiz Mine. Güneş her gün doğuyor, her gün batıyor. Sen burada uyuyorsun ama dışarıda milyonlarca şey yaşanıyor. Kendini mahrum ettiğin binlerce günbatımı yetmedi mi? Kendini hayattan mahrum etmekten de yorulmadın mı?"

Omuz silktim. Başım hâlâ dizlerimin üzerindeydi. Gözyaşlarım kontrolsüzce akıyordu. Gözyaşlarım aktıkça kendime öfkeleniyordum; kendime öfkelendikçe başım ağrıyordu.

"Ne zaman yaşamaya çalışsam hep kaybettim Efe," dedim ve başımı kaldırdım. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı sertçe silip burnumu çektim. "Ve bunu en iyi sen biliyorsun."

Efe elini uzatıp yanaklarımı nazikçe sildi.

"Hayır," dedim. "Yapma bunu."

"Neyi?"

"Şunu işte. Yapma bunu."

Kendimi Efe'nin yanaklarımı nazikçe silen ellerinden uzaklaştırıp öfkeyle ayağa kalktım.

"Neyi?" diye sordu Efe bir kez daha. Gerçekten anlamıyordu.

"Yanaklarımı silme şekline bak!" dedim öfkeyle. "Bu yanaklar bunu hak etmiyor! Bu saçlar bunu hak etmiyor!" Ellerimi hiddetle saçlarıma götürdüm ve konuşmaya gözyaşları içinde devam ettim. "Bu gözler, bu dokunduğu her şeyi mahveden eller, bu yüz, bu aptal kalp... bunların hiçbirini hak etmiyor!"

Öfke patlaması yaşadığıma emindim. Belki de "sinir krizi" daha doğru bir tanım olacaktı. Efe beni endişeyle izliyordu.

"Tamam," dedi. "Sakin ol sevgilim."

"Deme işte şunu!" dedim öfkeyle. "Sevgili falan değilim ben. Bana iyi şeyler söyleme! Bana iyi davranma! Bana yemek hazırlama Efe! Saçlarımı okşama!"

Kendimi hıçkırıklar içinde yere, dizlerimin üzerine bıraktım. Efe telaşla yanıma geldi ve tam karşıma oturdu.

"Bunların hiçbirini hak etmiyorum," dedim gözyaşları içinde.

Efe elini çenemin altına götürüp yüzümü kaldırdı ve beni kendi yüzüne bakmam için zorladı. Gözleri kıpkırmızıydı. Onu da mahvediyordum...

"Sen bunlardan çok daha fazlasını hak ediyorsun Mine..."

Başımı iki yana sallayıp, "Ben," dedim. "Hiçbir şey hak etmiyorum. İşte bu yüzden dünya bana ne verse geri alıyor. Dünya bana acı çektirmeyi seviyor."

Efe bana o kadar üzgün bakıyordu ki ne halde göründüğümü tahmin bile edemiyordum.

"Bunu kendine neden yapıyorsun?" diye sordu çaresizce.

Omuz silktim. "Çünkü hak ettiğim tek şey bu," dedim. "Böyle davranılmak."

"Ben sana dokunmaya kıyamazken sen kendini nasıl böyle hırpalayabilirsin Mine? Neden yapıyorsun bunu? Evet, kötü şeyler yaşadık, kabul ediyorum. Çok kötü şeyler yaşadık ama bunların hiçbiri senin veya benim suçum değildi. Yaşanması gerekiyordu

yaşandı; bitmesi gerekiyordu bitti. Bazı şeyler hiçbir zaman geri gelmeyecek ama biz hâlâ buradayız... Bak."

Omuzlarımı tuttu ve beni nazikçe dolabın aynalı kapağına çevirdi. Orada, aynadaki görüntüde yan yanaydık. Bakışlarım kendi üzerimde gezdi: Saçlarım darmadağınıktı; gözlerim şişmiş, dudağım uçuklamıştı.

"Biz hâlâ yan yanayız."

Uzanıp eliyle saçlarımı düzeltti. Bu görüntü bile bana acı vermekten başka bir şeye yaramıyordu.

"Ben seni de hak etmiyorum..." dedim sessizce.

Efe bir kez daha öfkesini ve kırgınlığını dizginleyebilmek için gözlerini kapattı. Elini kaldırıp başını sıvazladı; artık onun da başı ağrıyor olmalıydı.

"Ben..." dedim. "Uyumak istiyorum Efe. Lütfen..."

Cevap vermedi. Onu yerde bırakıp ayağa kalktım ve yatağa ilerledim. Son derece güçsüzleştiğini hissettiğim bedenimle yorganın altına girip başımı bile örttüm. Gözlerimi yorganın altındaki karanlığa açtığımda dün gece beraber yattığımız yatağımızdan onun kokusunu alabiliyordum. Bedenim burada, bu yorganın altındaydı ama aklım Efe'deydi. Onu öylece aynanın önünde, yerde bırakmış olmak içimi acıtsa da onun için en iyisinin benden uzak olmak olduğunu biliyordum. En azından öyle hissediyordum. Ben yorganın altında gözyaşlarımın çarşafı ıslatmasını izlerken Efe'nin hareketlenip ayağa kalktığını duydum. Birkaç adım attıktan sonra sesi duyuldu.

"Çıkıp hava alacağım. Dışarıdan bir şey ister misin?"

Sesi o kadar üzgün geliyordu ki artık ağlarken çenem bile titriyordu. Ses çıkarmamak için elimi ağzıma götürdükten sonra sakinleşmeyi bekledim ve cevap vermek için elimi ağzımdan çektim.

"Hayır. Teşekkür ederim."

İçimde bir yerlerde bir ses onu da kaybetmek üzere olduğumu söylüyordu. Kalbime düşen bu korku ne kadar haklıydı bilmiyorum ama mantıklı tarafıma göre onu kaybetmem onun için en iyisiydi.

"Tamam," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Buralarda olacağım..."

Başımı salladım ve yorganın altından konuşmaya devam ettim.

"Ararım."

Efe'nin adımları benden uzaklaştı. Önce yatak odasının, ardından evin kapısı açılıp kapandı. Sonra ise kulaklarım yalnızca kendi ağlama seslerimle, hıçkırıklarımla doldu. Efe'nin yanında kendimi tuttuğum her bir hıçkırık için on katı kadar ağladım.

"Neden?" diye sayıkladım kendi kendime. "Neden? Neden? Neden?"

Kendimden hiç olmadığı kadar nefret ediyordum. Hiç olmadığım kadar dipteydim. Dibin hiç bilmediğim, görmediğim, hiç uğramadığım bir tabakasında, dibin bile dibindeydim. Yaşadığım ve sevdiklerimin yaşadığı her şey için kendimi suçluyordum. Sanki onların tek suçu yakınımda olmalarıydı. Sanki kaybetmeye ve kaybettirmeye mahkûmdum. Mutsuzluk saçıyor gibiydim; bana dokunan herkesi mutsuzluğa sürüklüyor, eninde sonunda kayboluşa çekiyordum. Herkes gidiyor ve ben acılarıyla geride kalıyordum. Birilerine veda etmekten o kadar yorulmuştum ki kalbimin içinde bir yerlerde veda etmek için elini kaldıran ruhum artık çok yorulmuştu. Artık vedalaşmak istemiyordum. Artık özlem duygusu nedir bilmek istemiyordum. Artık hayal kırıklığı yaşamak, ellerimden kayıp gitme duygusunu bu kadar iyi bilmek istemiyordum... Üstelik şimdi hiç görmediğim, hiç tanımadığım

birinin kaybını yaşıyordum. Hayat benim onu görmeme bile izin vermemişti. Ona dokunamamıştım bile, kokusunu alamamıştım. Hayat onu benden onu tanımama bile izin vermeden almıştı ve tek suçladığım bendim. Kalbim, ruhum, aklım, her yanım bataklıktı. Hem bataklığın içindeydim hem de bataklık bizzat bendim. Kendimi hayatım boyunca hiç bu kadar çamura bulaşmış, bu kadar çamurlaşmış hissetmemiştim. Kendimi kendi bataklığımda boğuyordum.

Aslında kendimi hep bataklıkta yaşayan lotus çiçeklerine benzetirdim. Oysa şimdi hem o bataklıktım hem de bataklıkta ölen ve çamurun içine çekilen bir lotus çiçeğiydim. Kendimi yaşayan bir çiçeğe benzetmek haddime bile değildi. Ben yalnızca ölü bir çiçeğe benzetilebilirdim.

Bataklığın çamuru geçmişimin külleriydi, bense üzerindeki ölü lotus çiçeği...

Bana göre ben hayatıma dair kötü olan her şeydim. Daire 7'nin ışıkları benim için sonsuza kadar sönmüştü...

Bataklığın çamuru içimdeki
çocuğun her yanını sarmıştı.

17. Bölüm

Bataklığın Çamuru

Bataklığın çamuru içimdeki çocuğun her yanını sarmıştı.

Hava soğuk ve karanlıktı. İnsanların işten döndükleri, akşam kuşağı televizyon dizilerinin özetlerinin başladığı saatlerdeydik. Efe ise hâlâ evde değildi. Meraktan ve endişeden aklımı kaçıracak gibi hissettiğim gerçeği saatlerdir içsesimin bir sorusuyla çakışıyor.

O zaman neden aramıyoruz?

Bilmiyorum İçses, bilmiyorum...

Balkonda oturmuş her zamanki sokağımızı izliyordum. Birbirleriyle ayaküstü sohbet eden insanlar, kepenklerini kapatan dükkânlar, arabalar, kaldırıma dökülen mamalarını yiyen kediler... Her şey aynı. Bir umut Efe'nin arabasını görmeyi beklerken deliler gibi üşüyordum. Eskiden üşümeyi çok severdim, bana var olduğumu hissettirirdi. Şimdi ise var olduğumu bilmek ya da hissetmek istemiyordum...

Balkonda yaklaşık yarım saat oturduktan sonra içeriye, salona geçtim. Koltuğa uzanıp yalnızca ses duymak istediğim için televizyonu açtım. Bir yemek yarışmasına denk geldim ve gözlerimi tavana dikip konuşmaları dinleyerek iç dünyamdan uzaklaşmaya çalıştım.

Acaba Efe iyi mi?

Lütfen sus İçses, lütfen...

Hayata dair ne istediğimi, yolumu nasıl çizeceğimi bilmiyordum. Aslında kendime bir yol çizmek de istemiyordum. Efe'yi bu halimle yaşamaya zorlamak ise ona yapabileceğim en büyük haksızlıktı. O ne yaşanırsa yaşansın ayakta kalmaya ve beni de ayağa kaldırmaya çalışırken ben onu da kendimle dibe çekiyordum.

"Belki de gitmelisin."

Televizyondan duyduğum cümle ile başımı çevirdim. Programdaki yarışmacılar kendi aralarında eleme günü hakkında tartışırken duyduğum bu cümle benim içimde bambaşka bir yere oturmuş, bende çok farklı bir karşılığı olmuştu.

"Belki de gitmeliyim," diye mırıldandım kendi kendime.

Uzun uzun tavana baktım. Düşündüm durdum. Çaresizlikler denizinde süzülüp hangi kıyıya vuracağımı düşünürken kapının açıldığını duydum. Yavaşça doğruldum ve kapıya doğru ilerledim. Efe ayakkabılarını çıkarıyordu. Ya da çıkarmaya çalışıyordu...

"İyi misin?" diye sordum.

Eğilmiş ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken sendeliyordu. Başını kaldırıp bana baktı. Yüzü kıpkırmızı, saçları darmadağınıktı.

"İyi miyim?" dedi. Zar zor konuşuyordu.

Eğilip kolundan tuttum ve nihayet çıkardığı ayakkabılarını kenara itip onu içeri çektim.

"Efe sen içtin mi?" diye sordum. "Bu halin ne böyle?"

"İçtim mi?" dedi.

Ne o benim dediklerimi anlıyordu ne ben onun dediklerini. Onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim. Ayakta bile zor duruyordu. Kendini duvara yaslayıp gözlerini kapattı.

"Gel," dedim. "Bana tutun. Seni yatağa götüreyim..."

"Sana dokunmamı istemiyordun..." dedi. "Kolunu çekmiştin..."

Derin bir nefes alıp hüzünle kolunun altına girdim. Ona yardımcı olmaya çalışarak yürümesini sağladım ve zar zor yatak odasına geldik. Efe'yi yatağa yatırıp doğrulacağım sırada kollarını belime sardı ve beni kendisine çekti. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki içtiği her şeyin kokusunu alabiliyordum.

"Özlemişim..." dedi. "Bu kadar yakınında olmayı..."

Bana özlemle bakıyordu.

"Duş almak ister misin?" dedim. "İyi görünmüyorsun Efe."

"İyi görünmüyor muyum?"

Öfke içinde bir nefes aldım ve kendimi ondan çekip doğruldum. Yatakta yanında oturdum ve üzerindeki kot gömleği çıkarmak için ona doğru uzandım.

"Kimle içtin sen? Neden bu kadar içtin?"

Bir yandan konuşuyor bir yandan kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyordum.

"Kendimle," dedi. "Bir de seninle. Sen kafamın içindeydin. O yüzden bu kadar içtim... Çünkü seninle başka türlü konuşamıyorum..."

Yüzüne hüzünle baktım. Onu kot gömlek ve pantolonundan kurtardıktan sonra yatağa uzanmasını sağladım.

"Dikkat et. Dur... Üzerini örteyim..."

Üzerini yorganla örtüp ayağa kalktım. O ise hâlâ konuşuyordu. Gözleri kapalıydı. Kendi kendine konuşuyordu.

"Kafamın içinde seni hâlâ gülümserken hayal edebiliyorum Mine... Seni hâlâ beni severken hayal edebiliyorum..."

Yatak odamızın karanlığında ayakta durdum ve onu uzun uzun izledim, dinledim.

"Bana sarıldığını, benimle güldüğünü, seni mutlu edebildiğimi hayal edebiliyorum..."

Onu böyle görmek başıma gelmiş en acı şeylerden biriydi. Onu bu hale getiren bendim. Gücünü kaybeden, kendini ayağa kaldıramayan bendim. Bana uzanan elleri tutamayan da bendim. O an Efe konuşurken aklımda yarım saat önce duyduğum o cümle yankılandı.

"Belki de gitmelisin."

Efe gözleri kapalı bir şekilde konuşmaya devam ediyordu, burada değil gibiydi. Arkamı döndüm ve dolabı açtım. En üst rafta duran küçük valizimi çıkardım. Birkaç kıyafetime katladım ve valizin içine yerleştirdim.

"Seninle balkon sohbetlerimiz, sana besteler yapmak, seninle kahvaltı yapmak, seninle akşam yemeği yemek... Hepsi bir hayale dönüştü."

Efe alkolün etkisiyle içinde olan her şeyi döküyordu ama etrafında olup bitenlerin farkında bile değildi. Yavaş yavaş akan gözyaşlarımı umursamadan elime geçen birkaç şeyi daha valize attıktan sonra üzerime uzun siyah montumu geçirdim. Hazırlanmam yalnızca on beş dakika sürmüştü. Hayattan hiçbir beklentisi olmayan bir insanın hazırlığı ancak bu kadar sürerdi.

Gidiyor muyuz Mine? Efe'yi ve bu evi bırakıyor muyuz?

Biz çoktan gittik İçses...

Valizimi kapıya götürüp bıraktıktan sonra yatak odasına döndüm. Telefonumu montumun cebine koydum ve yatağa doğru ilerleyip Efe'ye son kez yukarıdan baktım. Elimi ona doğru uzattım ve onu uyandırmamaya çalışarak saçlarına dokundum. Ona son bir şey söylemeli miydim? Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Aklımda kalan bir cümle dışında... Bana az önce, "Seni hâlâ beni severken hayal edebiliyorum..." demişti. Oysa bunun hayalini kurmasına

gerek yoktu; ben onu her daim sevecektim. Kulağına eğildim ve uyuduğuna emin olduktan sonra dudaklarımı araladım.

"Ben seni hâlâ çok seviyorum Efe..." diye fısıldadım. "Hep çok seveceğim."

Kendimi tutamadım ve gözyaşları içinde eğilip ona sıkıca sarıldım, yanağını öptüm ve boynunu kokladım. Sonra doğruldum ve kendimi hızla kapıya attım. Biraz daha durursam gidemeyecektim ve Efe'yi kendinden de hayattan da uzaklaştırmaya devam edecektim.

Valizimi de alıp asansörle indim. Kapıda durup yakınlardaki taksi duraklarından birini aradım ve bir taksi rica ettim. Nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Gidebileceğim hiçbir yer yoktu, hiç kimsem yoktu. Her şeyimi burada, No. 26 yazılı tabelanın ardında bırakmış ve bilinmezliğe doğru gidiyordum. Başımı çevirip o tabelaya son kez baktım. Elimi "No. 26" yazısının üzerine koydum ve gözlerimi kapattım. Burada ne çok şey başlamış ve ne çok şey bitmişti...

Elimi tabeladan sıyırıp yola doğru birkaç adım attım. Taksi tam önümde durduğunda bagajı açıp valizimi yerleştirdim ve hiç beklemeden arka koltuğa geçtim.

"İyi akşamlar. Nereye gidiyoruz?"

Taksicinin yüzüne bomboş bir ifadeyle baktım. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"İstanbul Havalimanı'na gidebilir miyiz?"

"Tamam efendim."

Oraya neden gittiğimizi bilmiyordum. Başka bir şehre gitmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum ama en azından oraya gittiğimde düşünecek vaktim olacaktı. Yol boyunca açık camdan esen rüzgârı ve taksinin radyosundan gelen müzikleri dinledim.

Efe'yi öylece bırakıp gitmemin doğruluğunu sorguladım. Ona bir şeyler yazmak, söylemek istedim... Telefonumu çıkarıp ona bir mesaj yazmaya başladım. Hiçbir şey söylemeden gitmek istemiyordum. Efe bir vedayı hak ediyordu.

"Efe, dünyanın en güzel kalpli hayat arkadaşı... Sen bu satırları okuduğunda nerede olacağımı inan ben bile bilmiyorum. Tek bildiğim şu, yanında olamayacağım. Hayatına girdiğim günden beri sana yalnızca üzüntü getirdim. En azından ben buna inanıyorum. Hayat benden sevdiğim herkesi ve her şeyi bir bir alırken sen hep yanımdaydın ve ben, kendimi de seni de hırpaladım, üzdüm, yordum. Sen ise beni hep sakinleştirdin, üzüntümü aldın ve taşıdın. Sen hep kırıklarımı birleştirdin ama bilmediğin bir şey vardı, kırıklarımı birleştirmeye çalışırken kesilen eller senindi. Artık seni üzmek istemiyorum. Bana bir saat kadar önce 'Kafamın içinde seni hâlâ gülümserken hayal edebiliyorum,' dedin ve senin, gülümsediğini yalnızca kafanda hayal edeceğin biriyle olmanı istemiyorum. Ben artık gülümsemek istemiyorum. Sen bu dünyada benim başıma gelmiş en güzel şeysin ve hep güzel kalman için kendimi senden alıyorum. Seni hep sevdim, hep seveceğim ama artık seni de kendi bataklığıma çekmeyeceğim. Kendine iyi bak Efe. Bu her şeyden önemli..."

Bir yazıp bir sildiğim mesajımı nihayet bitirip gönderdim. Başımı kaldırıp içimi serinletmek için rüzgâra doğru derin bir nefes aldım. Havalimanına gelmek üzereydik. Hiçbir yere yetişmek zorunda olmamanın yavaşlığıyla toparlanıp taksicinin parasını ödedikten sonra kapımı açtım.

"İyi akşamlar," dedim ve bagaja doğru ilerledim.

"Size de iyi akşamlar, iyi yolculuklar."

Valizimi alıp havalimanına doğru ilerledim. Kapıdaki güvenlikten geçtikten sonra kendimi havalimanının karmaşasına

bıraktım. Boş koltuklardan birine oturup etrafımı izlemeye başladım. Koşturan insanları, vedalaşma sarılmalarını, anne ve babalarının ellerinden tutan çocukları izledim. Herkes bir yerlere yetişmeye çalışıyordu. Kimileri sevdiklerini arkalarında bırakıyordu, kimileri sevdikleriyle kavuşmaya gidiyordu. Ben ise ne yapacağımı bilmeden burada oturuyordum. Elimde ne bir bilet vardı ne bir rota. Ayağa kalkıp valizimi çekerek havalimanının büyük ekranlarından birinin önünde durdum. Yakın zamanda kalkacak uçakların tamamına tek tek baktım. Çok yakın zamanda kalkacak uçakların hepsini pas geçtim, hiçbirine yetişemezdim. Sonra gözüme tam iki saat elli dakika sonra kalkacak bir uçak çarptı.

"İstanbul – Ankara – Türk Havayolları"

Bu uçuşun beni neden çektiğini tam olarak bilmiyordum. Sanırım gideceğim yerin bana yaşadığım şehri hatırlatmasından korkuyordum ve Ankara'nın denizi yoktu. İstanbul ise tam bir deniz şehriydi.

Umutsuzluk ve isteksizlik içinde valizimi çekerek bilet satın alma noktalarına doğru ilerledim. Üç kişinin beklediği sıranın en sonuna geçip cüzdanımdan kredi kartımı ve kimliğimi çıkardım. Kimliğimi çıkardığım an gözüme çarpan "Duran" soyadı beni bir anlığına sarsmıştı.

Nereye gidiyoruz Mine ya? Baksana soyadımız bile onun soyadı!

Sen bunları düşünme İçses.

Önümdeki herkes işini hallettikten sonra sıra bana geldiğinde kartımı ve kimliğimi masaya bırakıp konuşmaya başladım.

"Merhaba. Eee, şeye bir bilet alabilir miyim?"

Şu an nereye gideceğimi bile unutacak kadar uzaktım yaşamaya. Etrafıma bakındıktan sonra konuşmaya devam ettim.

"Pardon, Ankara'ya. Biraz dalgınım da."

"Tabii, bilet kalmış mı bir bakalım..."

Görevli kadın bilgisayarının ekranına bakıp klavyesine bir şeyler yazarken bekledim. Beklediğim dakikalar boyunca duyduğum anonsları dinledim. Bir uçak Samsun'a gitmek için kalkmıştı, İzmir'den gelen bir uçak inmişti. Bir yolcu uçuşa geç kaldığı için ismi anons ediliyordu; bir başka yolcu ise kayıp çocuğu için anons yaptırıyordu. Havalimanı kafamın içi kadar karışıktı.

"Koltuk tercihiniz var mı?" Görevli sonunda başını bilgisayardan kaldırıp bana baktı.

"Hayır, fark etmez," diye mırıldandım.

"Bagaj hakkı satın almak ister misiniz?"

"Hayır, yalnızca kabin bagajım var."

"Peki dönüş bileti de kesmemi ister misiniz?"

"Hayır," dedim. "Hayır. Dönüş bileti istemiyorum. Sadece gidiş."

Kadın başını sallayıp bilgisayar ekranına döndü.

"İki buçuk saat sonra kalkacak olan uçaktan bilet istiyordunuz, değil mi?" diye sordu emin olmak için.

"Evet, o uçuş."

Kadın kimliğime uzanıp tekrar ekrana döndü ve kimlik bilgilerimi yazmaya başladı. Arkamda uzunca bir sıra birikmişti. Aklımı evden, Efe'den ve bizden uzaklaştırabilmek için sürekli etrafımı inceliyor, dikkatimi çevremde olan bitene vermeye çalışıyordum.

"Biletiniz bin yüz lira tutuyor. Ödemeniz nasıl olacak?"

"Kredi kartıyla ödeyeceğim," diyerek masaya bıraktığım kredi kartımı alıp kadına uzattım. Kadın kartımı alıp pos cihazını şifremi yazmak için bana uzattığında bir sarsıntı daha yaşadım.

Kredi kartımın şifresi 2607'ydi. 26 bina numaramızdan, 07 ise daire numaramızdan geliyordu. Şifreyi bunu düşünerek seçmiştim. Bizi düşünerek...

"Teşekkürler, bu fişiniz. Biletinizi de yazdırıyorum."

Ödeme işlemim gerçekleştikten sonra kadının bana uzattığı fişi ve yazdırılan biletimi aldım.

"Teşekkür ederim, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

Biletimi ve kimliğimi çantama koyup sıradan çıktım. Bir kez daha karmaşanın ortasında öylece ayakta durup şişmiş gözlerle etrafıma bakındım. İçimden bir ses bunun yanlış bir karar olduğunu, Efe uyanmadan eve dönmem gerektiğini söylüyordu. Ayaklarım ise havalimanının çıkış kapısına doğru ilerlemeyi hiçbir zaman kabul etmeyecekti. Biliyordum.

Ağır adımlarla ilerleyip havalimanının içindeki nadir sakin yerlerden birine, bir kafeye doğru yürüdüm, kendime bir kahve aldım, ödemesini yaptım ve uçak pistine bakan camların önündeki sandalyelerden birine oturdum. Montumu çıkarıp kahvemi yudumladım ve pistte kalkış hazırlığı yapan uçakları izlerken derin bir iç çektim. Yaklaşık iki saat sonra bu uçaklardan birinin içinde olacaktım.

Ya da buradan çıkalım ve eve dönelim Mine, ne dersin? Efe'nin yanına uzanalım ve uyuyalım... Olmaz mı?

Ona üzüntüden başka hiçbir şey veremiyorum İçses. Artık çok geç.

Peki ne yapacaktım? Ankara'ya inince her şey bitecek miydi? Efe benim kocamdı. Onun soyadını taşıyordum; parmağımda onun bana aldığı ve çıkarmayacağıma dair söz verdiğim o yüzük vardı. Ondan boşanacak mıydım? Bu yüzüğü parmağımdan çıkaracak mıydım? Bir bilet almıştım, evet ama gidince ne yapacaktım?

Nerede kalacaktım? Kendime hayatımın kalanını uyuyarak geçirmek için bir ev mi bulacaktım? Peki nasıl para kazanacaktım? Artık Yeşil Küpeli Kız sayfasını kullanmıyordum. Sayfadan kazandığım reklam gelirleri yokken nasıl para kazanacak ve yaşayacaktım? Sadece hayatta kalmak için Efe'yle kalamazdım. Onu mutsuz ettiğimi ve hiçbir zaman mutlu edemeyeceğimi biliyordum çünkü ben bir daha asla mutlu olmayacaktım. Belki de başka bir iş bulup çalışmalıydım. O zaman nasıl bütün gün uyuyacaktım? Bu aptal depresyonun içinde hem uyuyup hem çalışabileceğim bir iş var mıydı? Şimdilik bunları düşünmek istediğimden emin değildim. Yeşil Küpeli Kız'ın reklam gelirleriyle yaptığım birikim bana bir süre yeterdi.

Peki ya sonra?

Sonra umurumda bile değildi.

"Pardon."

Arkamdan gelen genç bir kadın sesiyle başımı çevirdim. Yüzüme bakan heyecanlı yüze baktım ve kadının konuşmaya devam etmesini bekledim.

"Buyurun."

"Siz şey değil misiniz..." Kadın konuşurken içime düşen korkuyla bekledim. "Yeşil Küpeli Kız?"

Donakaldım. Bu ismi burada birinden duymayı beklemiyordum. Ne diyecektim? Yalan söylesem inanacak mıydı? Doğru söylesem ne değişecekti?

"Anlamadım, kim?" diye mırıldandım.

"Yeşil Küpeli Kız." dedi kadın, bu sefer daha yüksek sesle konuştu.

"Anlamıyorum, öyle birini tanımıyorum," dedim ve kaşlarımı çattım.

Kadın benim Yeşil Küpeli Kız olduğumdan emin gibiydi, verdiğim cevap onu tahmin etmese de bunu kabullenmekten başka çaresi yoktu. Kaşlarını çatıp yüzüme baktıktan sonra elini kaldırdı.

"Pardon ya, çok özür dilerim," dedi. "Sizi bir internet fenomenine benzettim de."

"Sorun değil," dedim ve daha fazla konuşmaması için önüme döndüm.

İşte şimdi başım gerçekten ağrımaya başlamıştı. Görünmek istemiyordum, yok olmak istiyordum. Bana Yeşil Küpeli Kız ismini hatırlatılmasını da istemiyordum çünkü ben artık kim olduğumu hatırlamak istemiyordum. Bu zamana kadar geldiğim yolu unutmak istiyordum. Verdiğim kayıpları, hırslarımı, üzüntülerimi, acılarımı, yaralarımı unutmak istiyordum. Keşke kendimi aylar önce rüyamda gördüğüm o kül dünyasına kapatabilseydim. Keşke yalnızca ben ve küllerden oluşan o dünyada sonsuza kadar yapayalnız kalsaydım. Önümdeki sıcak kahveyi kendime gelebilmek umuduyla resmen kafama diktim. Hayatım boyunca hiç bu kadar "iyi olmadığıma" şahit olmamıştım ve kendi kendimi nasıl iyileştirebileceğimi bilmiyordum. Üstelik kimseden bir yardım da istemiyordum. Tek isteğim yalnızlıktı, yapayalnızlık.

Yarım saat boyunca sessizlik içinde uçak pistini izledim. Gözlerim hipnoz olmuş gibi uçuşa hazırlanan bütün uçakların üzerinde gezindi. Haftalardır tüm günlerimi uyuyarak geçirdiğim için gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Uçuşuma bir saatten biraz fazla kalmıştı. Kollarımı önümdeki masaya koyup başımı da kollarımın üzerine koydum ve gözlerimi kapattım. Bilinçaltım beni anında Efe'nin yanına, yatağımıza götürdüğü sırada kulaklarımın duyduğu tanıdık bir sesle gözlerimi açtım.

"Ama bu olmaz, böyle yaşayamam..."

Kafede çalan şarkıyı duyduğum kalbimde büyük bir sancı hissettim. Şarkıyı söyleyen ses benim sonsuza kadar nefretle hatırlayacağım bir sesti. Naz Özgür'ün sesi. Ayağa kalkıp hızla montumu aldım ve üzerime geçirip çantamı da aldıktan sonra oradan kaçarcasına uzaklaştım. Naz'ın sesini duymaya tahammül edebilecek bir durumda değildim ve hiçbir zaman öyle bir durumda da olmayacaktım.

Onu en son o gün şirkette kanamam başlamadan önce görmüştüm. Efe, Bora, Enis ve Boğaç her şeyi öğrenmişti ve Naz'ın sözleşmeleri hiçbir problem olmadan iptal edilmişti. Efe de kendi hisselerini Bora'ya satıp şirketten ayrılmıştı ve bir daha isimlerini hiç duymamıştım. Tek duyduğum Naz ve Bora'nın ilişkilerinin kısa bir ayrılık sonrasında devam ettiğiydi... Naz'la ilgili bütün planlarım, o günden sonra yaşadığım acı ve depresyonla unutulup gitmişti. O hiçbir şey yaşanmamış gibi kariyerine devam etmiş ve amacına ulaşmıştı. Artık şarkıları her yerdeydi, konser posterleri her an karşınıza çıkabilirdi. O kazanmıştı; biz kaybetmiştik.

Aslına bakarsanız onun kazanması umurumda bile değildi. İnsanların yaşadıklarına sevindikleri şeylerle mutsuz olmamayı öğrenmiştim. Benim derdim kendi yaşadıklarımdı ve Naz bana her zaman o dönemi, özellikle de o günü hatırlatacaktı. Bacaklarımın arasından akan kanı, içimde hissettiğim kaybetme korkusunu ve Efe'nin gözlerinde gördüğüm acıyı...

Kendimi kafeden dışarı attım ve havalimanının karmaşasına, insan kalabalığının arasına döndüm. En azından burada çok fazla ses vardı, en azından bu kalabalığın arasında küçücük bir noktaydım, sıradan bir insandım. Kimsenin tanıdığı değildim, herkese yabancıydım.

Havalimanının koltuklarından birine oturdum ve akan gözyaşlarımı umursamadan yüzümdeki dümdüz ifadeyle kalabalığı

izledim. O an içimde kendi kendime itiraf etmekte zorlandığım bir hissiyat belirdi.

"Keşke," dedim içten içe. "Keşke bir annem olsaydı."

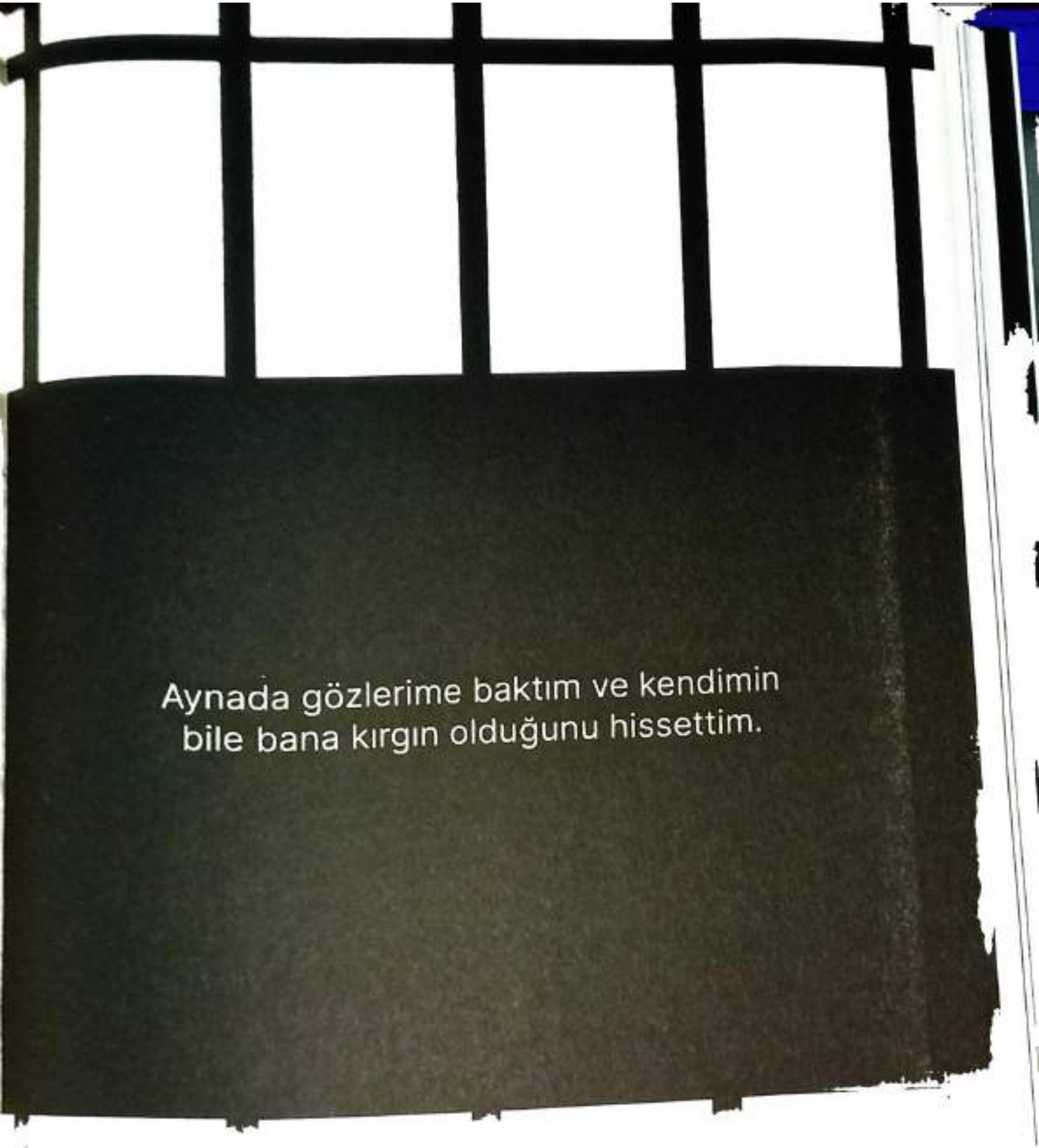
Ayaklarına kapanmak ve bana yardım etmesi için yalvarmak isteyecek kadar üzücü bir haldeydim. Kendimi hep güçlü görmüş, güçlü tutmuş ve güçlü olmak için çabalamıştım ama şimdi o güçten hiçbir eser yoktu. Şuraya, tam şuraya, yere uzanıp hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Bağıra çağıra ağlamak, kendime sarılmak... Kimsenin dikkatini çekmeden, kimse tarafından görülmeden şuraya kıvrılıp yatmak istiyordum.

Annemin karnında olduğu gibi...

Ben hep duygularını geri plana iten o güçlü çocuk olmuştum. Sevgisiz büyüyen ve buna üzülmediğini iddia eden o yalancı, güçlü çocuk. Hayata en çok da o çocuk için, kendi çocukluğum için kırgındım.

Bataklığın çamuru içimdeki çocuğun her yanını sarmıştı. Bataklık çocuğu içine istiyordu. O çocuk artık yorulmuştu. O çocuk artık **çok** yorulmuştu... Ve tek isteği uyumaktı.

Görmeden, görülmeden, duymadan, duyulmadan, sonsuza kadar uyumak...

Aynada gözlerime baktım ve kendimin
bile bana kırgın olduğunu hissettim.

18. Bölüm

Külden Saçlar

Aynadan gözlerime baktım ve kendimin bile bana kırgın olduğunu hissettim.

"Sayın yolcularımız kaptanınız konuşuyor... Yaklaşık beş dakika sonra uçuşumuz için motorlarımızı çalıştıracağız. Yolculuğumuz planlanan şekilde gerçekleşirse bir saat on dakika sonra Ankara'da olacağız. Bulunduğumuz yerde hava hafif rüzgârlı, kalkış esnasında türbülans yaşama ihtimalimiz olabilir, şimdiden iyi yolculuklar dilerim."

Oturduğum koltuğun yanındaki camdan dışarıya bakıyordum. Elimde telefonum, aklım yalnızca Efe'deydi. Artık dikkatimi dağıtamıyor, düşüncelerimi başka yöne çekemiyordum. Yanımda oturan kadın ve üç-dört yaşlarındaki kızının konuşmaları ise benim için bütün yolculuk boyunca eziyet olacaktı, biliyordum...

"Anne bak, babama yaptım..."

Kız elindeki resmi annesine gösterirken ben can havliyle çantamın içinde olmasını umduğum kulaklıklarımı arıyordum.

"Çok güzel olmuş anneciğim, inince babana da gösterirsin."

"Bu gece beni babam uyutabilir mi anne? Onu çok özledim."

"Tabii ki bebeğim."

Nihayet kulaklılarımı bulup taktığımda ellerim titriyordu. Yanı başımda mutlu bir aile tablosu görmeye tahammül edebilecek durumda değildim. Titreyen ellerimle hızla bir müzik açtım. Dünyayı susturmak için kulaklıklarıma sığındım.

Uçak kalkışa geçtiği sırada küçük kızın korktuğunu ve annesine sıkı sıkı sarıldığını görebiliyordum. Gözlerimi kapattım. Dünyayı görmemek için gözkapaklarıma sığındım. Kaçıp kendi sığınaklarımda saklanmaya çalışacak kadar korkuyordum dünyadan. Ondan ve onun benden aldıklarından, benden aldıklarını karşıma çıkarmasından, hatıralarımdan ve acılarımdan...

Artık İstanbul'da değildim. Gökyüzünün bir noktasında, bambaşka bir gezegenden bakınca düşer gibi görünen ama dünyadan yükselen bir uçağın içindeydim. Yanıma yalnızca birkaç eşya almıştım ama hafızam tıkabasa doluydu, en kötüsü de buydu. Gözlerimi açıp camdan dışarı baktığımda gecenin karanlığında parlayan yıldızları gördüm. Yıldızlar bile bana Efe'yi hatırlattı. Gözlerimi bir kez daha kapattım ve en doğrusunun uyumak olacağına inandım. Rüyalarımda ondan ne kadar kaçabilirdim bilmiyordum ama en azından yaşadığım üzüntü bu kadar bilinçli olmayacaktı. Gözlerimi kapattım ve rüya görmemeyi dileyerek huzursuz bir uykuya daldım.

*

"Pardon, hanımefendi, pardon..."

Koluma dokunan bir elle gözlerimi açtığımda uçağın tüm ışıklarının yandığını gördüm. Korkuyla irkilip yanıma baktım ve yanımdaki kadının bana baktığını fark ettim. Gülümsüyordu. Uzanıp kulaklığımı çıkardım ve ona döndüm.

"Uyuyordunuz," dedi gülümseyerek. "Uçak indi. Haber vermek istedim."

Başımı sallayıp, "Teşekkür ederim," dedim.

"Yoksa senin bebeğin mi var? Ben geceleri annemi uyutmayınca annem her yerde uyuyor!" Küçük kız bana bakıp gülerek konuştuğunda uyku sersemliğiyle ne diyeceğimi bilemedim.

"Şey..." dedim. "Benim bebeğim yok."

"Tüm yetişkinlerin bebeği olduğunu sanıyor da. Kusura bakmayın." Annesi kızı için gülümseyerek ufak bir açıklama yaptıktan sonra ayağa kalktı. "Size iyi geceler. Gel Yağmur. Elimi tut anneciğim."

"Size de iyi geceler. Tekrar teşekkür ederim."

Kadın ve kızı yanımdan kalkıp gittikten sonra önüme döndüm ve hızla toparlandım. Kulaklıklarımı çantama attım ve ayağa kalkıp bagaj bölümündeki valizimi almak için uzandım. Valizim o kadar geriye gitmişti ki onu alabilmek için koltuğa falan çıkmam gerekirdi. Çaresizce etrafımda toparlanan insanlara bakarken bir ses duydum.

"Yardım etmemi ister misiniz?"

Başımı sola çevirdiğimde bir seksen boylarında bir adamın yanı başımda durduğunu gördüm.

"Sevinirim," diye mırıldandım.

Adam uzanıp valizimi aldı ve önüme bıraktı.

"Teşekkür ederim," diyerek valizimi aldığım gibi hiç beklemeden ilerledim.

Uçaktan ve daha sonrasında havalimanından çıktıktan sonra Ankara'nın keskin soğuğuyla karşılaştığımda her şeyin çok daha net bir şekilde farkına vardım. Bambaşka bir şehirdeydim. Efe'den yüzlerce kilometre uzakta ve tek başımaydım. Efe'nin ise her şeyden habersiz bir şekilde uyuduğunu bilmek bana delirecekmişim gibi hissettiriyordu.

"Taksi lazım mı abla?" Taksicilerden birinin bana seslendiğini duydum. Ona döndüm ama nereye gideceğimi bile bilmeden nasıl taksiye binebilirdim? Yine de bir yerlere gitmek zorundaydım, değil mi?

Elimde valizimle taksiye doğru yürüdüm. Taksici valizimi alıp bagaja yerleştirirken ben arka koltuğa geçtim ve telefonumu açıp gidebileceğim otellere baktım.

"Nereye gidiyoruz abla?" Taksici kendi koltuğuna geçip bana döndüğünde hâlâ nereye gideceğimi bilmiyordum.

"Merkeze gideceğim. Yaklaşınca tam adresi veririm," diye mırıldandım.

Birkaç dakika içerisinde kendime merkezde bir otel bulup üç günlük rezervasyon yaptım. Sonrasını bilmiyordum ama şimdilik kendimi bir otel odasına atmaya, sessizliğe ve uyumaya ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Şuraya gideceğiz..." diyerek telefonumu taksiciye uzattım. Taksici telefonumu alıp ekrana baktı ve başını sallayıp telefonumu bana geri uzattı.

"Yolu biliyorum abla, adrese gerek yok. Yirmi dakikaya oradayız."

Söylediği gibi de oldu. Tam yirmi dakika sonra otelin önündeydik. Ödememi yapıp taksiden indikten sonra artık ayakta durmakta zorlanacak kadar yorgun hissediyordum. Otele girip oda kartımı aldım ve yorgunluğun üzerimde yarattığı bilinçsizlik hissiyle odama çıktım. Odanın kapısını nasıl açtım, yatağa nasıl uzandım hatırlamıyordum bile... Tek hatırladığım kendimi bir anda yatakta bulduğum, tepemdeki beyaz duvarı izlediğim ve kapanmaya çalışan gözkapaklarıma daha fazla karşı koyamadığımdı...

*

Gözlerimi telefonumun tanıdık zil sesiyle açtığımda beni siyah perdelerin arasından sızan gün ışıklarının ve siyah perdelerin oluşturduğu karanlığın zıtlığı karşıladı. Başımdaki gerginlik ağrısıyla doğrulduğumda telefonumun nerede olduğunu bilmiyordum ama sesin çantamdan geldiğini tahmin ediyordum. Uzanıp yerde bıraktığım çantamı açtım ve telefonumu aldım. Ekranda gördüğüm isim elbette ki onun ismiydi. İsmini görmek beni şaşırtmasa da kalbimin korkuyla hızlanmasına sebep olmuştu. Şimdi ne yapacaktım? Açacak mıydım? Beni aramayacağını mı sanmıştım?

Elbette ki açacaksın Mine! Efe bunları hak etmiyor!

Efe mutlu olmayı hak ediyor ve biz bu yüzden gittik İçses.

Telefonumu sessize alıp yatağa bıraktım. Hüzünle telefonumun yanına uzandım ve aramanın sonlanmasını izledim. Arama sonlandı. Efe bir daha aradı, bir daha ve bir daha... Beni bir yandan arıyor, bir yandan bana mesaj yazıyordu. Nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum ama ileride bir gün onu kendimden kurtardığım için bana teşekkür edecekti, biliyordum.

Buna gerçekten inanıyor musun Mine? Özür dilerim ama salak mısın sen?

Sus artık İçses, lütfen sen de sus!

Telefonumu öfkeyle kapattım. İçinde bulunduğum şey artık bir depresyon bile değildi, içsel bir kaosun içindeydim. Bu bunalım değildi, bu boğulmaktı. Ben boğuluyordum ve bunu tek başıma yaşamak zorundaydım. Kimseyi kendimle o bataklığa sürükleyemez, benimle boğulmaya zorlayamazdım.

Yatakta öylece uzanıyordum. Telefonum kapalıydı. Acıkmıştım.

Acaba Efe de acıkmış mıydı?

Yataktan kalkıp telefonumu şarja taktım. Kol çantamı ayağımla itip duvara doğru sürükledim ve ortadan kaldırdım. Tuvalete girdikten ve üzerimi değiştirdikten sonra montumu giyip telefonumu almadan odadan çıktım. Tek isteğim bir şeyler atıştırıp odaya dönmek ve uyumaktı. Bana kalsa hiçbir şey yemezdim ama o kadar açtım ki bu kadar açken uyumam bile imkânsızdı.

"Pardon, kahvaltı servisiniz kaçıncı katta acaba?"

"En üst katta efendim. Asansörde 'teras' yazan tuşa basacaksınız. Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim."

Koridorda karşılaştığım görevliden bilgi aldıktan sonra asansöre bindim. Terasa çıktım ve kendime açık büfeden birkaç şey almak için boş bir tabağa uzandım. Kahvaltı alanının üzeri kapalı ama yanları açıktı, yağmur damlaları çatıya vuruyor ve sadece çıkardıkları sesle bile ürpermeme sebep oluyorlardı.

Tabağıma birkaç şey aldıktan sonra masalardan birine geçtim. Etraftaki kalabalık masaların, sohbet eden insanların üzerinde göz gezdirdikten sonra önümdeki tabağa döndüm. Bir dilim ekmek, biraz peynir, birkaç parça domates... Canım başka hiçbir şey istememişti.

"Günaydın efendim, çay, kahve ya da meyve suyu alır mısınız?" Güler yüzlü bir kadın çalışan yanı başımda durdu. Başımı kaldırıp boş gözlerle ona baktım.

"Hayır," dedim. "Teşekkür ederim."

Herkes güzelce kahvaltılarını yapıp, çay ve kahve eşliğinde sohbet ederken ben bitkisel hayattan çıkıp gelmiş ve kendimi, temel ihtiyaçlarım karşılansın diye burada bulmuş gibiydim.

Sadece on dakika içinde tabağımdakileri bitirip odama döndüm. Telefonuma hiç bakmadım. Yatağa geçmeden önce odamın

şehre yukarıdan bakan penceresinin önüne geçtim. Şehrin havası bugün öyle kasvetliydi ki bu kasvet peşimi bırakmıyor gibiydi. Hava yağmurlu ve griydi. O an kafamın içinde Efe'yle çok önce yaptığım bir konuşma canlandı.

"Söylesene, bu dumanlar beni ne zaman bırakıp gider Efe?"

"Hiçbir zaman. Belki de dumanlarla yaşamayı öğrenmeliyiz."

Yutkundum. Elimi önümdeki pencerenin buğulu camına koydum ve ürperdiğimi hissettim.

"Dumanlar beni bırakıp gitmiyor Efe," diye fısıldadım kendi kendime. "Onlarla yaşamayı öğrenmek, nefessiz kalmak demek ve ben boğuluyorum..."

Elimi pencereden çekip yatağa geçtim. Yorganın altına girdim ve yanımda duran yastığı kendime çekip sarıldım. Öyle sıkı sarıldım ki onu kaybettiğim herkesin ve her şeyin yerine koydum sanki. Gözyaşlarım sessizce ve yavaşça yanaklarıma akarken hiç kıpırdamadım, yalnızca uyuyakalmayı bekledim...

*

Gözlerimi ikinci kez açtığımda beni bu sefer odanın zifiri karanlığı karşıladı. Koridordan gelen insan seslerine uyanmış olmalıydım. Öksürerek doğruldum ve burnumu çektim. Elimi bilinçsizce alnıma götürdüm, ateşim varmış gibi hissediyordum ama bunu kendi elimle anlamam mümkün değildi. Öksürmeye devam ederken kalkıp banyoya ilerledim. Banyo duvarında asılı duran nem ölçerin köşesinde yazan saate baktığımda saatin 20.06 olduğunu gördüm. Sonra aynada kendime baktım.

Hasta görünüyordum. Yüzüm bembeyazdı. Ne zaman bu kadar zayıflamıştım? Göz altlarım o kadar şişmişti ki kendimi hiç

böyle görmemiştim. En dipteydim. Aynadan gözlerime baktım ve kendimin bile bana kırgın olduğunu hissettim.

Bu nereye kadar böyle gidecek Mine, buna ne zaman dur diyeceksin?

"Sus artık sus, sus!"

İçsesime ilk kez içimden değil, kendi sesimle ve bağırarak yanıt vermiştim.

"Ne yaptığımın bilincinde olduğumu mu sanıyorsun İçses? İyi olduğumu mu sanıyorsun?" diye bağırdım kendi kendime.

Hâlâ aynaya bakıyordum. Ağlaya ağlaya ve bağıra çağıra kendimle konuşuyordum. Başkalarıyla savaşım bitmişti, savaşım yalnızca kendimleydi.

"Sence ben ne yaptığını bilen birine mi benziyorum İçses?" dedim hıçkıra hıçkıra ağlarken. "Ben kendime bunları yapmak ister miydim, söylesene! Kendime bu kadar acı çektirmek, kendime böyle kötü davranmak, kendimi cezalandırmak ister miydim? Kendime bunları yapmak benim seçimim miydi? Bu hale gelmek, bunları hissetmek benim tercihim miydi İçses, söylesene! Ben kendime acımıyor muyum sanıyorsun? Kendime üzülmüyor muyum, kırılmıyor muyum sanıyorsun? Ben yalnızca iyi değilim... Anlıyor musun? İyi değilim işte. Baksana şu halimize, kendine hem acıyan hem de kendinden nefret eden birine dönüştüm. Hayat beni buna dönüştürdü. Ve ben buna dur diyemiyorum... Dur diyemiyorum işte..."

Titreyen ellerimi ağlayarak ve tahammülsüz bir şekilde saçlarıma götürdüm. Her şey o kadar sinir bozucu geliyordu ki şu an saçlarımdan bile nefret ediyordum. Sanki gözlerim etrafta bir şeyler arıyordu. Sonra banyo dolabının içinde üzerinde "bakım seti" yazan bir kutu gördüm. Kutuyu açtım ve içindeki kaş alma setini çıkardım. Cımbız ve küçük kaş makası önümde durmuş

bana bakarlarken başımı kaldırdım. Lastik tokayı çıkarıp saçlarımı açtım. Aynadaki gözlerime bakmaya devam ederken uzanıp kaş makasını aldım. Makası saçlarıma doğru götürdüm ve düz mü yamuk mu olduğunu umursamadan, boyuna bile bakmadan her yerinden kestim.

Hem ağladım hem saçlarımı kestim.

Annemin bir kez bile taramadığı, babamın bir kez bile okşamadığı saçlarımı geçmişimi kesip atar gibi kestim. Onları içimdeki karanlık kül dünyasına gönderdim. Gömdüğüm her şeyin üzerine bir de saçlarımı gömdüm.

Elimdeki küçük makası lavaboya bıraktım ve yere dökülen saçlarımı umursamadan aynaya baktım. Yamuk yumuk kesilmiş, omuzlarımın üzerine gelen yeni saçlarıma baktım...

"Merhaba yeni Mine," dedim kendime. "Sen de beni affet."

Vücuduma yapışıp kalan eski saç tellerimden kurtulabilmek için hızlı bir duş aldım. Öksüre öksüre banyodan çıkıp üzerimi değiştirdim. Kısa ve yamuk saçlarımı yeniden lastik tokayla toplayıp üzerime montumu geçirdim. Gidip akşam yemeği saati bitmeden bir şeyler daha atıştırmalıydım, en azından bir dilim ekmek daha yemeliydim...

Odadan çıkıp nemli saçlarımla asansöre bindim. Bir yandan öksürüyor, bir yandan hapşırıyordum. Terastaki restorana girdikten sonra etrafıma hiç bakmadan kendime boş bir tabak aldım. Onlarca yemeğin arasında kendime yalnızca biraz makarna ve bir bardak su alıp restoranın en tenha köşesindeki masaya oturdum.

"Hoş geldiniz efendim, içecek başka bir şey ister misiniz?" Yanımda beliren garson kadın bana yine gülümsüyordu.

"Su aldım, başka bir şey istemiyorum. Sağ olun." Konuşurken öksürdükten sonra başımı kaldırıp kadına baktığımda ise gülüşünün solduğunu fark ettim.

"Hasta mısınız?" dedi bir anda. "İyi görünmüyorsunuz, size portakal suyu getirmemi ister misiniz? Taze sıkılmış. Çok iyi gelir. Eğer isterseniz en alt katta doktorumuz da var. Tüm gece çalışıyor."

Bu kadın bizi rahat bırakmayacak Mine, İçses demişti dersin.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bir şey istemiyorum. Belki daha sonra doktorun yanına uğrarım."

"Rica ederim efendim."

Önüme dönüp makarnamı yemeye başladığımda dışarıdan nasıl göründüğümü çok merak ediyordum. Yalnızca hasta mı görünüyordum? Yoksa nasıl bir bunalımın içinde olduğum da göze çarpıyor muydu? Makarnamı yerken o kadar halsiz hissediyordum ki kaşığı tutan elimi kaldırıp ağzıma götürecek halim bile yoktu. Kaşığı tabağın kenarına koydum ve anlık olarak hissettiğim yoğun bir ihtiyaçla başımı masaya koydum. Çevredeki insanlar hakkımda ne düşünüyordu acaba? Otelin restoranında tek başına oturmuş yemek yerken başını masanın üzerine dayayıp uyuklayan biri...

Kalkıp gitmeliydim buradan. Odama gidip yatağıma yatmalıydım ama kalkabilecek halde değildim. Sadece birkaç dakikalığına başımı masada tutup gözlerimi dinlendirirsem kendime gelebileceğime inanıyordum ama bu boş bir inançtan öte olmasa gerekti.

"Hanımefendi, pardon..." Aynı kadın garsonun sesini bir kez daha yanı başımda duyduğumda başımı kaldırdım. Bana endişeyle bakıyordu. "İyi misiniz?" diye sordu merak içinde.

"Ben..." dedim, "Soğuk algınlığı... Ve migren..."

"Size doktora kadar eşlik etmemi ister misiniz?" diye sordu endişeyle.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Aslında ilaçlarım var. İlaç içmeden önce yemek yemem gerekiyor ama o kadar halsiz hissediyorum ki onu bile dinlenmeden yapamıyorum."

"Sizi yemeğinizle odanıza götüreyim, ister misiniz?"

"Hayır, gerçekten teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Ben birkaç lokma daha alıp gideceğim zaten. Yalnızca ilaçlarımı içip uyumak bana iyi gelecektir."

Kadın cevabımdan tatmin olmamıştı. Muhtemelen bana çok genç ve hasta gözüyle baktığı için içindeki anne dürtüleri beni yalnız bırakmasına izin vermiyordu. Ya da bu yalnızca çalışma prensibiydi...

"Bakın ben size şu taze sıkılmış portakal suyumuzdan getireyim, içine limon da sıkayım, biraz da zencefil atalım. Yarına hiçbir şeyiniz kalmaz. Olmaz mı?"

Kadının yüzüne isteksizce baktıktan sonra başımı salladım. Kabul etmekten başka çarem yoktu, kadın başka türlü gitmeyecekti.

"Tamam," dedim. "Olur. Teşekkür ederim..."

"Tamamdır, siz bir şeyler yemeye çalışın. Ben hemen geliyorum. İçtikten sonra hiçbir şeyiniz kalmayacak!"

Kadın yanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz makarnamdan iki çatal daha aldım. Suyumdan da bir yudum içtim ve başımı tekrar masaya koydum. O kadar hırpalanmıştım ki kendimi resmen dinlene dinlene makarna yiyecek hale getirmiştim. Bu kadar hasta olmamın sebebi hava değişimi miydi yoksa bu kadar hırpalanmam mıydı bilmiyordum. Aylardır kendime bakmayı unutmuştum, tek yaptığım ölmemeye çalışmaktı ve bu yaşamak değildi...

Başım masanın üzerinde, gözlerim kapalı bir halde dinlenmeye çalışırken karşımdaki sandalyenin çekildiğini duydum. Masaya

bir şey bırakıldı. Gelen az önceki görevli kadın olmalıydı. Başımı yavaş yavaş kaldırıp portakal suyu için teşekkür edecektim ki masaya bırakılan şeyin bir bardak portakal suyu olmadığını gördüm. Masaya bırakılan şey bir telefondu. Onun telefonu...

"Sen..." dedim sessizce. "Burayı nasıl..."

Üzerinde mavi yağmurluğu, içinde siyah boğazlı kazağı vardı. Dalgalı saçları rüzgârdan dağılmış ve yağmurdan ıslanmış, gözleri kıpkırmızıydı. Efe Duran burada, tam karşımdaydı.

Sanki yalnızca kaybetmek için vardım;
terk edilmek, sevilmemek ve yalnız
bırakılmak için.

19. Bölüm

İki Kişilik Masa

Yalnızlıktan başka hiçbir şey hak etmediğime inandırılmıştım; sanki yalnızca kaybetmek için vardım; terk edilmek, sevilmemek ve yalnız bırakılmak için.

"Sen... Burayı... Nasıl buldun?"

Onu bırakıp gideli yalnızca yirmi küsür saat olmuştu. Nerede olduğumu bilmeden, neden gittiğimi bile tam olarak anlamadan, ne zaman neyle gittiğimden bihaberdi ama şimdi burada, tam karşımdaydı.

"Ben seni her yerde bulurum," dedi ve karşımdaki sandalyeyi çekip tam karşıma oturdu.

Gözleri kıpkırmızıydı, uykusuz, halsiz ve öfkeli görünüyordu.

"Buyurun, portakal suyunuz. Siz bir şey ister misiniz beyefendi?" Kadın garson Efe'ye gülümseyerek döndü.

"Hiçbir şey istemiyorum," dedi Efe tekdüze, sert bir sesle. Kadın başını sallayarak yanımızdan uzaklaştı, aramızdaki gerginliği sezmiş olmalıydı, ısrarcı olmadı.

"Ciddiyim," dedim, hasta olduğum sesimden bile belli olmaya başlamıştı. "Beni nasıl buldun Efe?"

Başını kaldırmadı, gözleri masadaydı. Bana kırgındı, biliyordum.

"Orası bende kalsın," dedi. "Seni bulmak zorundaydım ve buldum."

Çaresizce derin bir nefes aldım. Acaba nasıl görünüyordum? Toplu saçlarımdan saçlarımı kestiğimi anlamış mıydı? Ona da zayıflamış görünüyor muydum? Buraya neden gelmişti? Buraya gelmesinin neyi değiştireceğini sanıyordu? Şimdi ne olacaktı? Kafamdaki onlarca düşünceyle başımı kaldırdım. Tam konuşacaktım ki öksürmeye başladım.

"İyi görünmüyorsun," dedi Efe. Sesini tekdüze tutmaya, sınırlarımızı korumaya çalışıyordu ama içindeki bana kıyamayan duygular su yüzüne çıkmak için çabalıyor gibiydi.

"Biraz üşüttüm."

Efe'nin gözleri boynumdan dudaklarıma, dudaklarımdan gözlerime, gözlerimden saçlarıma kaydı ve orada durdu. Uzun uzun saçlarıma baktı, bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyor gibiydi.

"Saçların ıslak," dedi. "Hastasın."

Sanki daha fazla şey söylemek istiyor ama izni olmadığını hissediyor gibiydi. Kendini tutuyordu, bu her halinden belliydi.

"Önemli değil," diye mırıldandım. "Kurur."

Sesini çıkaramadı. Başını salladı. İkimiz de sustuk. Gelmişti, buradaydı ama o da ne diyeceğini bilemiyordu. Arada dudaklarını aralayacak gibi oluyor ama sonra susuyordu. Etrafımızdaki kalabalık akış en olağan haliyle devam ediyordu. İnsanlar yemek yiyor, sohbet ediyor, kalkıyor ve gidiyordu. Sonra yeni insanlar geliyor, yemek yiyor, sohbet ediyor, kalkıyor ve gidiyordu. Biz ise

yarım saattir hiçbir şey konuşmadan duruyorduk. Nihayet kendimi tutamadım ve içimde kalan o soruyu tekrar sordum.

"Buraya neden geldin Efe?"

Başını kaldırdı. "Sen buraya neden geldin Mine?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Bu böyle mi devam edecekti?

"Sana anlattım," dedim. "Mesaj yazdım."

"O mesaj benim için hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Efe, konuşurken çenesinin kasıldığını fark ettim. "Birbirimizi bu kadar severken bir anda kalkıp da beni güya benim mutluluğum için terk etmen bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bir anda mı?" diye sordum. Sesimin biraz olsun yükseldiğini fark ettim. Yan masadaki bakışlar bana dönünce gözlerimi kırpıştırıp sesimi alçalttım.

"Bir anda mı?" diye sordum tekrar. Ardından öksürüp devam ettim. "Bu bir anda mı oldu sanıyorsun?"

Efe ellerini yüzüne götürdü, parmaklarını gözlerine bastırıp bir süre düşündükten sonra ellerini yüzünden çekti.

"Biliyorum," dedi. "Yaşadığımız hiç de kolay bir şey değildi. Bebeğimizi kaybettik."

Efe'nin kurduğu cümle vücudumdaki açık bir yaraya tuz basmak gibiydi; canımı öyle çok yaktı ki zaten bildiğim bir gerçekliği böyle net bir şekilde duymak sanki ruhumu yerden yere vurdu. Elimi kalbime götürdüğüm sırada Efe konuşmaya devam etti.

"Ve sonra sen kendini de aldın benden," dedi sessizce ve acı içinde...

"Ben sana sadece mutsuzluk getiriyorum," dedim çaresizce.

"Bunu bana sordun mu Mine?" dedi hesap sorar gibi. "Sen benim yaşama sebebimsin. Zaten bir kayıp verdikten sonra seni de

kaybettim Mine. Dün gece..." dedi ve boğazını temizledi. Devam etmekte zorlandığı belliydi.

"Dün gece ne?" diye sordum tahammülsüz bir şekilde.

"Çok sarhoştum..." dedi. "Uyumuşum. Bir aptal gibi... Bir ara uyandım. Yanımda yoktun ama salonun ışıkları açıktı. Birkaç gecedir ara ara salonda oturuyordun zaten. Yanına geldiğimde ise yalnız kalmak istediğini söylüyordun. Yine salonda olduğunu düşündüm. Yanına gelmedim, sana zaman tanımak istedim. Zaten hâlâ sarhoştum... Çalışma odama geçtim. Oturup sabaha kadar senin için bir beste yaptım Mine. Sabaha karşı masa başında uyuyakalmışım. Camlar açıktı, hava rüzgârlıydı. Notaları ve sözleri yazdığım kâğıt camdan uçup gitmiş. Sabah uyandım, bestenin her şeyi aklımdan da silinmiş. Evi aradım, sen de gitmişsin. Sanki dünya kâğıdı masamdan, besteyi aklımdan, seni evimizden alıp götürmüş. Beni de ardınızda bir başıma bırakmış..."

Sustu. Ben ise karşısında akmayı bekleyen gözyaşlarımla onu izliyordum. Gözlerimi masaya çevirdim ve burnumu çektim. Ağlamamalıydım. Keşke kendimi ne kadar kötü hissettiğimi ona gösterebilseydim. Belki o zaman beni anlardı ve nasıl bir işkencenin tam ortasında olduğumu görüp bana hak verirdi.

"Ben..." dedim bir anda. "Odama gitmek istiyorum. Uyumak istiyorum."

Ayağa kalkıp ona baktım. O ise hâlâ masaya bakıyordu.

"Ben buradayım Mine," dedi. "Eğer sen burada kalıyorsan ben de burada kalıyorum. Yalnız kalmak istiyorsan kal ama ben her zaman sana ihtiyacın olduğun anda birkaç adımla gelebilecek mesafede olacağım. Bunu da bil."

Cevap vermedim. Gözlerim Efe'nin parmağındaki yüzüğe kaydı, parmağındaki yüzüğe uzun uzun baktım.

"Burada bir odan var mı?" diye sordum sessizce.

Başını sallayıp, "Aynı kattayız," dedi. "Oda numaram 2136. Ne zaman istersen gelebilirsin."

Başımı salladım. Masadan çıkmak için bir adım attığım sırada Efe'nin sesini duydum.

"Mine..."

Ona döndüm ve yüzüne soran gözlerle baktım.

"Efendim?"

"Hastasın," dedi. "İzin ver seni doktora götüreyim."

"Gerek yok. Geçer."

Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Beni zorla doktora götürecek hali de yoktu. Tek yapabileceği arkamda kalmaktı, öyle de oldu. Ben çekip gittim, o masada kaldı. Asansörle kendi katıma inip ağır ağır odama doğru ilerledim. O sırada gözlerim Efe'nin oda numarasının yazdığı kapıyı arıyordu.

"2136," diye mırıldandım kendi kendime.

İşte burasıydı, odamla arasında yalnızca üç oda vardı. Odasını geçip kendi odama doğru ilerledim. İçeri girip odamın haline baktım. Buradan nasıl çıktığımı bile hatırlamıyordum. Banyonun kapısı açıktı, her yer kesilmiş saçlarımla doluydu. Kol çantamı ayağımla ittirdiğimi hatırlıyordum ama içindeki eşyalarımın yere saçıldığını hatırlamıyordum. Yerdeki birkaç parça kıyafetim, yatağın üzerindeki darmadağınık yorgan ve hafif açık bıraktığım musluk hayattan ne kadar koptuğumun özeti gibiydi. Banyoya uzanıp musluğu kapattım. Tam o an odanın ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Öksüre öksüre klima kumandasını aramaya başladım. Pencerenin önündeki masadaydı; alıp hem ısı ayarını hem fanını en yüksek dereceye çıkardım. Odanın çabuk ısınması umuduyla üzerimdeki montla yatağa uzandım. Gözlerim yine tavandaydı. Odanın içi kapkaranlıktı.

Şu an hissettiklerinin farkında mısın Mine?

Farkındayım İçses.

Efe'den uzaklaşmamın ona iyi geleceğini düşünmüştüm. Hayatımın kalanını ondan uzakta, yalnızca uyuyarak ve derin bir depresyonun içinde boğularak geçirmek istediğimi sanmıştım. Oysa şimdi onu burada, karşımda görünce kendi kendime yalnızca bir günümü bile o güzel yüzünü görmeden nasıl geçirebildiğimi sorgulamıştım.

Odanın yavaş yavaş ısınmaya başlamasıyla montumu çıkarmak için doğrulduğum sırada kapının çaldığını duydum. Merakla ayağa kalktım. Montumu çıkarıp kapıya ilerlerken önünden geçtiğim banyo kapısını kapattım ve odanın kapısını araladım. Gelenin kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Efe elinde bir tepsi yemekle kapımın önünde bekliyordu.

"Yanlış anlama," dedi. "Üstüne gelmek istemiyorum ama gerçekten iyi görünmüyorsun Mine. En azından bir şeyler ye."

Gözlerim elindeki tepsiye kaydı. Bana bir kâse çorba, bir tabak köfte patates, salata ve birkaç meyve getirmişti. Tepsiyi bana uzatırken başını salladı.

"İçeri girmeyeceğim," dedi. "Sadece bunu getirmeye geldim."

O kadar mahcup, o kadar üzgün görünüyordu ki onu mutsuz etmemek için ondan uzaklaşmaya çalışmış ve onu daha çok kırmıştım; üstelik ondan uzaklaşamamıştım bile.

"İçeri gelsene," dedim sessizce. "Bunlar çok fazla. Hepsini yiyemem."

Davetim onu şoka sokmuş gibiydi. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Emin misin?" diye sordu.

"Bunları tek başıma yiyemem," diye mırıldandım.

"Peki o zaman..." deyip elindeki tepsiyle içeri girdi.

Odanın hali ruh halimi o kadar iyi yansıtıyordu ki içeri bakınca neler düşündüğünü deliler gibi merak ediyordum. Tepsiyi pencerenin önündeki masaya bıraktı ve sandalyelerden birine oturdu. Ağır ağır ilerleyip karşısına geçtim, sandalyeyi kendime çekip oturdum. Yemeklere bakmak bile midemi bulandırıyordu. Birkaç kez öksürdükten sonra tepside duran bir bardak sudan bir yudum aldım. Efe'nin gözleri üzerimdeydi, yüzümü ve saçlarımı inceliyordu...

"Saçlarını kesmişsin," dedi bir anda.

Elimdeki bir bardak suyu bırakıp ona baktım.

"Evet," dedim. "Değişiklik istedim."

"Oldukça değişik olmuş," dedi gülümsemesini tutmaya çalışarak. "Yamuk yumuk."

Omuz silkip, "Önemli değil," diye mırıldandım. "Uzunluğu beni rahatsız etmeye başlamıştı."

"Nasıl istersen," dedi Efe. Sınırlarıma girmemek için gösterdiği çabayı görebiliyordum. Efe pencereden dışarıyı izlerken uzanıp çorbayı önüme çektim. Tabağın kenarındaki limonu içine sıktım ve köfteli tabağı Efe'nin önüne koydum.

"Yalnızca çorba ve ekmek yiyebilirim, biraz da salata... Midem bunları almaz."

"Bir şeyler ye de ne yediğinin önemi yok," dedi Efe. "Sana otelin doktorundan soğuk algınlığı ilacı aldım. Yemek yedikten sonra bunu içersin." Uzanıp ceketinin cebinden çıkardığı tableti masaya bıraktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve bir kez daha öksürüp çorbamdan bir kaşık aldım.

Efe arkasına yaslanmış odamı inceliyordu. Gözleri yerdeki kıyafetlerimde, dağınık yatağımda, içindeki her şey yere saçılmış kol çantamın üzerinde gezindi. Sonra tekrar bana döndü.

"Gitmeye ne zaman karar verdin?" diye sordu bir anda.

Çorbamdan bir kaşık alıp durdum.

"Dün akşam."

"Neden dün akşam peki? Yani... Ben..." Duraksadı, cümlesini nasıl toparlayacağını bilemiyor gibiydi.

"Sen ne Efe?" diye sordum merakla.

"Sarhoşken yanlış bir şey mi söyledim Mine?" deyiverdi bir anda. "Bütün gün bunu düşündüm. Bir aptallık mı yaptım? Benim yüzümden mi gittin? Seni kıracak bir şey mi söyledim?"

Bunu düşünmesi beni fazlasıyla üzmüştü. Ben gittiğimden beri kendini suçlamıştı. Oysa ben onu yalnızca bensiz daha mutlu olacağına inandığım için bırakıp gitmiştim.

Aptallık ettiğinin hâlâ farkında değilsin Mine, bravo.

Sana bugün yeterince, "Sus artık," dediğimi sanıyordum İçses.

Başımı kaldırıp elimdeki kaşığı çorba kâsesinin yanına bıraktım. Efe eline aldığı bir peçete parçasıyla oynuyordu; onu ufak parçalara bölüyor, masada biriktiriyordu.

"Sen yanlış bir şey söylemedin," dedim. "Yalnızca senin için ne kadar yanlış olduğumu fark ettim."

Efe sinirli bir şekilde güldü. Elindeki bütün peçete parçalarını masaya bıraktı. Bana döndü ve başıyla önümdeki bir kâse çorbayı işaret etti.

"Çorbanı iç," dedi. "Daha ilaç içeceksin."

"Bir cevap vermeyecek misin?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bir cevap istiyor musun ki?"

Haklıydı. Onunla konuşmayı gerçekten isteseydim onu bırakıp gitmezdim.

Ne istediğini sen de bilmiyorsun Mine, değil mi?

Ben artık kendime dair hiçbir şey bilmiyorum İçses.

Önüme dönüp çorbamı içmeye devam ettim. Boğazıma kadar gelen öksürükleri tutmaya çalışıyordum; hayata dair hiçbir şeye tahammülüm kalmamışken öksürmeye hiç tahammül edemiyordum. Çorbamı hızla bitirdikten sonra Efe'nin önünde duran ilaca uzandım. Efe hâlâ beni izliyordu. İlaç içtiğimden emin olduktan sonra kalkıp hızla gidecek gibiydi, sanki tek amacı hastalıktan ölmediğime emin olmaktı. Tabletten bir hap çıkardım ve hapı önümde duran bir bardak suyla içtim.

"Sabah da içmelisin," dedi Efe ayaklanırken. "Kötü olursan beni uyandır."

"Gidiyor musun?" diye sordum. Gerçekten de ilaç içmemi bekliyormuş. Bu adamın beni hayatta tutmak için verdiği bu manasız çabayı hiçbir zaman anlamayacaktım.

"Seni yalnız bırakıyorum," dedi. "İstediğin gibi... Yanında olmayacağım."

Ayağa kalkıp kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra yüzünü bana çevirmeden durdu. Bana bakmadan son bir cümle kurdu.

"Yine de..." dedi duraksayarak. "Ne zaman ihtiyacın olursa buralardayım."

Cevap veremedim. Yalnızca gidişini izledim. Arkasından kapanan kapıya bile uzun uzun baktım. Kaybettiğim çok şey olmuştu ama sahip olduğum en sağlam şeyi kendi ellerimle itmek belki de gelecekte dönüp baktığımda kendime dair görebileceğim en büyük aptallık olacaktı. Başım kapıdan masaya döndü, karşımdaki boş sandalyeye baktım. Buruk bir iç çektim. Sanki Efe çıktıktan sonra oda bir anda soğumuş, öksürüklerim sıklaşmaya başlamıştı. Bedenim alıştığı bir maddenin yoksunluğunu çekiyordu sanki; resmen yoksunluk belirtileri gösteriyordum. İçten içe bana iyi geleceğini bildiğim tek şey her şeyi unutup onun yanına gitmek ve kollarının arasında, kokusuyla uyumaktı.

Bunca zamandır onun kolları arasında, onun kokusuyla uyuyordun zaten Mine. Öyleyse neden gittik?

Ben hiçbir zaman denge nedir bilen bir insan olmamıştım. Benim için düzlük yoktu, tüm hayatım yokuş aşağı ve yokuş yukarı geçmişti. "Ya hep ya hiç." İşte bu, hayatımın özetiydi. Terk edilmeye, yalnız bırakılmaya o kadar çok alışmıştım ki en sonunda kendi kendimi yalnızlığa mahkûm etmiştim. Yalnızlıktan başka hiçbir şey hak etmediğime inandırılmıştım; Mine yalnızca kaybetmek için vardı; terk edilmek, sevilmemek ve yalnız bırakılmak için. İçimdeki acı verici dengesiz sarnıların arasında ruhumun tek ağrıkesicisi Efe'ydi. İçten içe bir gün onu da çok severek kaybedeceğimden korkuyordum. Yanımda olduğu için birlikte kaybetmemizden korkuyordum. Ondan korkuyordum, bizden korkuyordum... Ama ben en çok kendimden, kaderimden korkuyordum.

Ben çok kayboldum Efe...
Artık yolu bulamıyorum.

20. Bölüm

Sıfır Noktası

Ben çok kayboldum Efe... Artık yolu bulamıyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatağımda uzanmış uyumaya çalışsam da öksürüklerim buna izin vermiyordu. Her öksürdüğümde başıma giren sancılı ağrı, yüzümde hissettiğim ateş, kulaklarımda hissettiğim çınlamalar ve ter içinde kalmış vücudum yüzünden uykuya dalabilmem imkânsızdı. Yataktan içinde bulunduğum ve yalnızca "iğrenç" kelimesiyle niteleyebileceğim bir ruh haliyle kalktım. Banyoya gidip ellerimi ıslatıp saçlarıma götürdüm. Saç diplerimi ve yüzümü hissettiğim ateş hissini bastırmak için ıslattıktan sonra havluyla kurulanmadan yatağa döndüm. Yarım saat kadar daha yatakta dönüp dursam da daha iyi hissedeceğim yoktu; aksine giderek kötüleşiyordum. Bana iyi hissettiren tek şey Efe'nin yakınımda olması ve tek kelimemle yanımda olacak olmasıydı. İçimde ondan yardım istemek ve istememek arasında bir savaş vardı. Bir tarafın savaşı kazanması çok uzun sürmedi.

Saat 02.36'ydı. Dizimin üzerinde büyük beden bir tişört ve ayaklarımda bileklerimin üzerinde uzun birer çorap ve botlarımla otelin koridorunda, öksüre öksüre ilerledim ve Efe'nin kapısının

önünde durdum. Elimi kapıyı çalmak için kaldırdığım an tereddüt ettim. Bundan emin miydim?

Hadi ama Mine, yalnızca bir tişört ve bir çift botla buraya kadar geldin! Sence emin değil misin?

Kapıya vurdum ve öksürüp burnumu çekerek beklemeye başladım. Kapıyı çaldığım an içeride bir hareketlilik olduğunu duydum. Yalnızca birkaç saniye sonra kapı yavaşça açıldı. Efe bana uykulu gözleri ve dağınık saçlarıyla kapı aralığından baktı. Beni görünce şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Mine?" dedi. "Rüya mı görüyorum?"

Gözleri beni baştan aşağı süzdü.

"Sen altına bir şey giymedin mi?" diye sordu birden.

"Tişörtüm uzun," dedim, gözlerim Efe'nin kapının aralığından görünen vücuduna kayınca konuşmaya devam ettim. "Üstelik sen... üzerinde hiçbir şey yokken kapıyı açmışsın..."

Hâlâ tam olarak uyanamamış gibiydi. Başını eğip kendi vücuduna baktı, üzerinde yalnızca lacivert bir şort vardı, sonra başını kaldırdı ve aralık tuttuğu kapıyı benim için açtı.

"İçeri gel," dedi endişeyle. "İyi misin? Bir şeyin mi var?"

İçeri girdim. Efe ardımdan kapıyı kapatır kapatmaz ona döndüm. Ona dönme anım mükemmel bir zamanlamayla Efe'nin kapıyı kapatıp arkasına dönmesine denk geldi. Kendimi onun tam önünde, vücutlarımız neredeyse birbirlerine değerken buldum. Efe kesik bir nefes alıp boğazını temizleyerek benden yarım adım kadar uzaklaştı.

"Biraz..." dedim. "Hasta hissediyorum. Aslında baya."

Uzanıp alnıma dokundu, sonra eli yanaklarıma ve boynuma kaydı. Dokunuşu o kadar güzeldi ki sanki dokunduğu her yerime şifa veriyordu.

"Ateşin var gibi," dedi. "Sen burada bekle, yatağa uzan. Ben de

üzerimi değiştireyim, sonra senin üzerine birkaç parça kıyafet alıp gelirim, doktora gideriz."

Efe beni kolumdan tutup nazikçe yatağa yöneltti. Dokunuşundan uzaklaşıp yatağa oturdum. Az önceye kadar onun uyuduğu yatağa uzanmak eve dönmek gibiydi. Başımı onun sıcak yastığına koyup yorganın altına kıvrıldım. Sanki yalnızca odamdan çıkıp buraya, onun odasına gelmek bile bana iyi gelmişti. Efe ayakta durmuş beni izliyordu.

"Ya da doktoru buraya çağırayım," dedi birden. Artık halsizlikten gözlerimi bile açamıyordum; yalnızca üşüdüğümü hissediyor, aralıksız öksürüyordum.

"Alo, merhaba." Efe'nin yatakta yanıma oturduğunu ve komodinde duran otel telefonu ile bir yeri aradığını fark ettim, resepsiyonu arıyor olmalıydı.

"Doktor Bey müsaitse odama gelebilir mi acaba? Eşim rahatsız da... Evet. 2136 numara, doğru. Tamamdır, ne zaman gelir acaba? Tamam, teşekkürler. Bekliyoruz."

Efe telefonu kapattıktan hemen sonra elini bir kez daha yanağımda hissettim.

"Ateşin artmış," dedi. "Üşüyor musun? Yorganı biraz açalım mı? Saçların yine ıslak."

"Çok üşüyorum," dedim sessizce. Artık çenem bile titriyordu.

Efe telaşla kalkıp içeriden bir havlu getirdi. Yatakta yanıma oturup havluyla saçlarımın nemini almaya çalışırken bir yandan da konuşuyordu.

"Doktor birkaç dakika içinde burada olacak." Eliyle yanağıma, ardından koluma dokundu. Elini beni ısıtmak istercesine kolumda, boynumda, yüzümde, saçlarımda gezdirdi. Bana sarılmak istediğine ama kendini tuttuğuna o kadar emindim ki... Havluyu

bir kenara bıraktı, artık yalnızca beni izliyordu.

"Zor zamanlar geçirdik Mine... Kendini çok hırpaladın," diye mırıldandı sessizce. Eliyle saçımı okşarken sesi masal anlatır gibiydi. "Vücudun artık dinlenmek istiyor. Kendi vücudun senden yardım istiyor resmen. Sen hayatına giren herkese iyi gelmeye çalıştın, biraz da kendine iyi gelsen..."

Gözlerimi açamadım. Vücudum titriyordu. Bir cenin gibi kıvrılmış, anne karnındaki sıcaklığı arıyordum sanki.

"Biliyorum. Çok zordu; senin için de benim için de. O ağır depresyonun içinde kayboldun Mine. Seni bulmama, kurtarmama izin vermedin, vermiyorsun... İnatla acılarına tutunuyorsun, inatla geçmişine tutunuyorsun... Şu elimi bir tutsan, seni oradan bir çıkarsam..."

Efe'nin cümleleri içimi ısıtırken yüzünün yüzüme yaklaştığını hissettiğim. Yanağımı özlemle öptü, sonra dudakları kulağıma yaklaştı.

"Bırak da bulayım seni..."

Gözlerimi araladım. Efe'nin yüzüme yalnızca bir santim uzaklıkta olan yüzünü, gözlerini gördüm. Gözleri gözlerimde, eli saçlarımdaydı. Bana yalvaran gözlerle bakıyordu. Bana beni kurtarmak için, beni bu kısır döngüden çıkarabilmek için yalvarıyordu sanki. Bana beni kaybolduğum bu karanlıkta bulabilmek için yalvarıyordu. Halsiz, hasta ve dolu gözlerle onun gözlerine baktım. Dudaklarımı araladım.

"Bul beni," dedim ona gözyaşları içinde. "Ben çok kayboldum Efe... Artık yolu bulamıyorum."

Uzandı ve gözlerimi öptü. O ağlıyordu, ben ağlıyordum. Ondan yardım istemek bile kaybolduğum karanlığın içinde bir ışığı açmıştı. Şimdi en azından önümü, adımlarımı görebiliyordum. Efe beni kollarıyla sardı, kendimi beni buradan çekip çıkarması

için her şeyimle ona bıraktım. Uzun zaman sonra ilk defa iyileşmeye hazır hissediyordum. İyileşmeye ve yeniden başlamaya...

Odanın kapısı dakikalar sonra çaldığında Efe'nin kollarının arasından yatağa bırakıldım. Efe odanın kapısını açmadan hemen önce yatağın ayakucundaki tişörtünü giydi. Sonra doktorun sesini duydum. Ateşim olduğunun farkındaydım. Doktor, Efeyle konuşurken ben sürekli öksürüyordum.

"Hoş geldiniz, buyurun."

"Hoş buldum. Neyi var hastamızın?"

"Gördüğünüz gibi," dedi Efe. "Öksürüğü var, ateşi de var gibi. Çok üşüdüğünü söylüyor, hatta titriyor. Ama vücudu yanıyor..."

"Fena üşütmüş sanırım," dedi doktor. "Merhaba, nasılsınız? Ben ateşinizi ölçüp kontrollerinizi yaparken bana şikâyetlerinizi anlatabilir misiniz?"

Burnumu çektim. Biraz doğrulmaya çalıştığım sırada doktorun alnımdan ateşimi ölçtüğünü fark ettim.

"Öksürüyorum," dedim. Bunu kanıtlarcasına durup öksürdüm ve devam ettim. "Başım ve kulaklarım ağrıyor, burun akıntım var... Bir de çok üşüyorum."

"Ateşimiz 38.7."

"O kadar olmuş mu?" Efe'nin sesi oldukça endişeliydi. Doktor başını salladı.

"Bu şikâyetleriniz kaç gün önce başladı acaba?"

"Aslında dün başladı..."

"Klimanın altında falan mı kaldınız?"

"Hatırlamıyorum... Kalmış olabilirim."

"Tamam, peki sizden rica etsem biraz doğrulabilir misiniz? Sırtınızı dinlemek istiyorum."

"Ben yardım edeyim," dedi Efe. Aceleyle yanıma gelip doğrul-

mama yardım etti. Arkama oturdu ve altımı yorganla kapatıp tişörtümü kıvırıp sırtımı açtı. Doktor stetoskop yardımıyla sırtımı dinlerken ben hâlâ öksürüyordum.

"Neyse ki ciğerlerinizden gelmiyor..." dedi doktor. "Herhangi bir ilaç alerjiniz var mı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla yok."

"Şimdi size bir serum takacağım. İçine toparlanmanız için birkaç takviyeyle hem ateş düşürücü hem de ağrıkesici ekleyeceğim. O yüzden bitmesi iki saati bulabilir. Serum bittiğinde resepsiyonu arayıp haber verirseniz çıkarmaya gelirim. Bir de reçete yazıyorum, ilaçlara serum bittikten sekiz saat sonra, sabah kahvaltısı itibariyle başlayabilirsiniz."

Efe arkamdan çekilip beni yavaşça yatağa yatırdı. O sırada doktor sol koluma damar yolu açmak için hazırlanıyordu.

"Derin bir nefes alın..."

Söylediğini yapıp derin bir nefes aldım. Koluma giren iğne beni bebeğimi kaybettiğim o güne götürünce acıyı kolumda değil, kalbimde hissettim. Nefesimi verdim ve gözlerimi açıp kendimi o günün acısından alıp bugüne getirdim.

"Tamamdır, kolunuzu dilediğiniz gibi oynatabilirsiniz. Dediğim gibi, serum bitince haberim olsun. Onun dışında tek yapabileceğiniz bol bol dinlenmek. Kendinizi çok yormuşsunuz..."

Başımı salladım. Bunun farkındaydım, kendimi mahvetmiştim. Doktor eşyalarını alıp odadan çıkarken Efe onu yolcu etti. Benim ise gözlerim koluma akan serumun damlalarındaydı.

"İyi geceler Doktor Bey, serum bitince görüşürüz."

"Görüşürüz. Dediğimi unutmayın, mutlaka dinlenmesini sağlayın. "

"Merak etmeyin."

Efe kapıyı kapatıp yanıma geldi. Oda loş ışıklarla aydınlatılmıştı; ne aydınlık ne karanlıktı.

"Gel bakalım," dedi. Biraz doğrulup ona daha dikkatle baktığımda gelirken yanında bir saç kurutma makinesi getirdiğini gördüm.

"Kendi kendine kururdu..." diye mırıldandım.

"Ve seni daha çok hasta ederdi..."

Efe yanı başımda durup saç kurutma makinesini çalıştırdı. Önce saçımdaki lastik tokayı çıkarıp komodine bıraktı, sonra parmaklarını yamuk yumuk kesilmiş saçlarımın arasında dolaştırdı. Saç kurutma makinesinin sıcağı saçlarıma vurduğunda o kadar huzurlu hissediyordum ki gözlerimi kapattım. Efe'nin parmakları ve saç kurutma makinesinin sıcağı saçlarımda dolaşırken burada böylece uyuyabilirdim. Yalnızca saçlarımın değil, her yerimin ısındığını hissettim. Bazı boşluklar doldu, bazı eksikler kapandı, bazı yamalar yapıldı o an... Bir şeyler döndü, bir şeyler tekrar canlandı. Bunu her hücremde hissettim.

"Aslına bakarsan," diye söze girdi Efe. "Saçların böyle de güzel olmuş. Bu da özgün bir kesim sonuçta..."

"O zaman seninkileri de keseyim."

Gülerek, "Hayır diyeceğimi düşünüyorsun, değil mi?" dedi. "Saçlarımı senin kesmene seve seve izin verirdim."

Halsizce gülümsedim. "Efe..." diye mırıldandım.

"Mine?"

"Beni nasıl buldun? Gerçekten... Bu şehre geldiğimi, bu otelde kaldığımı nasıl öğrenmiş olabilirsin?"

"Belki de özel güçlerim vardır."

"Hadi ama, birilerine rüşvet falan mı verdin?"

"Hayır. Dediğim gibi, seni sevmekle ilgili özel güçlerim var.

Sözkonusu sen olduğun zaman her şeyi mümkün kılabiliyorum."

Derin bir nefes aldım.

"Beni nasıl bulduğunu asla öğrenemeyeceğim, değil mi?"

"Sanırım asla öğrenemeyeceksin."

Hâlâ saçlarımı kurutuyordu. Parmakları artık yalnızca saçlarımda dolaşmıyor, başıma masaj yapıyordu. Şimdiden kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Sanki tek ilacım onun yanında olmaktı.

Aynen, kolundaki serumun etkisi yok Mine. Efe'nin yanındasın diye böyle hissediyorsun...

Sen tutuklanmalısın İçses. Ciddiyim.

"Peki bana yazdığın besteyi..." diye söze girdim. "Onu hiç duyabilecek miyim?"

"Eğer penceremizden uçup gittikten sonra dönmeye karar verdiyse belki bir gün duyabilirsin."

Saç kurutma makinesini kapattı ve fişten çekip komodine bıraktı.

"Dün akşam yaptığın besteyi unuttuğuna inanmamı bekliyor musun gerçekten?" diye sordum.

Kolumdaki seruma dikkat ederek arkama yaslandım. Efe doktor gelmeden önce üzerine geçirdiği tişörtü çıkarıp şortla yanıma uzandı.

"Sarhoştum," dedi. "Yalnızca eve geldiğimi ve seni gördüğümü hatırlıyorum. Sonrası yok..."

Kısa bir sessizlik oldu. Yan yana uzanmıştık; ben ona bakıyordum, o bana...

"Özür dilerim..." diye mırıldandım.

"Özür dilenecek bir şey yapmadın Mine."

"Bu acıyı birlikte yaşayıp içinden birlikte çıkabilirdik. Ben

kalmayı seçtim..." Bir yandan konuşuyor, bir yandan ara ara öksürüyordum. Efe elini uzattı ve elimi sıkıca kavradı.

"Ama şimdi tuttun elimi. Artık orada değilsin, değil mi?"

Başımı sallayıp, "Değilim," dedim sessizce.

Efe beni dikkatli bir şekilde kendine çekti. Başımı göğsüne yasladı ve eli saçlarımı buldu. Bulutlar nasıl olmuştu da böyle birdenbire dağılmıştı bilmiyordum ama artık önümü görebiliyordum. Onun kollarında kendimi hiç olmadığım kadar yeniden başlamaya hazır hissediyordum. İçimde öyle bir güç belirmişti ki dünya üstüme istediği kadar gelebilirdi; tam şu an her şeyi aşardım.

"Rüyamda..." diye söze girdi Efe. "Dün gece masa başında uyuyakaldığımda gördüğüm rüyada bana beni sevmediğini söyledin. Hem de defalarca."

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun Efe."

"Uzun zamandır evin içerisinde birbirini tanımayan iki insan gibiydik. Balkon sohbetlerimizi, yemeklerimizi, seni, bizi... O kadar çok özledim ki."

Gözlerimin bir kez daha dolduğunu hissettim. Burnum çektim ve konuşabilmek için boğazımı temizledim.

"Ben kendime bile uzaktım."

"Biliyorum güzelim." Başını salladı. "Aslında bu sabah seni aramaya başladığım o dakikadan itibaren aklımda dolaşan bir şey vardı..."

Başımı kaldırıp ona baktım. Hâlâ kollarının arasındaydım ve gözlerim gözlerindeydi. Bütün parçaları kaybolmuş bir yapboz setinin kalan son iki parçası gibiydik. Birbirimize tutunmuş, kayıp parçaların bulunmasını ve etrafımızdaki boşluğun dolmasını bekliyorduk.

"Neymiş o?" diye sordum merakla.

"Bilmiyorum sen ne dersin ama..."

"Söylemeden bir şey diyemeyeceğimi biliyorsun," dedim gülümseyerek. O da sessizce güldü.

"Taşınalım mı Mine?" diye sordu birden. "Evden, sokaktan... Şehirden."

Öylece bakakaldım. O ev Efe'nin ailesinin eviydi; tüm bina onun hatıralarını taşıyordu. Bizim tanıştığımız, her şeyin başladığı ve bittiği noktaydı orası...

"Efe, o ev senin için önemli," diye mırıldandım şaşkınlıkla.

"O ev bize bizi bir araya getirmek dışında iyi gelmedi Mine. Eğer her şeye sıfırdan başlayacaksak geçmişe dair her şeyi geride bırakmalıyız. Evi de."

Evi ve Efe'yi bırakıp buraya gelmek benim isteğimdi ama Efe'nin o evi bırakması ihtimali bana şu an bunu konuşurken bile imkânsız geliyordu. Oysa her şeye bambaşka bir yerde, sıfırdan başlama fikri içimde bir şeyleri harekete geçirmişti; kalbimi hızlandırmış, içimi ısıtmıştı. Sanki olması gereken buydu. Sanki doğru karar buydu.

Geçmişten günümüze kadar sürüklediğimiz bazı şeyler miladını doldurduklarında bize yük olmaktan başka bir işe yaramazlardı. Onlar asla önümüze geçemez, yanımızda olamazdı. Onlar her daim arkamızda, sırtımızda olacaktı. Geçmiş yalnızca hatırlanmalıydı, bir noktada bırakılmalı ve anılar kutusuna kaldırılmalıydı. Geçmişi yanımızda taşıyamazdık, onu yalnızca sürüklerdik. Eğer geçmişle yaşamak istiyorsak ömrümüz boyunca sürüklemek zorunda olacağımız görünmez yüklerimiz olacaktı. O yükler bir noktada bizi yoracak, hasta edecek ve biz nedenini bile anlamadan tükenecektik. Bizi tüketmeyen tek şey şimdiydi. Şimdi yanımızda olanlar, şimdi hissettiklerimiz, şimdi gördüklerimiz, şimdi duyduklarımız... Kalanlar değil. Eğer her

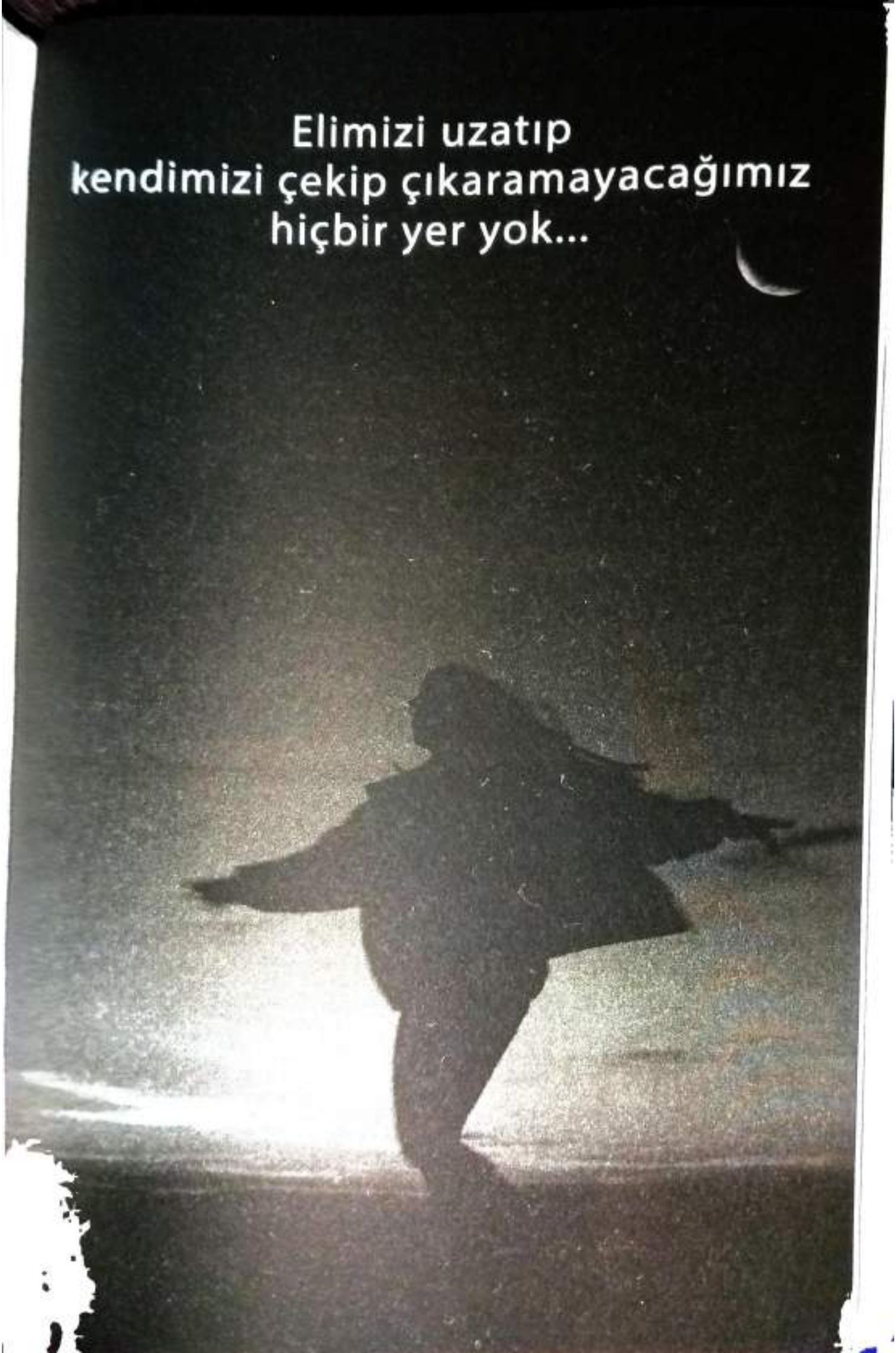
şeyi geride bırakacaksak, eğer gerçekten sıfırdan başlayacaksak bunu hakkını vererek yapmak zorundaydık.

Başımı kaldırıp Efe'ye ilham dolu gözlerle baktım.

"Taşınalım," dedim ve az önce söylediklerini tekrar ettim. "Evden, sokaktan, şehirden..."

Gözlerindeki umudu görünce aynı umudu kendi içimde de hissettim. Bizi çocukluğumuzdan, hüzünlerimizden, içimizdeki o soyut bataklıktan ve küllerimizden kurtaracak tek yol buydu. Sıfır noktası...

Ve biz şimdi tam olarak o noktadaydık. Her şeye sıfırdan başlamak üzere, hiç bilmediğimiz bir yolun tam başındaydık.

Elimizi uzatıp
kendimizi çekip çıkaramayacağımız
hiçbir yer yok...

21. Bölüm

Hatırasız Duvarlar

Elimizi uzatıp kendimizi çekip çıkaramayacağımız hiçbir yer yok...

(Günler Sonra)

Koliler, kutular, poşetler, valizler ve gazete kâğıtları her yerdeydi. Sanki tüm yaşanmışlıklarımız evin salonuna toplanmıştı. Kolilerin başında oturmuş mutfak dolabından getirdiğim bardakları gazete kâğıtlarına sarıyor ve kolilerden birinin içine yerleştiriyordum.

"Tabakları getiriyorum."

Efe'nin içeriden gelen sesini duyduğumda koliye son bardakları koyuyordum.

"Bardaklar bitmek üzere, getirebilirsin."

Ankara bana iyi gelmişti. Bana asıl iyi gelen şey Ankara mıydı yoksa her şeyi bırakıp gitmek miydi bilmiyordum. Evi ve Efe'yi bırakıp gittikten sonra çok farkındalık yaşamış, çokça şey anlamıştım. Benim derdim kendimle ve geçmişimleydi. İhtiyacım olan şey gerçekten de bırakıp gitmekti ama Efe'yi değil, geçmişimi bırakmaktı. Bu evi, bu şehri, anıları, bana maziyi hatırlatan her şeyi...

"Bu kadar çok tabağımız olduğunu bilmiyordum," dedi Efe elindeki tabakları yere, dizimin dibine bırakırken.

"Yalnızca tabaklar değil, ben bu kadar eşyamız olduğunu da bilmiyordum!" dedim. "Ne çok şey biriktirmişiz."

Eğilip saçlarımı öptü. Birkaç gündür çok mutlu, çok huzurlu görünüyordu. Ben de öyle. Tamamen mutlu olduğumu söyleyemezdim ama huzurlu hissettiğimi biliyordum. Bu vedanın bize iyi geleceğine emindim. Yeni bir şehir, yeni bir ev, hatırasız duvarlar...

"Mola verelim mi?" diye sordu Efe.

"Yoruldun mu?"

Biz yorulmadık mı Mine, bu nasıl bir soru? Ölüyoruz yorgunluktan.

"Eh, beş saattir koli ve valiz yerleştiriyoruz. Sen yorulmadın mı?"

"Yoruldum tabii," dedim gülerek. "Bir yandan da terapi gibi geldi. Beş saat boyunca bardak, çatal, kaşık, kâse, tencere, kap yerleştirmek..."

"Ve senin beş valiz kıyafetinin olması..." dedi Efe.

"Ve benim çok acıkmış olmam..." diye devam ettirdim.

Efe güldü. "Biliyorum. Yemek sipariş etmekle uğraşmayalım, çok geç getiriyorlar. Sokağın köşesindeki pizzacıya gidip alayım. Ne yersin güzelim?"

"Margarita," dedim. "Her zamankinden."

"Tamam," dedi Efe üzerine kot ceketini geçirirken. "Hemen gidip geleyim. Başka bir şey istersen ararsın."

"Ararım."

Efe gelene kadar dinlenmek yerine az önce yere bıraktığı tabakları da yerleştirmeye karar verdim. Tabakları tek tek gazete kâğıtlarına sarıp yerleştirdim... Her tabağı, kırılmamasına özen göstererek yavaş yavaş yerleştiriyordum. Birkaç dakika sonra

telefonumun çalmasıyla elimdeki son tabağı da koliye yerleştirip yerdeki telefonuma uzandım. Efe'nin aradığını düşünürken yabancı bir numarayla karşılaşınca kaşlarımı çatarak boğazımı temizledim. Telefonu açtım ve merakla kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Alo, iyi günler. Mine Hanım ile mi görüşüyorum? Mine Duran."

"Evet, benim. Buyurun."

"Mine Hanım merhaba. Ben Jale Aksoy. Metris Kapalı Cezaevi revir hemşiresiyim. Sizi babanız için aradım."

"Babam mı?" diye sordum merakla. İçimde hiçbir korku veya endişe oluşmadı. Yalnızca merak...

"Evet. Şu an müsait misiniz? Yanınızda birileri var mı?"

Kadının tavrına, ses tonuna ve söylediklerine anlam vermeye çalışıyordum. Konuşmanın gidişatına bakılırsa pek de iyi haberler vermeyecekti ama bu haberler bana ne hissettirirdi bilmiyordum.

"Müsaitim, sıkıntı yok. Söyleyebilirsiniz."

"Pekâlâ..." dedi kadın mahcup bir sesle. Sonra birden konuştu. "Babanızı kaybettik Mine Hanım. Başınız sağ olsun."

Koliler, valizler, gazete kâğıtları... Bardaklar, tabaklar, tablolar, kitaplar ve ortalarında ben... Elimde bir telefon, telefonda hiç tanımadığım bir ses, bir ölüm haberi ve içimdeki hissizlik, duygusuzluk...

"Anladım," diye mırıldandım. "Peki nasıl oldu bu? Benim hiç haberim olmadı. Bir hastalığı mı vardı?"

"Hastalık değil..." dedi kadın. "Dün gece sabaha karşı dört civarı bulmuşlar. İntihar etmiş."

Çok garip. Karşımdaki kadın bana babamın öldüğünü, intihar ettiğini söylüyordu ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Üzüntü, öfke, kırgınlık, özlem... Hiçbir şey. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Anladım," diye mırıldandım bir kez daha. "Haber verdiğiniz için teşekkürler. Yapmam gereken bir şeyler var mı?"

"Kalan eşyalarını almak isterseniz..."

"Çöpe atabilirsiniz," dedim.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ. Bir mektup bırakmış... Zarfın üzerinde isminiz yazıyor. Onu almak isterseniz şu an bende. Haberiniz olsun."

Bir mektup mu? Hayatım boyunca benimle bir kez bile sohbet etmemiş babam ölürken bana bir mektup mu yazmıştı?

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım.

"Almaya gelecek misiniz?"

"Bilmiyorum," dedim.

Gerçekten bilmiyordum. Bana söyleyeceği hiçbir cümle umurumda bile değildi ama yine de bana hayatında ilk kez bir şeyler söylemek istemişti. Bunların ne olduğunu elbette merak ediyordum.

"Ben size haber vereceğim," diye mırıldandım. "Kusura bakmayın. Şu an ne diyeceğimi bilemedim..."

"Önemli değil, sarsıcı bir haber tabii... Tekrar başınız sağ olsun Mine Hanım. Mektubu isterseniz bana bu numaradan ulaşabilirsiniz. Görüşmek üzere."

"Sağ olun, iyi günler."

Telefonu kapatıp yere bıraktım. Kolilerin arasında öylece oturup etrafıma bakındım. Ne yapacağımı bilemedim. İçimde hiçbir hüzün hissetmemek bana kötü hissettirmeli miydi bilmiyordum, yine de kötü hissetmiyordum. Uzandım ve yerde kalan tabaklardan birini alıp gazete kâğıdına sarmaya başladım.

Bazı hayatlar böyleydi işte. Bazı insanlar öyle hayatlar yaşıyor ve yaşatıyordu ki ölümleri sizi önünüzdeki tabakları gazete

kâğıtlarına sarmaktan alıkoyacak kadar bile etkilemiyordu. Belki on, belki on beş dakika boyunca hiçbir şey düşünmeden yalnızca tabakları, kâseleri ve tepsileri sardım... Aklımda hiçbir şey yoktu. Hiçbir düşünce, hiçbir duygu, hiçbir his.

"Sevgilim, ben geldim."

Önce Efe'nin sesini, sonra kapının kapandığını duydum. Efe elindeki pizza kutuları ve bir şişe içecekle odaya girdiğinde ben hâlâ bir şeyler sarıyordum.

"Hani mola verecektin?" diye sordu ve elindekileri masaya bıraktı.

"Sen gelene kadar devam edip sonra mola vereyim dedim," diye mırıldandım ve ayağa kalktım. "Ha, bu arada cezaevinden aradılar, babam ölmüş."

Efe masanın başındaki sandalyeye oturmuştu ki şok içinde bakakaldı. O sırada koliden çıkardığım iki bardakla masaya doğru ilerliyordum. Efe hâlâ şok içinde bana bakarken ben sandalyeme oturdum, bardakları masaya koydum ve pizza kutularını açtım.

"Baban mı ölmüş?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başımı salladım, bir yandan içeceklerimizi dolduruyordum.

"Nasıl olmuş bu?"

"İntihar ettiğini söylediler. Bana da bir mektup bırakmış. Başka bir şey bilmiyorum."

Pizzamdan bir dilim aldığım sırada Efe uzanıp elimi tuttu.

"Sen iyi misin Mine?" diye sorunca gözlerimi çevirip doğrudan ona baktım.

"Gayet iyiyim," dedim. "Bunu o yaptı. Ölümüne üzülmeyecek bir çocuk yetiştirdi."

Efe yutkundu. Başını salladı ve bana doğru uzanıp başımı göğsüne doğru çekti. İçimde en ufak bir üzüntü kırıntısı yoktu ama

beni yine de teselli etmek istiyordu. Karşındaki insanın babasının ölümüne üzülememesi bile çok acıydı. Belki de kalbimi acıtan tek şey bu oldu.

Uzun bir süre sarıldıktan sonra her şey olağan halinde devam etti. Pizza yedik, içeceklerimizi içtik, Efe'nin gelirken getirdiği market broşürüne baktık, birazdan gelecek nakliye aracı için kendi aramızdaki son planlamalarımızı yaptık. Böylece babamın ölümü konusu kapandı ve gitti. Ne yaptıysa kendine yaptı; ne olduysa kendine oldu. Ben yaşadım, yaşıyorum; sevdim, sevildim. Onun ise ardından bir damla gözyaşı bile dökülmeyecekti. Benim içimde çıkardığı yangın aslında onu yaktı. Yalnızca ölene kadar haberi olmadı...

"Nakliyeciler aradı," dedi Efe yarım saat kadar sonra son kolilerimizi bantlayarak kapattığımız sırada.

"Ne zaman geliyorlarmış?"

"Beş dakikaya burada olacaklarmış. Biz özel ve değerli eşyalarımızı alıp kendi arabamıza koyacağız. Onlar gerisini getirecek zaten."

"Yani çıkıyor muyuz?"

"Birkaç dakika içinde çıkalım. Onlardan önce yola çıkalım ki yeni eve onlardan önce ulaşıp evi biraz temizleyelim."

"Tamam o zaman," diyerek ayağa kalktım. "Montumu giyip çantamı alayım. Kolilerden birini alıp inebilirim."

"Kolileri ben alırım güzelim. Sen montunu ve çantanı alıp in. Arabayı açıp beni bekle."

Başımı salladım. Ayakkabı dolabının önüne gidip vestiyerden montumu aldım. Montumu üzerime geçirdikten sonra ayakkabılarımı giydim ve büyük kol çantamı takıp evin kapısını açtım.

"Ben iniyorum!" diye seslendim.

"Tamam güzelim, her yeri kontrol edip geliyorum."

Efe içerideki kolileri kontrol ederken son kez arkama döndüm. Evin uzun, geniş koridoruna baktım. Boş kalan duvarlara, koridorun halısız kalan zeminine. Sonra koridorda birkaç adım attım. Boş kalan yatak odasına girdim ve içeriye baktım.

"Veda gezisi mi?" diye sordu Efe. Hemen arkamdaydı.

Başımı salladım. "Eve hoşça kal demek istedim."

Gözlerim boş odada, duvarlarda, pencerenin üzerinde, banyo kapısında dolaştı. Yatak odasından sonra diğer odalara tek tek baktık. Hem kontrol ediyor hem veda ediyorduk. Mutfak, salon, balkon... Her odayla vedalaştım.

Salonun kapısında durmuş içeriye son kez baktığım sırada Efe arkamdaydı, kolları belimi sardı ve elleri karnımda buluştu.

"Nereye gidersek gidelim orası bizim evimiz olacak..." dedi sessizce.

Başımı sallayıp, "Sen varsın diye..." dedim. Dudaklarını araladı ve kulağıma eğilip cümlemi tekrar etti.

"Sen varsın diye."

İşte bu, bizim o evde, Daire 7'de yaptığımız son konuşmaydı. Efe kolileri kontrol etmeye devam ederken ben çantamı alıp evden çıktım. Kapının hemen yanında duran "Daire 7" yazısına son kez baktım. Elimi uzatıp yazıya dokundum.

"Hoşça kal," dedim ve derin bir nefes aldım. "Umarım seni evi bilen herkesi mutlu edersin. Her şey için teşekkür ederiz."

Merdivenleri yavaş yavaş indim. Basamaklara tek tek baktım. Buraya, bu binaya geldiğim ilk günü anımsamaya çalıştım. No. 26 yazısının önünde durduğum ilk günü, buraya taşındığım günü, Efe'yle ilk karşılaşmamı, ilk konuşmamızı, her şeyi... Gözlerimin önünden bir sürü kahkaha ve bir sürü gözyaşı geçti. Burası benim

için çok özeldi ve hep öyle kalacaktı. Merdivenleri indikten sonra binanın kapısından son kez çıktım. Kapı zillerinin hemen üzerinde duran "NO. 26" yazısına döndüm ve gülümsedim.

"*Kardelen Sokak, No. 26, Daire 7,*" diye mırıldandım kendi kendime.

Bu yalnızca evin adresi değildi. Bu benim, bugünkü Mine'nin adresiydi; kendim olma yolculuğumda gittiğim yolun adresiydi. Bu adres beni bana getirmişti. Ağır adımlarla ilerleyip Efe'nin arabasının kapılarını açtım. Arkaya geçip bagaj kapısını da açtıktan sonra kendi çantamı çıkarıp arka koltuğa bıraktım. Efe binanın kapısında elindeki kolilerle göründüğünde arabaya yaslandım ve başımı kaldırıp balkonumuza son kez baktım. Efe kolileri bagaja yerleştirdikten sonra yanıma geldi.

"Bitti," dedi. "Burası artık bizim evimiz değil."

Ona dönüp hüzünle gülümsedim. "Hatırlıyor musun?" diye sordum. "Akşamları sen kendi balkonunda otururdun, ben de kendi balkonumda."

"Ben karşı binanın camından senin yansımanı izlerdim," dedi Efe.

"Peki şeyi hatırlıyor musun?" dedim gülerek. "Sana pastaneden kendi yaptığımı iddia ettiğim bir tatlı alıp getirmiştim."

"Tatlıların altlarında pastanenin ismi yazıyordu."

Efe ufak bir kahkaha attı. O anı yeniden yaşamış gibi utandım.

"Ben kendi dairemde senin şarkılarını dinlerdim, sen kendi şarkını duyunca bana mesaj yazardın..."

"Sen balkonda uyuyakalırdın, ben karşı camdaki yansımandan uyuduğunu görünce arayıp seni uyandırırdım."

Dönüp son kez, az önce bir daha dönmemek üzere ayrıldığımız binaya baktık. Arabamıza yaslanmış kendi içimizdeki son

güzel hatıralarımızı anmıştık. Evin önüne yaklaşan büyük nakliye aracını gördüğümüzde gitme zamanımızın geldiğini biliyordum. Efe yanımdan ayrılıp araçtan inen yetkiliye evin anahtarını verdi.

"Her şey kolilerde. Biz özel eşyalarımızı aldık, birkaç dakikaya yola çıkacağız. Yeni eve yaklaşırken haber verirseniz ben sizi karşılarım."

"Dolapları kontrol ettiniz mi acaba? Biz tekrar bir kontrol yapalım mı?"

"Biz her yeri kontrol ettik. Siz direkt eşyaları taşımaya başlayabilirsiniz."

"Çıkarken anahtarı kapıda mı bırakayım, size mi getireyim? Ev sizindi, değil mi?"

"Abi sen kapıda bırak, emlakçı alacak..."

Efe adamla birkaç dakika daha konuşup vereceği tüm bilgileri verdikten sonra yanıma geldi.

"Öyleyse yola çıkma vakti," dedi. "Hazır mısın?"

"Seninle her şeye hazırım."

Artık gerçekten de yola çıkma vaktiydi, vedalaşmalar bitmişti, bizi yepyeni bir şehir, yepyeni bir ev ve yepyeni bir sayfa bekliyordu. Arabaya geçip koltuklarımıza oturduktan sonra Efe arabayı çalıştırdı.

"Size kolay gelsin," diye seslendi arabanın camından. "Diğer evde görüşürüz."

"İyi yolculuklar Efe Bey, akşama doğru orada oluruz."

Yola çıktıktan sonra bir süre boyunca müzik dinlemedik. Camlarımız sonuna kadar açıktı. İstanbul'un kalabalık sokaklarından, çocuk ve esnaf seslerinin arasından geçtik. Kalabalıktan sıyrıldık, karmaşadan uzaklaştık ve çevreyoluna dönüp Ankara istikametine yöneldiğimizde uzanıp radyo tuşuna bastım.

"Trafiği hiç özlemeyeceğim," dedi Efe. "Aslına bakarsan hiçbir şeyi özlemeyeceğim. Özleyeceğim her şeyi yanıma aldım."

Ankara'ya yalnızca biz değil, Efe'nin anne ve babası da taşınıyordu. Taşınma kararımızı onlarla paylaştığımızda babası Efe'nin kalp hastası olan annesi için daha sessiz bir yerde yaşamak istediklerini söyleyince konuşma öyle bir yere bağlandı ki onlar bizden bile önce taşındı. Yani Efe buradan giderken gerçekten de özleyebileceği her şeyi aldı; ben de öyle.

Burada, bu şehirde benden geriye yalnızca bir mezarlık kaldı. Benim güzel Ece'min evi... Bu koca şehirde umursadığım, düşlediğim, özleyeceğim tek yer. Buradayken bile gitmeye korktuğum tek yer. Dışarıdaki hava maviye dönük, kasvetli ve soğuktu. Uzanıp radyodaki şarkının sesini artırdım.

Kayboluyor hatıralarım," dedi şarkı,

*Gençliğim, çocukluk anılarım...**

Başımı çevirip yanından geçtiğimiz sahile, yürüyüş yapan insanlara baktım. Dünyada milyarlarca insan vardı. Her birimiz birer noktaydık oysa içimiz sonsuz bir evreni anımsatıyordu. Birileri bir yerlere gidiyor, birileri bir yerlerden dönüyor, birileri nefes alıyor, birileri nefes veriyordu. Her birimizin içi birer hatıra koleksiyonuydu aslında; hatırlamak insanın alışkanlığıydı. Kötü hatıraların size verdiği acının önüne geçemediğinizde ise o hatıraları kaybetmekten, o koleksiyonu dağıtmaktan başka çareniz yoktu. Ben hatıralarımı buraya, bu şehre gömdüm.

"Balkona birkaç çiçek alalım..." dedi Efe. "Senin alerjin olmayan bir şey bulmak zor gerçi."

İşte, bana acı çektiren hatıralarımı buraya bu yüzden gömdüm. Hüznü ve acıyı, ruhumun derin bunalımını bu yüzden

* Perdenin Ardındakiler. "Hatıralarım"

burada bıraktım. Yanımda benimle bir hayat yaşamak için bekleyen, beni gülümserken hayal eden bir insan vardı ve ben ona gülümsemek zorundaydım. Yoksa hatıralarımla o soyut mezarlığa gömülecektim...

Her birimizin hayatında her zaman yanı başımızda bizi önemseyen, bizi dipten çıkaran insanlar olmayabilir. İşte o zaman "o insan" biz oluruz. Unutmayın, elimizi uzatıp kendimizi çekip çıkaramayacağımız hiçbir yer yok...

Ben ne zaman geçmişime yenilsem,
Efe orada olmuştu.

22. Bölüm

Terk Edilmiş Çiçek

Ben ne zaman geçmişime yenilsem, Efe orada olmuştu.

Yol bitmeyecek gibi gelmişti ama bitti. Efe'yle arabadan inmiş, yanımıza aldığımız birkaç küçük koliyle yeni evimizin, yeni apartmanımızın önünde duruyorduk. Ev bir sitenin içindeydi, dairenin balkonu sitenin büyük bahçesine bakıyordu. Bahçe havanın serinliğine rağmen koşuşturan çocuklarla ve köpeklerini gezdiren, sohbet eden yetişkinlerle doluydu. Başımı eğip elimdeki anahtarın ucuna takılı olan anahtarlıkta yazanları okudum.

"B Blok – Daire 7."

Gülümseyerek Efe'ye baktım. "Bunun farkında mıydın?" diye sordum.

"Neyin?"

"Daire numaramızın yedi olduğunun."

"Ciddi misin?"

Efe şaşkınlıkla elimdeki anahtara baktı. Anahtarı emlakçıdan teslim aldıktan sonra buna hiç dikkat etmemiştik. Belli ki hayat her şeye sıfırdan başlasak bile geçmişten tamamen kopmamızı istemiyor, bize geçmişten gelen küçük işaretler bırakıyordu.

Birlikte apartmana girdikten sonra ikinci kata çıktık. Her katta dört daire vardı, her biri farklı cephelere bakıyordu. Efe ellerindeki kolilerle yanımda beklerken anahtarı kilide sokup evin bize şans getirmesini dileyerek kapıyı açtım. Bizi karşılayan boş daire her şeye rağmen sıcak hissettirmişti. Kapının açıldığı koridor salonun girişindeydi. Kapıdan girdiğimiz an salonun büyük pencerelerinden sitenin bahçesini görebiliyorduk. Efe elindeki kolileri yere bırakıp pencerelerden birini açtı. Yanıma gelip beni kollarıyla sardı ve başımı göğsüne yasladı.

"Yeni balkon manzaramız," dedi. Ev o kadar boştu ki sesi yankılanıyordu.

"Artık karşımızda tabelacının neon ışıkları yok," diyerek güldüm.

"Orada gökyüzünün yalnızca yarısını görüyorduk," dedi. "Burada çok günbatımı izleyeceğiz..."

Başımı çevirip salonun tamamını yansıyan gün ışığına baktım. Umutlu bir nefes aldım. İçimde bir yerlerde hâlâ yaşayan o küçük Mine'nin kaçırdığı tüm günbatımlarını andım. Telafi edilecek çok şey vardı.

"Nakliyeciler arıyor," dedi Efe. "Alo? Evet, biz geldik. Ne kadar sürer? Tamamdır. Görüşmek üzere."

"Ne diyorlar?" diye sordum merakla.

"Bir saate burada olacaklarmış."

"Sanırım temizlik vaktimiz geldi," diyerek isteksizce güldüm.

İçimde kocaman ve güzel bir boşluk hissi vardı. Sanki içsesim konuşsa sesi yankılanacaktı. Bu içimdeki eksiklerin değil, yeni başlangıçların boşluğuydu. Sanki bu ev yerleştikçe içimdeki boşluk da dolacak, her şeye yeni baştan başlayacaktım.

Evin temizlenmesi, yerleşmesi ve bir "ev" haline gelmesi saatler aldı. Tüm işler bittiğinde ve İstanbul'dan gelen koltuklarımıza

nihayet oturduğumuzda saat 19.06'ydı. Pencereye bakan üçlü koltuğumuzda oturmuş, sipariş ettiğimiz hamburgerlerimizi yiyor ve bu evde ilk kez günbatımını izliyorduk. Daha huzurlu bir an hayal edemezdim. Evin içi buz gibiydi. Pencereleri yeni kapatmış, petekleri yeni açmıştık. Üzerimdeki kalın hırkaya sığınmış, o an yaşadığım üşüme hissini bile sevdiğimi fark etmiştim.

"Mutlu musun?" diye sordu Efe.

Başımı çevirdiğimde beni izleyen gözleriyle karşılaştım ve ona gülümsedim.

"Mutluyum," dedim. "Sen?"

"Mutsuz olmam imkânsız," dedi. "Burada, bu koltukta, seninle..."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Başımı çevirip gözlerimi açtım ve kararan gökyüzüne baktım. Gün artık batmıştı. Ev karanlık ve sessizdi. Köşedeki saksıda evin bir önceki kiracısından kalan, ismini bile bilmediğim bir ev bitkisi duruyordu ve ben böyle küçük olaylara anlamlar yüklemeyi çok seviyordum. O terk edilmiş bir çiçekti ve bizi bulmuştu...

"Kahve içer misin?" diye sordum. O kadar yorulmuştum ki şu ana dair yapmak istediğim tek şey kahve içmek ve uyumaktı.

"Senin ellerinden olacaksa..."

Gülümseyerek ayağa kalktım. Efe'yi koltukta bırakıp yeni mutfağımıza doğru ilerledim. Kahve makinemizin nerede olduğunu bile bilmiyordum. Dolaba yerleştirdiğimiz cezveyi çıkarıp iki kaşık kahve ve su koyup ocağı açtım. Kahvenin pişmesini beklerken mutfak tezgâhına yaslandım ve telefonumu cebimden çıkarıp bugün gelen mesajlarıma baktım. Tanıtım mesajlarını, telefon numaramı nereden bulduklarını bilmediğim yabancı insanların mesajlarını geçip hiçbir ücret almasa dahi bana ısrarla haber göndermeye devam eden kaynağımın mesajlarına tıkladım.

En son mesajını yarım saat önce göndermişti. Mesajı açar açmaz gözüme çarpan iki kelimeye odaklandım: "NAZ ÖZGÜR." Kahvenin altını kısıp mesajı okumaya başladım.

"YKK selam. Umarım iyisindir. Seninle yıllardır tanışıyoruz, nasıl hissettiğini az çok tahmin edebiliyorum ve artık hiçbir magazin haberini takip etmediğini biliyorum ama belki mesajımı okur, kendini iyi hissedersin diye bir dost olarak sana yazmak istedim. Bu sabah Naz Özgür'ün Efe'nin eski ortağı Bora'yla olan ilişkisi ortaya çıkmış. Dün gece bir mekânda aşırı sarhoş olup kameralara sarmaş dolaş görüntü vermişler. Sabahtan beri bütün sosyal medya ve bütün magazin bunu konuşuyor. Adamın evli olduğunu ve çocuğunun ciddi bir hastalıkla mücadele ettiğini herkes öğrendi. Naz'a o kadar çok tepki yağıyor ki sana bugünün onun kariyerinin son günü olduğunu söyleyebilirim."

Yazdıklarını okuduktan sonra derin bir nefes aldım. Telefonun ekranını kapatıp taşmak üzere olan kahveyi aldım ve fincanlara doldurdum. Sonra telefonumun ekranını bir kez daha açtım. Mesajın son cümlelerini bir kez daha okumak isteyince okudum.

"Adamın evli olduğunu ve çocuğunun ciddi bir hastalıkla mücadele ettiğini herkes öğrendi. Naz'a o kadar çok tepki yağıyor ki sana bugünün onun kariyerinin son günü olduğunu söyleyebilirim."

O an ne hissedeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilemedim. Naz'la yüzleştiğim gün hayatımın en kötü günlerinden biriydi. O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı ama ben kendi acımın içinde kaybolup o acıyla olgunlaşmıştım ve ona tek kelime etmemiştim. İstesem kariyerini çoktan bitirirdim, bir dakikamı bile almazdı ama bunu yapmamıştım. Beni yendiğini, kazandığını sanmasına müsaade edip sahneden çekilmiştim. Hayatı

yaşarken sahnede olmak en güzeli gibi gelir ama asıl güzel olan her şeyi bir seyirci koltuğundan izlemektir, inanın bana.

İnsanlar birbirleriyle yarışır, kimisi kazandığını sanır oysa hayat kazanılacak veya kaybedilecek bir yer değildir. Her şey geçicidir, bütün hırslarımız anlamsızdır ve hırs bir insanın içinde var olabilecek en zavallı duygudur. Ben ona karşı hissettiğim öfkeden vazgeçmiştim; o ise çok istediği şöhrete kavuşmuş, mutlu olduğunu sandığı hayatını yaşamaya devam etmişti. Oysa mutluluk, hırsların uğruna elde etmek istediklerine sahip olmak değildi.

Elimdeki tepsiyle salona doğru ilerledim. Efe o kadar yorgundu ki koltukta uyuyordu. Salon hâlâ çok sessizdi. Tepsiyi orta sehpaya bıraktım ve Efe'nin yanına sokuldum. Başımı koluna yasladım.

Mutluluk buydu. Derin bir aidiyet hissi, sıfır hırs, derin nefesler ve şu an. Sessizlik ve ötesi. Koltukta oturan ve birbirine yaslı iki bedenin ufak hareketlerinin sesi. Kahvenin tadı, kokusu, gökyüzünün hâlâ var olan güçsüz aydınlığında görünen güçsüz dumanı... Bana göre mutluluk gözlerimizin önündeki her basit şeydeydi, hayatın ta kendisiydi.

"Bora ve Naz'ın ilişkileri ortaya çıkmış," dedim sessizce. Sonra kahvemden bir yudum aldım.

"Duydum," dedi Efe. "Boğaç yazmış. İkisi de hayatlarının hatasını yaptı. Şimdi fark etmişlerdir..."

Omuz silktim. Kısa bir sessizlik içinde kahvelerimizi içtik. Yorgunluktan ve aldığım haberden dolayı gözlerim pencerenin sunduğu gökyüzü manzarasına dalıp gitmişti.

"Peki sen nasılsın?" diye sordu Efe.

"Yorgunum. Sen?"

"O anlamda sormadım..." dedi. "Sabah aldığın haber için soruyorum... Babanın ölümü... Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Üzgün hissetmiyorum. Bana bir mektup yazmış. Aklımda olan tek şey bu. O mektubu okumak isteyip istemediğimden emin değilim. Kızını hiç sevmeyen bir baba yaşamına son vermeden önce ona ne söylemek istemiş olabilir ki?"

Efe bir süre beni izledi. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Söylediği herhangi bir cümlede beni kırmaktan korktuğunu tahmin edebiliyordum. O konuşmadan ben söze girdim.

"Uyuyalım mı?" diye sordum.

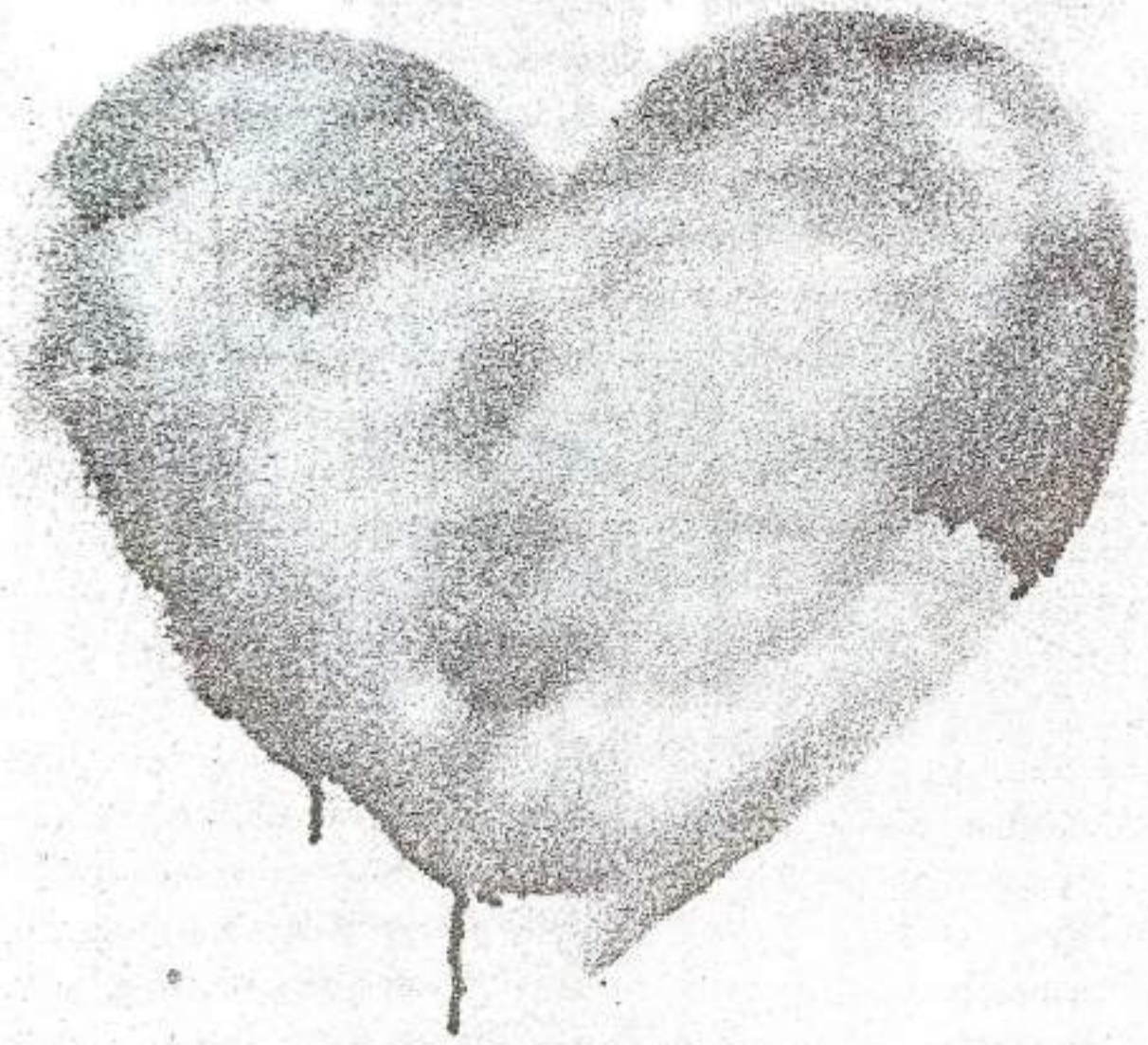
"Kahve içtikten sonra mı?"

"Kahve benim uykumu getiriyor. Biliyorsun," dedim gülerek.

"Ama benim uykumu açıyor..." dedi ve uzanıp beni kollarının arasına çekti. Dudakları dudaklarımı buldu; elleri saçlarımda, boynumda, omuzlarımda, sırtımda gezindi... Birbirimize karşı hissettiklerimiz öyle büyüktü ki ona karşı duyduğum özlem her saniye içimdeydi. Onu yanı başımdayken bile özlüyordum. Elleri tenimde gezerken kalbimin bile titrediğini hissediyordum.

O gece yeni evimizdeki ilk gecemizdi. Koltukta, kollarının arasında uyumuştum. Hayatım boyunca uyuduğum bütün uykular o uykunun yanında bir hiç gibi kalmıştı. Kendimi hayatım boyunca hep aynı çarşafın üzerinde yatmış da hayatımda ilk defa temiz bir çarşafın üzerinde yatıyor gibi hissediyordum. Efe'nin bana depresyonun en derinlerindeyken, en dibin de dibindeyken uzattığı o el beni hayatım boyunca üzerinde hissettiğim o eski, kirli çarşaftan kurtarmıştı. Ben ne zaman geçmişime yenilsem, Efe orada olmuştu.

Kırmızı bisikletli çocuk beni her düştüğümde tutmuştu.

Çünkü yalnızca kendi esaretimiz bize gerçek tutsaklığı yaşatabilir ve gerçek özgürlüğü bize yalnızca biz verebiliriz. Kendimizi severek...

23. Bölüm

Mavi

Çünkü yalnızca kendi esaretimiz bize gerçek tutsaklığı yaşatabilir ve gerçek özgürlüğü bize yalnızca biz verebiliriz. Kendimizi severek...

(FİNAL)

"Günaydın bebeğim."

"Günaydın... Çok erken değil mi?"

"Biraz erken. Sen uyumaya devam et. Ben simit alıp geleceğim."

Efe'nin dudaklarını yanağımda hissettiğim sırada uykum bölünmemişti bile. Konuşuyor, hissediyor ama uyumaya devam ediyordum. Uykum Efe'nin evden çıkarken kapattığı kapı sesiyle bölündü. Doğrulup ayılmayı bekledim. Rüzgârın dışarıdan eve taşıdığı soğukla kendime geldim ve kalkıp tuvalete girdim.

Taşınalı günler olmuştu. Ben bir zamanlar Efe'ye kendi mesleğim olarak tanıttığım "grafik tasarımcılık" üzerine yoğunlaşırken Efe söz yazıyor, beste yapıyor, Boğaç ve Enis'in albüm kayıtlarını düzenliyordu. Her şey bir rutine oturmaya başlamıştı. Evi, siteyi ve çevreyi fazlasıyla sevmiştik. En çok da burada bizden neredeyse hiçbir iz olmamasını sevmiştik.

Tuvaletten çıkıp üzerimi değiştirdikten sonra mutfağa geçtim. Çay yapmak için su ısıtıcıyı çalıştırıp buzdolabındaki kahvaltılıkları çıkardım. Sonra mutfak penceresine doğru ilerleyip Efe'nin bahçede görünüp görünmediğine baktım. Oradaydı, bahçede oynayan iki-üç yaşlarındaki küçük bir erkek çocuğuna eğilmiş elindeki topu ona uzatıyordu. Derin bir iç çekip istemsizce dolan gözlerimle tülü kapattım ve mutfak tezgâhına döndüm. Kendimi hüzünlü düşüncelere kaptırmadan kahvaltılıkları mutfak masasına dizmeye odaklandım. Domatesleri kestim, peynirleri yerleştirdim ve omlet yapmak için birkaç yumurta kırdım.

Efe kapıdan girer girmez mutfaktan gelen sesleri duyunca içeri seslendi.

"Bebeğim ben geldim. Uyanmışsın."

"Günaydın. Kahvaltı hazırlıyordum."

Efe aldığı simitleri masaya koyduktan sonra üzerindeki montu çıkarıp asmak için içeri gitti.

"Nasıl bu kadar erken kalktın?" diye sordum merakla. "Dün gece çok geç uyumuştuk. Film aşırı uzun sürdü! Bayılmak üzereydim. Bir anda 'SİMİT!' diye gözlerini açmış olamazsın."

Gülüp, "Aslında telefonum çaldığı için uyandım," dedi.

"Öyle mi? Kim aradı?" diye sordum.

"Kurye," dedi. Bir yandan bana cevap verirken bir yandan fincanlarımıza çay dolduruyordu.

"Ne getirmiş peki?"

Efe elindeki fincanları masaya bıraktıktan sonra kapüşonlusunun cebinden bir zarf çıkardı. Ardından, "Bunu," deyip elindeki zarfı bana uzattı.

Zarfı kaşlarımı çatarak aldım. "Bu ne?" diye sordum.

Zarfın üzerinde büyük harflerle "KIZIM MİNE'YE" yazıyordu. Yazıyı okur okumaz ne olduğunu anlamıştım. Bu o mektuptu. Babamın bana ölmeden önce yazdığı mektup.

"Cezaevi ile konuşup mektubu göndermelerini rica ettim. Evden kuryeyi karşılamak ve mektubu almak için çıktım. Okuyup okumamak senin kararın Mine. Sadece sana bu seçeneği sunmak istedim."

Elimdeki zarfa uzun uzun baktım. Babamın zar zor yazdığı harflere, kollarımı morartan o ellerden çıkan ismime baktım.

"Sen okudun mu?" diye sordum.

"Okumadım," dedi. "Bu senin mektubun. Bak bebeğim içinde yazanlar seni üzebilir veya üzmeyebilir. Bunun kararını verecek olan sensin. Zarf şimdilik burada dursun. Biz kahvaltımızı yapalım, sonra iyice düşün."

Başımı salladım. Efe elimdeki zarfı alıp mutfak tezgâhının en köşesine bıraktı. Oturup kahvaltımızı yaptık, her zamanki konuları konuştuk, Efe bana her sabah yaptığı gibi dışarıdaki havanın ne kadar soğuk olduğunu anlattı. Benim aklım ise tezgâhta duran zarftaydı. Buraya geldiğimizden beri o mektup ara ara aklıma gelse de bunu dile getirecek cesareti kendimde bulamamıştım. Sonunda kahvaltımız bittikten sonra Efe, Boğaç'ın dün yarım kalan enstrümantal kaydını düzenlemek için çalışma odasına geçti. Ben ise mutfak tezgâhından bana bakan zarfla baş başa kaldım. Kenarları kıvrılmış, üzeri lekelenmişti. Çok eski değildi ama şimdiden sararmaya başlamıştı. Sonunda aramızdaki savaş bir sonuca bağlandı, mektup savaşı kazandı ve ben ayağa kalkıp zarfı ellerimin arasına aldım. Masaya dönüp zarfı dikkatlice açtım. İçinden çıkan katlanmış kâğıdı açtım ve ellerimin arasında tutup gözlerimi kapattım. İçinde yazanları okumaya hazır olup olmadığımı sorguladım.

Hazır olsak da olmasak da okuyacağız Mine, bunu sen de biliyorsun.

Biliyorum İçses. Üstelik biz hazır olmadığımız çok şey yaşadık...

Kâğıdı tutan ellerim tir tir titriyordu. Gözlerimi açıp bakışlarımı kâğıda çevirdim. Babamın son cümlelerini, bana yazdığı ilk mektubu okumaya başladım.

"Kızım Mine, ben baban.

Bu mektubu okur musun okumaz mısın bilmem. Benden nefret ettiğini de gayet iyi biliyorum. Sana haksızsın diyemem, ben nefret edilecek bir adamım. Sen şimdi içinden, 'Bu adam hayatımı mahvettikten sonra bana neden mektup yazdı?' diyorsundur. Haklısın kızım. Neden yazdığımı ben de bilmiyorum. Ben dün gece bir karar verdim kızım. Kafam birkaç gündür sana yaşattıklarımla dolu. Belki acı çekeyim istedin de o gerçekleşti, nasıl oldu bilmiyorum ama aklım başıma geldi. Keşke gelmeseydi de nasıl bir insan olduğumu, kendi çocuklarıma neler yaşattığımı anlamasaydım. Sana bunları neden yaptığımı anlatamam, açıklayamam. Bir açıklamam da yok zaten. Bazı insanlar yalnızca kötüdür kızım. Senin baban kötü bir insandı."

Tam bu kısımda elimdeki kâğıdı masaya koydum ve başımı gözyaşları içinde kâğıdın üzerine, masaya yasladım. Sessiz hıçkırıklarım kâğıtla benim aramda gidip gelirken bu gözyaşlarımın sebebinin ne olduğunu bilmiyordum. Ona üzülmüyordum. Titrek bir nefes aldıktan sonra başımı kaldırıp mektubu okumaya devam ettim.

"Ben seni hiç rüyamda görmezdim kızım. Şimdi ne oldu bilmiyorum. Allah kahretsin ki birkaç gündür her gece rüyamda seni görüyorum ve keşke görmesem diyorum. Seni hep ağlarken hatırlıyorum, üstün başın hep dağınık, her yerin yara

bere. Her sabah, 'Ulan ne biçim bir insanmışım ben,' diyerek uyanıyorum. Ağlıyorum, kendimi paralıyorum. Ben hayatım boyunca alkolsüz bir saat bile geçirmedim, yeni yeni ayılıyorum. Bu bir mazeret değil, biliyorum. Bunları sana neden yazdığıma gelirsek, dediğim gibi ben bir karar verdim kızım. Bugün benim son günüm. Sana hiçbir şey söylemeden gitmek istemedim. Sonunda sana ve kız kardeşine yaşattıklarımın acısını çektiğimi bilmeni istedim."

Kendimi bir kez daha kâğıdın üzerinde buldum. Başımı ağlaya ağlaya ikinci kez masaya yasladım. Sakinleşmeye çalışıyordum ama bu mümkün değildi. Her satır bana yaşattığı acılardan dolayı hissettiklerini yazan birinin satırlarıydı. Herkesin kahraman olarak gördüğü babalarının yanında benim korkup saklandığım "babamın" satırlarıydı. Kendimi toparlamaya çalışarak başımı kaldırdım ve kaldığım yerden devam ettim.

"Bu sana iyi gelir mi bilmiyorum ama bunu söylemeden gitmek istemedim kızım. Ben, baban... senden ve kız kardeşinden çok özür dilerim. Size yaşattığım her acı için çok özür dilerim. Kendine iyi bak Mine. Artık korkmana gerek yok."

Kâğıda uzun uzun baktım. Üzerine damlayan gözyaşlarımın yanında kurumuş gözyaşı izlerini gördüm. O da ağlamıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Gözlerimi kapatıp tekrar tekrar hayata teşekkür ettim.

"Teşekkür ederim..."

Bu satırlar elbette ki benim yaralarımı sarmamıştı; onlar bu satırlardan çok daha derindi. O bana hayatım boyunca hiç kapanmayacak yaralar vermişti ama yine de bana ve bize yaptıkları için acı çektiğini bilmek yaralarıma biraz olsun iyi gelecekti. Onun bana yaptıklarından dolayı acı çektiğini bilmek hayatın bana verebileceği en güzel hediyelerden biriydi.

Kâğıdı katlayıp ayağa kalktım. Mutfaktan çıkıp Efe'nin odasının kapısını çaldım.

"Mine?"

Kapıyı açıp içeriye baktım. "Selam," diye mırıldandım.

"Ağlamışsın," dedi, sesi endişeliydi. "Mektubu mu okudun?"

Başımı salladım. Gözyaşları içinde masasının başında oturan Efe'ye sarıldım.

"Ne oldu bebeğim, ne yazmış? Seni üzecek şeyler mi yazmış?" dedi Efe öfkeyle elimdeki kâğıdı almaya çalışırken.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Bana bu mektubu getirdiğin için teşekkür ederim..."

Efe o an elimdeki kâğıdı bıraktı. Mektubu okumamın içimdeki bir yerlere iyi geldiğini anlamıştı. Beni daha sıkı sardı.

"Yaptıklarını hiçbir şey affettiremez ama belki son cümleleri yaralarını sarmamıza yardımcı olur diye düşündüm..." dedi.

Başımı salladım. "Oldu."

Ona orada uzun uzun sarıldım. İyileşmek bir anda olmuyordu. Bütün hayatınızı var olmayan bir hastalıkla geçirdiğinizde iyileşmek çok uzun sürüyordu. Benim ruhum hastaydı ve bunun ilacı yoktu. Ama artık iyileşmeye başladığımı biliyordum...

*

Günler geçtikte her şey daha iyiye gidiyordu. Mektubu okumamın üzerinden tam yirmi gün geçmişti. Bu süreçte hayatımın ilk grafik tasarım işini almış, bir kitabın kapağını tasarlamıştım. Efe'nin kayıtlarını düzenlediği albümler bu sabah piyasaya çıkmış ve biz hem kitap kapağını hem de albümleri kutlamak için baş başa bir yemeğe gelmiştik. Ankara'nın yüksek binalarından birinde, lüks bir otelin en üst katındaki restoranındaydık. Karanlık şehir manzarası eşliğinde yemeklerimizi yiyorduk.

"Galiba burası bize gerçekten iyi geldi," dedi Efe. "Bütün eski defterler kendiliğinden kapandı ve sen giderek güzelleşiyorsun..."

"İkinci cümleyi beklemiyordum," dedim gülerek.

"Onu ben de beklemiyordum," dedi Efe. "Aslında başka bir şey söyleyecektim ama sana bakınca o uçup gitti, yerini bu cümle aldı."

"Demek ki kaçıp buraya gelmemin bir sebebi varmış."

"Bensiz yaptığın hiçbir şeyin anlamı yok. Buraya geldiğimde seni soğuk algınlığından ölmek üzere buldum Mine. Ama o muhteşem saçlarını unutamıyorum. Keşke hiç düzelttirmeseydin, sonsuza kadar öyle yamuk yumuk kalsalardı..."

Ufak bir kahkaha attım.

"O günleri yaşarken içlerinden çıkamayacağımı düşünüyordum. Her şey o kadar kötüydü ki... Oysa şimdi hatırlayıp kahkaha atıyorum. Hayat çok garip değil mi?"

Efe omuz silkti.

"Hayat garip değil. Hayat bu zaten. Düz bir çizgisi yok, her yerinde inişler ve çıkışlar var... Kalp atışı gibi. Kalp atışı yoksa hayat da yok."

Önümdeki keçi peynirli salatadan bir çatal aldım ve bakışlarımı yan masamızda oturan yaşlı çifte çevirdim. Birbirlerine aşkla bakıyor, mum ışığında yemek yiyorlardı.

"Acaba böyle olur muyuz?"

Efe gülümseyerek yan masaya döndü. "Son saniyemize kadar..." dedi.

Bir süre daha sohbet edip yemek yemeye devam ettikten sonra lavaboya gitmek için ayağa kalktım.

"Seninle geleyim," dedi Efe.

"Hayır, sen otur lütfen. Evde de tuvalete gittiğimde benimle geliyor musun?"

Masanın yanı başında ayakta durmuş konuşmamızın bitmesini bekliyordum.

"İzin versen gelirdim."

"Ciddi olamazsın!"

"Çok ciddiyim Mine."

Efe'nin cevabına güldükten sonra lavaboya doğru ilerledim. Tuvalete girip çıktım ve rujumu yenilemek için aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı düzelttim, o sırada yüzümdeki değişimi fark ettim. Kilo mu almıştım?

Aynen, bunu düşünmenin tam sırası Mine.

Çantamı toparlayıp lavabodan çıktım. Çıkar çıkmaz karşıdaki erkek tuvaletinden çıkan takım elbiseli bir adamla karşı karşıya geldim. Kapılar birbirine o kadar yakındı ki neredeyse birbirimize değecektik. Adam karşı karşıya gelmemize güldü ve elini kaldırdı.

"Pardon," dedi.

"Önemli değil, sizin suçunuz yok. Yalnızca aynı anda çıktık."

"Kaderin suçu diyorsunuz yani."

Adamın cümlesine karşılık kaşlarımı çattım. "Öyle bir şey demiyorum. Siz duymak istediğinizi duyuyorsunuz."

"Ama tam filmlerdeki gibi olmadı mı? Adam ve kadın çarpışırlar ve aşk başlar..."

Tam salona yönelecektim ki bu cümlesini duyunca öfkeyle adama döndüm.

"Çok sarhoşsun, değil mi?" diye sordum. "Bence bu akşam herhangi birinin erkek arkadaşı ya da kocası tarafından fark edilmeden ayılmaya bak. Yoksa işin zor."

Adam cümleme karşılık güldü. Gerçekten de çok sarhoştu.

"Erkek arkadaşın ya da kocan var yani," dedi. "Eh tabii, bu güzelliği yalnız bıraksalar şaşırırdım."

Sonra birden elini koluma götürünce kolumu sertçe çektim.

"Ne yapıyorsun sen?"

Sesim kontrolsüzce yüksek çıktığı an salondaki herkes bize döndü. Buna Efe de dahil.

"Mine!"

"Ne var canım? Dokunmak istedim sadece."

Adam saçma sapan açıklamasını yaparken Efe çoktan yanımıza ulaşmıştı.

"Bir şey yok," dedim. "Beyefendi çok sarhoş."

Oysa bu açıklama Efe için hiçbir şeydi.

"Karım lan o benim! Karıma mı dokundun lan sen?"

"Ha, evlisin yani," dedi adam bana dönüp. "Tüh. Sevgilin olsaydı en azından ayırmak daha kolay olurdu. Şimdi zor olacak."

İşte o cümle söylenebilecek en yanlış kişiye söylendi. Efe'nin hissettiği öfkeyi tahmin ettim ve onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Adam çok sarhoş. Lütfen Efe, hadi gidelim."

Efe ise bu cümleme karşılık teorikte çok mantıklı, manevi olarak bakıldığında ise gözlerinizi kapatmanızı isteyeceğiniz bir cevap verdi.

"Ben de sarhoşum."

Bana ve adama kurduğu son cümle buydu. Adamın gömleğini tuttuğu an yaşanacakları görmemek için gözlerimi elimle kapattım ama adamı tutuş şeklinden ona "kafa atacağı" fazlasıyla belliydi.

"Beyefendi, hayır!"

"Lütfen durun!"

Garsonların havada uçuşan rica nidalarının sonunda dakikalar sonra dışarıda, otelin büyük bahçesindeydik. Garsonlar adamı ve Efe'yi ayırdıktan sonra tabii ki restorandan ayrılmıştık. Herkes

Efe'nin haklı olduğunu gördüğü için güvenliklerle dışarı çıkarılan kişi o adam olmuştu. Otoparka gidip arabamızı almadan önce hava almak için otelin bahçesine inmiştik ve yaşanan olayın saçmalığının beni güldürmesini engelleyemiyordum.

"Neden gülüyorsun Mine? Sinirli olduğumu görmüyor musun?" diye sordu Efe.

"Görüyorum," dedim. "Orada yaşanan o an gözümün önünden gitmiyor sadece."

"Hangi an?"

"Senin adama, 'Ben de sarhoşum,' deyip kafa attığın an," dedim ve ufak bir kahkaha attım. "Gerçi ben kafa atma kısmını göremedim. Gözlerimi kapattım. Hemen öncesini ve hemen sonrasını hatırlıyorum ama."

"Kafa attığım kısım da güzeldi. Keşke kaçırmasaydın," dedi Efe, hâlâ sinirliydi.

Kendimi tutamayıp bu dediğine daha fazla güldüm.

"Peki garsonlar araya girince konuklardan birinin, 'BIRAKIN DÖVSÜN, BU ADAM BENİM KARIMA DA ASILDI!' demesi..." diyerek ufak bir kahkaha daha attım. Efe de sonunda kendini tutamayıp güldü.

"Neyse en azından yemekler güzeldi. Akşam akşam sinirim bozulsa da..."

"Kötü bir akşam değildi," diye mırıldandım. "Senin adamın birine kafa atman dışında gayet iyiydi aslına bakarsan."

"Senin bu kadar güzel olmanın bir gün başımı belaya sokacağını biliyordum."

"Abartma. O adamın karısına da asılmış ve kadın hiç güzel değildi."

"Sen buna bozuldun mu bana mı öyle geldi?" diye sordu Efe.

Gülmeye başladım. "Tabii ki hayır! Ama adam sarhoştu. Mesele benim güzelliğim değildi, onun sarhoşluğuydu!"

"Neyse, bundan sonra hiçbir yerde tek başına lavaboya gitmeyeceğini anlamış olduk."

"Evde bile mi?"

"İstersen evde de eşlik ederim."

Gülüşüp yürümeye devam ettik. Otelin bahçesi o kadar güzel dekore edilmişti ki bu atmosferde mutsuz olmak imkânsız gibiydi. Bahçeyi koruyan istinat duvarları sarmaşıklarla kaplanmış, duvarların hemen önlerine mum şeklinde devasa ışıklar yerleştirilmişti. Bahçe âdeta devasa mumlar tarafından aydınlatılıyor gibi görünüyordu. Ankara serin ve sessiz bir akşam geçiriyordu. Üzerimdeki lila rengi kısa elbiseye rağmen üşümüyordum. İnsan kendini çok iyi hissettiğinde üşümeyi bile unutuyordu.

"İyi akşamlar."

Yanımızdan geçen adamın sesiyle başımız o yöne doğru çevrildi. Adamı önce tanıyamasam da birkaç saniye sonra yukarıda Efe'ye, "BIRAKIN DÖVSÜN!" diyen adam olduğunu fark edip gülümsedim. Adam kırklı yaşlarda, hafif kilolu ve takım elbiseliydi. Sevimli ve kibar birine benziyordu.

"İyi akşamlar," dedi Efe.

"Otoparktaki aracımdan şarj aletimi almaya gidiyordum da sizi görünce bir selam vereyim dedim. Güzel vurdunuz valla, tebrik ederim. Ellerinize sağlık," dedi adam.

Efe, "Teşekkür ederim. Kabalık etmek istemezdim ama... ben de sarhoştum," deyip güldü.

Adam Efe'nin cümlesi karşılığında bir kahkaha atıp bize bir kez daha başıyla selam verdikten sonra otoparka doğru ilerledi.

"Neyse ki içeride çocuk falan yoktu," dedi Efe.

"Neden ki?

"Önlerinde kendimi tutamayıp böyle bir şey yaptım diye üzülürdüm."

Başımı kaldırdım. Olduğum yerde durup ona döndüm.

"Ama çocuk vardı," dedim.

"Nasıl ya? Ciddi misin? Ben görmedim."

"Görünmüyordu ya..." diye mırıldandım.

"Nasıl yani? Görünmüyordu derken... İyi misin bebeğim? Sen de mi sarhoş oldun yoksa?"

Efe bana endişeyle bakıyordu.

"Hiç içmedim ki," dedim. "Ama çocuk olduğuna eminim."

"Mine, iyi misin güzelim? Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum şu an."

Efe karşımda çaresizce beni anlamaya çalışırken küçük kol çantamı açtım. İçindeki katlı kâğıdı çıkarıp ona uzattım.

"Bu da ne?"

"Oku, anlayacaksın."

Efe elimdeki kâğıdı alıp kısık gözlerle incelerken ben heyecanla bekliyordum. Okuması, incelemesi, anlaması ve sindirmesi birkaç dakika sürdü. Elindeki o kâğıda birkaç dakika boyunca bakakaldıktan sonra inanamayarak bana döndü.

"Bu gerçek mi?" diye sordu.

Gözyaşları içinde başımı salladım. "Hem de çok gerçek..." Sesim titriyordu.

"Bizim bir bebeğimiz mi olacak?" Onun da sesi titriyordu.

"Bu sefer gerçekten olacak," dedim gözyaşları içinde. "Onu korumak için her şeyi yaparım..."

Efe titreyen ellerini yanaklarıma koydu. İki elinin arasındaki yüzüme gözyaşlarıyla parlayan gözlerle baktı. Uzanıp

dudaklarımı, yanaklarımı, saçlarımı öptü. Yetmedi, tutup ellerimi öptü.

"Sizi her şeyden koruyacağım," dedi. "Sana söz veriyorum."

Kolları beni sıkıca sardı. O titriyordu, ben titriyordum. Yepyeni bir şehrin karanlığının ve ışıklarının altındaydık. Karnımda onun bebeğini, hayalini her şeyden çok kurduğumuz bebeğimizi taşıyordum. Bu sefer içimde hiçbir korku yoktu. O dünyaya gelecekti, bunu biliyordum. Ve bizim onu şimdiden sevdiğimiz gibi, o da bizi çok sevecekti...

Ben Mine. Mine Uysal ya da Mine Duran değil. Yalnızca Mine. Hayat hikâyem kötü başladı ama iyi biteceğini hep biliyordum. Oyuncaklarım ellerimden alındı, kırıldı, parçalandı. Ben hepsini birleştirdim. İçimde bir yangınla yaşadım, büyüdüm ve bir gün o yangını söndürdüm. Önce dumanlarla yaşamayı öğrendim, sonra dumanları da terk ettim. İçime attığım her şeyi birer uçan balonun içinde gökyüzüne bıraktım. Önce hayatın merhametsiz duvarlarına çarptım, sonra yıktım o duvarları. Her şeyi yeni baştan yaptım, kendime bir hayat inşa ettim.

Hırslarımdan arındım, yenilgiyi tattım. Çaresizliği de tanıdım, umudu da öğrendim. Sonra akışa güvendim. Ayağım çok kez yere takıldı, yerin tadını çok kez ağzımda hissettim ama o yolu bir şekilde geçtim ve şimdi çok güzel bir manzaranın önünde oturuyor, bir anlamı olsun veya olmasın, artık hayatı seviyorum...

Ben renkleri acılarla tanımıştım. Moru ilk kez kollarımda görmüştüm. Onlara "rengârenk acılarım" demiştim. Aylar sonra onu, o minik kız çocuğunu kollarımın aldığım ilk ana kadar ne benim ne Efe'nin aklında bir isim vardı. Oysa onu kucağıma aldığım ilk an, ona bakmak gökyüzüne bakmak gibiydi.

"Mavi," deyivermiştim birden. "İsmi Mavi olsun."

Renklerle çok geç tanışmıştım ama şimdi hayatımın her yeri rengârenkti. Mavi, bize gelebileceği en güzel zamanda, en güzel haliyle gelmişti. O bize verebileceği en büyük hediyeyi bizimle olmayı seçerek vermişti.

Efe ve ben tanıştığımızda bambaşka insanlardık, her şeyin başındaydık. Büyüdük ve değiştik ama birbirimizden vazgeçmedik. Birbirimizi karanlık bir dünyanın içinde, şöhretin göz alıcı ışıklarının içinde bulduk. Birbirimizi çok kez kaybettik, çok kez bulduk. Çok kez renklerimizi kaybettik; siyahın ve beyazın içinde kaybolduk.

Oysa dünya artık masmavi...

Aynen öyle İçses, dünya artık masmavi...

Ben Mine. Söylediğim gibi, Mine Duran ya da Mine Uysal değil, yalnızca Mine. Bizler içlerine sokulmaya çalıştığımız kalıplar değiliz, kim hissediyorsak oyuz. Peki sen kimsin? Kim olmak istiyorsun? Bul kendini, çekip çıkar. Tut elini, sana acı veren tüm anıları yere düşmüş bir sonbahar yaprağı gibi ez, bırak dağılsın. Kendini hiç bilinmeyen bir toprak gibi keşfet. Kendi gözlerine bak, kendi ellerini tut. Yaralarına iyi davran. Gerekirse düşe kalka ilerle ama yine de gör o yolun sonunu. Kendini sev, kendine iyi bak. Kendini kendi esaretinden kurtar... Beğenmediğin her bir noktan için özür dile kendinden. Kendi elini tutmadığın her an için daha sıkı tut şimdi. Kendini sevmediğin her an için affet kendini, bağışla.

Son kez söylüyorum, kendini kendi esaretinden kurtar.

Çünkü yalnızca kendi esaretimiz bize gerçek tutsaklığı yaşatabilir ve gerçek özgürlüğü bize yalnızca biz verebiliriz. Kendimizi severek...

SONSÖZ

Sevgili okurum, Efe ve Mine'nin hikâyelerinin sonuna geldik ama bu onlar için bir son değil. Bizim onları bıraktığımız nokta onlar için başlangıç noktası. Hep orada bir yerde, renk cümbüşleri ve kül yağmurlarının gelgitleriyle yaşamaya devam edecek ama asla birbirlerinden vazgeçmeyecekler. Bu zamana kadar yanımda olan her birinize sonsuz teşekkür ederim. Efe ve Mine'yi birlikte tanıdık, rengârenk acılarını birlikte okuduk, birlikte üzüldük, birlikte güldük. Ben yazdım, siz okudunuz. Ben hissettim, siz hissettiniz. Hiçbir hikâye "benim" değil, hiçbir zaman olmadı. Yazdığım her satır, anlattığım her hikâye "bizim." Biz birlikte olduğumuz sürece hikâyeler hiç bitmeyecek. Unutmayın, dünya bir not defteri. Her birimizin elinde birer görünmez kalem var ve bu dünyada attığımız her adım bir satır. Her birimiz kendi hikâyelerimizi yaşamak için buradayız, umarım kendinizin en güzel versiyonunuzu yaşar, tüm hayallerinizi gerçekleştirirsiniz.

Sizi çok seviyorum.

İyi ki varsınız.

Hep olun.

Beyza Alkoç

KİTAP HAKKINDA SORULAR

1- Mine'nin *Daire 7*'deki serüveni hakkında neler düşünüyorsun? Sence hangi noktalarda doğru ve hangi noktalarda yanlış kararlar aldı?

2- Efe'nin *Daire 7*'deki serüveni hakkında neler düşünüyorsun? Sence hangi noktalarda doğru ve hangi noktalarda yanlış kararlar aldı?

3- Mine'nin yerinde olsaydın Naz'ın defterini okuduğun an ne yapardın? Mine'nin beklediği kadar bekleyebilir miydin?

4- Kitaptaki favori karakterin kimdi?

5- Kitapta geçen en sevdiğin cümle hangisiydi?

6- Efe ve Mine'nin İstanbul'dan taşınma kararını doğru buldun mu?

7- Kitapta Efe ve Mine dışında en sevdiğin karakter hangisi oldu?

8- Efe ve Mine'ye alternatif bir son yazabilseydin onların hikâyesini nasıl bitirirdin?

Son olarak,

Mine'nin bu cümlelerini hatırla:

"Biz sırtında çantalarla yaşayanlarız. İçi bizi acıtan anılarla, kıran bilgeliklerle ve mahveden tecrübelerle dolu sırt çantalarımız hep sırtımızda. Bazılarımızın yükü daha ağır, bazılarımızın yükü daha hafif ama hiçbirimiz tamamen özgür değiliz; çantaları bir kenara bırakamadığımız sürece..."

Şimdi lütfen, sırtındaki çantayı bir süreliğine olsun kenara bırak. Biraz dinlen. Geçmişinden sonsuza kadar vazgeçemeyebilirsin ama bil ki onu sırtında taşımak zorunda da değilsin...

"Sanki geçmişimi bir sırt çantası gibi hep yanımda taşıyordum. Yürürken, otururken, gülerken, koşarken, konuşurken, yerken, içerken, sarılırken, eğlenirken o hep oradaydı; sırtımda. Biz sırtında çantalarla yaşayanlarız. İçi bizi acıtan anılarla, kıran bilgeliklerle ve mahveden tecrübelerle dolu sırt çantalarımız hep sırtımızda. Bazılarımızın yükü daha ağır, bazılarımızın yükü daha hafif ama hiçbirimiz tamamen özgür değiliz; çantaları bir kenara bırakamadığımız sürece..."

Mine ve Efe'nin **No. 26**'yla başlayan hikâyeleri ***Daire 7***'yle devam ediyor. Kardelen Sokak, No. 26, Daire 7 hikâyelerinin başladığı adresti. Mine'nin acıları ve umutları Daire 7'nin dört duvarı arasında dolaşırken, birlikte yazacakları yeni hikâye onların miladı mı olacak yoksa bu dört duvarın arasındaki her bir hatıra yollarına engel mi çıkaracak?

Daire 7'ye hoş geldiniz. Burada misafir değil, ev sahibisiniz...

ISBN: 978-625-7671-93-4

indigo
/indigokitap
/indigokitap